

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DESIRE UNBOUND

THE DUFORT DYNASTY

JULIETTE N. BANKS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DESIRE UNBOUND

**DUFORT HANEDANI
DÖRDÜNCÜ KİTAP**

JULIETTE N. BANKS

İçindekiler

Başlık Sayfası

TELİF HAKKI

YAZAR HAKKINDA

AYRICA JULIETTE N. BANKS TARAFINDAN

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SON SÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

AYRICA JULIETTE N. BANKS TARAFINDAN

İLETİŞİMDE KALALIM

Artı...

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2023 Juliette N. Banks'a aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz; bir incelemede kısa alıntılar kullanılması hariç.

Bu kitap kurgu ve hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde adı geçen ve izinsiz kullanılan çeşitli ürün ve müziklerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve/veya kullanımı, ticari marka sahiplerinin yetkisinde, ortaklığında veya sponsorluğunda değildir.

Yazar: Juliette N. Banks

Editör: Cozy Nook Editing

Kapak tasarımı: Elizabeth Cartwright, EC Editörlüğü

YAZAR HAKKINDA

Juliette, popüler vampir serisi The Moretti Blood Brothers ile paranormal aşk romanı türünde fırtınalar estiren bağımsız, ateşli bir aşk romanı yazarıdır. Seksi ve güçlü kahramanlarının hepsi doğaüstü değil; Juliette'in şimdi okuyucuların doyamayacağı, sürükleyici, büyüleyici çağdaş aşk romanları serisi var.

Juliette ayrıca tüketici pazarlaması alanında engin bir deneyime sahip ve daha önce Random House'da yayınlanmıştır. Maine Coon cinsi kedisi Tilly ile Yeni Zelanda'da yaşıyor.

Juliette N. Banks web sitesi:

Instagram:

Facebook:

AYRICA JULIETTE N. BANKS TARAFINDAN

MORETTI KAN KARDEŞLERİ

Buharlı paranormal romantizm

Vampir Prens (ÜCRETSİZ).

Vampir Koruyucusu

Vampir Casusu

Vampirin Noel'i

Vampir Suikastçısı

Vampir Uyandı

Vampir Sevgilisi

Vampir Kurt

Vampir Savaşçısı

Vampirin Yemini

Vampirin Kaderi

DUFORT HANEDANI

Buharlı milyarder romantizmi

Günahkar Görev (ÜCRETSİZ).

Yasak Dokunuş

Toplam Sahiplik

Sınırsız Arzu

Karanlık Teslimiyet

Acımasız Günaha

MORETTI KAN KURTLARI

Buharlı paranormal şekil değiştiren romantizmi

İddia Edilen Kurt

Alfa Kurt

ÖLÜMSÜZLER DİYARI

Buharlı paranormal fantezi romantizmi

Başmeleğin Kalbi

Başmelek Yıldızı

DESIRE UNBOUND

BİRİNCİ BÖLÜM

Jackson Wiles, New York'taki bir restoranda milyarderlerle dolu bir masada oturacağını asla düşünmezdi.

Dufort'larla dolu bir masa.

Masada çoğu insanın hayatında gördüğünden daha fazla Tom Ford, şu, bu Armani vardı. Kadınları kaya büyüklüğünde elmaslarla övünüyordu ve yakınlarda gizli bir kişisel güvenlik görevlisi vardı.

Altı ay önce, Jackson'ın başına gelebilecek en uzak ihtimal bu olurdu. Gerçi kendisi de son derece zengin bir adam değildi. Öyleydi.

Şimdi.

Eli Kristen'in sandalyesinin arkasına rahatça uzanmış, herkes rahatça sohbet ederken o da umursamazca onun omzuna küçük daireler çiziyordu.

Ama bunda hiçbir anlamsızlık yoktu. Kristen'in seksi vücudunun fazlasıyla farkındaydı. Her santiminin.

Keşke daha fazlasını görseydi.

Bir öpücük.

Aralarında geçen tek şey buydu ve kadın bunu hatırlamıyordu bile. Ama bu, hayatının en güzel öpücüğüydü. Tüm vücudu alevler içinde kalmıştı. Sarhoş halinden faydalanmak fazlasıyla cazip gelmişti ama o bir pislik değildi.

Daha sonra onun Harper Dufort'un en iyi arkadaşı olduğunu öğrendi ve Jackson, bu seksi yeşil gözlü, sarışın güzelin ne kadar büyük bir avantaj olabileceğini hemen fark etti.

Tamam, belki de bir pislikti.

Kristen sadece tatil için Amerika Birleşik Devletleri'ndeydi, bu yüzden planı basitti. Ona şarap içip yemek yiyecek ve akıl almaz bir seks yapacaktı, bu arada

Kristen istemeden de olsa ona Dufort ailesiyle görüşme imkânı sağlayacaktı.

İyi bir plandı.

Ancak şimdiye kadar hiç de öyle olmadı.

Kristen geçen hafta sonu Hamptons'a (Daniel ve Harper'ın evlendiği yer) gitmeden önce onunla birlikte çıktığı üç randevu güzeldi.

Güzel.

Yani cinsel olmayan hoş.

Yani, tek bir öpücük bile güzel değil.

Ama iki şey olmuştu. O buluşmalarda Daniel'in çatı katını ziyaret etmiş ve adamlarla sohbet etmişti. Ve... Kristen'in arkadaşlığından keyif aldığını fark etmişti.

İlginçti. Komikti. Güzeldi.

Onu tekrar görmeyi çok istiyordu.

Başka bir buluşmayı kabul ettiğinde, bu aile yemeği tam olarak beklediği gibi olmamıştı ama Jackson kendine bunun onunla çıkma sebebi olduğunu hatırlatmıştı.

Değil mi?

Kristen bir hafta içinde dünyanın öbür ucuna, Yeni Zelanda'ya dönüyorsa, bu gerçekten flört sayılır mıydı?

Daha uzakta yaşayabilir misin, seksi şey?

Restorana girdiğinde ve onun muhteşem gözlerini üzerinde gördüğünde, gitmeden önce onu olabildiğince sık görmek istediğini fark etmişti.

Jackson ondan hoşlanıyordu.

Çok fazla.

O aynı zamanda o öpücükten beri ördüğü duvarları yıkmaya ve altındaki o seksi kaplanı ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Kristen, babasının tatildeyken herhangi birine âşık olmaması konusunda onu uyardığını söylemişti, ancak Jackson ona evlenme teklif etmemişti. Ancak, birlikteyken etraflarında dönen cinsel gerilimi keşfederek birkaç lezzetli gün geçirmek istiyordu.

Jackson ince buzun üzerinde kayıyordu. Kim olduğunu öğrenirse çok sinirlenirdi, ama Jackson'ın henüz bunu açıklamaya niyeti yoktu. Bunu yapmadan önce yapması gereken birkaç şey vardı. O zamana kadar ve Jackson hala ülkedeyken, Jackson minyon, seksi küçük Yeni Zelandalıyı ele geçirmek ve onu olabildiğince çok yerde becermek istiyordu.

Ama ona zarar verme.

Bu gece ona bakış şekli, açlıkla dolu parlak yeşil gözleri, onun da aynı şeyi istediğinden oldukça emin olduğunu gösteriyordu.

Tam zamanı, güzelim.

Kahretsin, onu sertleştiriyordu, kirpiklerinin altında göz kırptıyordu, ona teslim olduğunda nasıl görüneceğine dair bir ipucu veriyordu.

Dominant biri değildi ama Jackson baskın bir sevgiliydi. Haz söz konusu olduğunda, her zaman liderliği o alırdı. Hem de rızaya dayalı olarak.

Kristen ona döndü ve sanki düşüncelerini okumuş gibi kızardı. "Bunu yapmamalısın," dedi sessizce ona doğru eğilerek.

"Sana dokunmak mı?" diye sordu Jackson.

Başını salladı. "Bu bir randevu değil. Sadece arkadaşız, söylemiştim."

Yalancı.

"Böyle mi diyorsun?" Göz kırptı.

"Ve o gamzeleri kendine sakla, beyefendi. Ben onlara kanmam."

Evet, öyle yapacaksın tatlım.

Sırıttı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Kristen aniden, Hunter Dufort, Jackson'ın tanıdığı bir kadınla birlikte geldiğinde.

Jackson, bu kadar önemli bir şeyin ne olduğunu anlayamayarak kaşlarını çatı. Masanın etrafına bakınca herkesin sırtıttığını veya sırtıttığını gördü.

"Herkesin dikkatini bana verebilir misiniz?" dedi Hunter, parlayan kadın için bir sandalye çekerken.

Masa sessizleştii.

"Bu Addison. Kız arkadaşım. Hikayenin sonu. Harika, tamam, peki başka neler oluyor?"

Kızlar nefeslerini tuttular, sonra alkışladılar. Fletcher güldü, Daniel ise gözlerini devirdi. Hepsi açıkça arkadaştı ve herkes onu tanıyordu.

"Birbirleri için bu atraksiyon etrafında dans ediyorlar. Uzun hikaye," diye fısıldadı Kristen.

"Ah," dedi, aslında hiçbir şey anlamayarak.

"Kız arkadaşın mı?" diye sordu Addison, gözlerinde yaramazlıkla ona bakarak. "Bir randevuya çıkmayı kabul ettim."

En azından bunun bir randevu olduğunu kabul ediyordu. Jackson, Kristen'a baktı ve Kristen ona dilini çıkardı.

Bir daha yaparsan canım, ısırırım.

Hunter oturdu ve elini Addison'ın sandalyesinin arkasına koydu, Jackson'ın pozunu taklit etti.

"Ah, birlikte çok tatlılar," dedi Harper, Hunter ve Addison'a ellerini uzatarak.

"Vay canına," dedi Kristen. "Senin adına çok mutluyum."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hunter'ın kız arkadaşı. O gece barda tanışmıştık," dedi Jackson, Addison'ın kim olduğuyla ilgili kafasında noktaları birleştirdikten sonra elini sıkmak için uzanarak. "Bekarlığa veda gecesi. Ben Jackson Wiles."

"Ah, merhaba," dedi Addison. "Seni tekrar gördüğüme sevindim." Sonra Kristen'a sırtıttı, Kristen da kızardı.

"Evet, bu rastgele bir tesadüftü," dedi Hunter, ona karanlık bir bakış atarak.

Öyle olmuştu.

Jackson'ın motivasyonlarına rağmen, bu masadaki kadınları takip etmek bunlardan biri değildi. Kristen ve arkadaşlarıyla karşılaştığı gece tamamen tesadüftü.

Manhattan'da rastgele bir barda içki içiyordu ve onlar da çıkagelmişti.

Sarhoş.

Harper, bekarlığa veda partisinden kaçıp Manhattan'da dolaşmaya çıkmış, ardından da gittiği barı seçmiş gibi görünüyordu. Sanki evren onun Kristen'la tanışmasını istiyordu.

Olivia'yı birkaç gün önce Dufort Group ile yaptığı bir toplantıdan tanımıştı. Jackson, Forbes 500 şirketi Appopolis'in sahibiydi ve orada onlara bir konuk uygulama teklifi sunuyordu. Bu bir tesadüf değildi. Hunter ve Fletcher ile tanışabilmek için bunu uydurmuştu.

Ama o gece, Kristen'in yeşil gözleri dikkatini çektiğinde, çölde susamış bir adam gibi barın üzerinden geçmişti.

Aralarındaki kimya elektrikseldi.

Şimdi bile, onu kucağına alıp o ağzına sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

Konuşma aralarında devam ederken Kristen ona gülümsedi. "Harika bir geceydi."

Jackson ona göz kırptı. "En sevdiğim kısım taksi yolculuğuydu."

Yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşti. İkisi de onun öpücüğü kastettiğini biliyordu ama o bunu kabul etmeyi reddetti.

Yakında, minik kedicik. Yakında, içindeki kaplanı ortaya çıkaracağım.

"Haydi, mutlu balayılar, ya da her neyse işte," dedi Hunter, kadehini yeni evli çift Daniel ve Harper'a kaldırırken.

Jackson elini kaldırmaya başlayınca Daniel elini kaldırdı. "Babamı bekleyelim," dedi Daniel.

Jackson donup kaldı.

Ne?

Aman Tanrım.

Johnathan Dufort da onlara katılıyordu...Kahretsin.

"Baban mı geliyor?" diye sordu Jackson, yüzündeki kanın çekildiğini hissederek.

"Evet." Daniel gözlerini kıstı. "Neden?"

"Ah-" diye başladı Jackson ve sandalyesi kayarak cilalı zeminde o korkunç sesi çıkardı. Bir bahane uydurup buradan defolup gitmeliydi.

Şimdi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Johnathan Dufort arkalarından yürürken. "Ben..."

Jackson döndü ve tıpkı oğulları gibi yapılı, tuz ve biber karışımı saçlı adama baktı.

Geniş, uzun ve güçlü.

Güç ve güven ondan akıp gidiyordu.

Siyah tasarımcı pantolonu, siyah gömleği ve düğmeli hırkasıyla, hafif dağınık sakalları ve gür saçları vardı. Elli beş yaşında olmasına rağmen hâlâ harika durumdaydı.

Ve doğrudan Jackson'a bakıyordu.

Kıdemli Dufort, onun kim olduğunu açıkça biliyordu. Jackson, onun fotoğraflarının olduğunu tahmin ediyordu, ancak onu bu kadar çabuk tanımak sürpriz oldu. Jackson, kıdemli Dufort'un onun hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değildi, ancak Jackson'ın varlığından haberdardı.

Sonuçta Brown Üniversitesi'ndeki eğitiminin parasını kendisi ödemişti.

Annesi, daha sonra eğitiminin parasını nasıl karşıladığını sorduğunda, "Hayaletleri araştırmaya gitme," demişti. İkisi hariç herkesin burs olduğuna inandığı eğitimin.

Mezun olduktan sonra merakı onu ele geçirmişti. Ve ne büyük bir sürprizle karşılaşmıştı.

Sadece sponsorunun kim olduğunu öğrenmekle kalmamış, aynı zamanda hayatını kendisinden nefret ederek geçiren Trevor Wiles'in babası olmadığını da öğrenmişti.

Johnathan Dufort idi.

İKİNCİ BÖLÜM

"Neler oluyor?" diye sordu Kristen, etrafındaki herkese bakarak. Johnathan Dufort, Jackson'a çok tuhaf bir şekilde bakıyordu ve bu onu korkutuyordu. Harper'ın kayınpederini iyi tanımiyordu ama genellikle kontrollü olan adam olduğu yerde donup kalmıştı.

Ve bakmaya devam etti.

Jackson'da.

Onun randevusu.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu Johnathan, sesi alçaktı.

Ne?

Jackson başını salladı. "Evet. Biliyorum. Onlara sen mi söyleyeceksin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Aman Tanrım," diye küfretti Fletcher, başını sallayarak. "Buna inanamıyorum.

Neye inanalım?

Hunter ona acıyan gözlerle baktı, sonra Jackson'a dik dik bakarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Neler oluyor? Sen kimsin?" diye sordu, başı Hunter'dan Fletcher'a, sonra da Daniel'a dönerek.

Başlarını sallıyor, alınlarını ovuşturuyorlardı.

Kristen'in kalbi hızla çarpıyordu. Masanın karşısındaki Harper'a baktı; o da kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Birbirlerine baktılar ve arkadaşı omuz silkti.

Johnathan gözlerini Jackson'dan ayırıp hızla Kristen'a baktı, sonra da masanın etrafında oturan oğullarına baktı.

Aniden, bir ampulün yanması gibi, Kristen bunu gördü.

Aman Tanrım.

Bunu nasıl kaçırmıştı?

Hepsi nasıl olmuştu?

"İsa," dedi, midesi bulanıyordu.

Dufort erkeklerinin hepsi uzun boylu ve güçlü görünüşlüydü. Göğüsleri geniş, çeneleri kareydi ve aynı hafif

kibirli ama seksi sırtışılarıyla özgüven ve çekicilik saçıyorlardı.

Haftalardır direnmeye çalıştığı şey buydu. Jackson'la ilgili.

Tanrıya şükür ki direnmişti çünkü adamın neden onunla ilgilendiği kısa sürede anlaşılıyordu. Ve bu onun ışıltılı kişiliği ya da o sarhoş öpücüğü değildi.

Utanç ve öfke, ona bakarken hakimiyet için savaşıyordu.

Nasıl cesaret eder?

"Siz kimsiniz?" diye homurdandı Daniel, ama Jackson artık onlara bakmıyordu.

Kristen'a bakıyordu.

Derin, anlaşılmaz bir an boyunca, özür diler gibi gözlerini ona dikti.

Siktir git.

Jackson'ın gözleri onunkilerden ayrıldı. "Ben senin kardeşimim. Üvey kardeşim," dedi Jackson. "Johnathan Dufort benim babam."

Bir an sessizlik oldu.

Sonra, masanın karşısından gelen nefes nefese sesler yükselirken Kristen ayağa fırladı ve bağırdı: "Seni piç kurusu. Onlara ulaşmak için beni kullandın. Nasıl cüret edersin!"

Jackson onu yakalamaya çalıştı ama o kolunu itti. "Kris—"

Ona tokat attı.

Kristen elini yüzüne götürdüğünde peçetesini masaya fırlatıp restorandan fırladı.

Jackson'ın "Bunu hak ettim." dediğini duydu.

Kristen kapıları iterek açtı ve saniyeler sonra Harper, Olivia ve Addison etrafını sardı.

"Aman Tanrım," dedi HARPER.

"Bunu bilen var mı?" Addison bir ona, bir diğerine baktı.

Hepsi başlarını sallayıp Olivia'ya baktılar.

"Bana bakma. Onları daha uzun zamandır tanıyor olabilirim ama yakın zamana kadar sadece bir çalışandım."

Olivia omuz silkti.

"İyi misin bebeğim?" dedi Harper, Kristen'in kolunu ovuşturarak.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." Kristen'in kalbi hâlâ çarpıyordu. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Hepsi başlarını sallayıp, öğrendikleri şeyin gerçekliğini kavramaya başladılar.

Jackson bir Dufort'du.

Ya da en azından onlarla ilgili.

Johnathan'ın bir gayrimeşru çocuğu vardı. Ve şaşırmış gibi görünmüyordu. Jackson'ın kim olduğunu açıkça biliyordu.

"Tanrım, beni dinle. Özür dilerim. Bu hepiniz için çok daha büyük bir mesele. Adamlarınızla akraba." Kristen kollarını beline doladı.

"Bunu hâlâ sindiremiyorum," dedi Harper. "Aman Tanrım, artık üç kayınbiraderim var."

Olivia şişmiş karnını ovuşturup başını sallıyordu. Fletcher'la nişanlıydı ve çocuğuna hamileydi. "Aynı. Yani neredeyse."

"Ne kadar değerliyse," diye ekledi Addison, "Johnathan gelmeden önce Jackson'ın sana nasıl baktığını gördüm. Sana tamamen aşık."

Kristen da öyleydi. Ne oyuncuydu ama.

Artık her şey anlam kazanmıştı.

Aralarındaki kimyaya rağmen, ona karşı inanılmaz derecede sabırlıydı. İlk gece öpüşmüşlerdi ve bundan hiç bahsetmemiş ya da olmuş gibi davranmamıştı. Ondan sonraki buluşmalarında tam bir centilmen olmuştu.

Neden?

Çünkü istediği o değildi; Dufort'lardı.

Kristen, adamın onu utançtan kurtarmaya çalıştığını sanmıştı. İşte o yanlış anlaşılmalardan biriydi. Sarhoşken, adamın o nefis, erkeksi dudakları aşağı inmiş ve Kristen, adamın onu öpeceğini sanmıştı.

Konuşmaya başladığında onu öpmüştü.

Tam o büyük utançtan kurtulmaya çalışırken, Jackson hiç vakit kaybetmeden kontrolü ele almıştı.

Ağzının tamamı ve mutlak hakimiyeti ele geçirildi.

Haz, içinde hızla yükseliyordu. O anda, onların dışında hiçbir şey yoktu. Ne taksi, ne insanlar, ne gürültü, ne de New York'un ışıkları.

Sadece ağzı, dili, vücudu.

Ve Kristen'in beklediğinin çok ötesinde bir zevk vaadi. Ayrılırken gözleri kenetlenmişti. Gördüğü karanlık arzu, bacaklarının arasındaki ağrıyla örtüyordu.

Bu onu çok korkutmuştu.

Yani aklına gelen ilk aptalca şeyi söylemişti. "Kahretsin. Şimdi bir Amerikalıyı öptüğü için Harper'a yirmi dolar borçluyum."

İfadesi donuklaşmış, o an kaybolmuştu. Onu bir daha asla göremeyeceğini sanmıştı ama sonra ona mesaj atmıştı.

Kristen ona bilgilerini verdiğini hatırlamıyordu ama oldukça sarhoştur. Ve ondan haber almak için aptalca heyecanlıydı.

Nasıl olmasın ki?

Jackson çok yakışıklıydı. Yeni Zelanda'da çıktığı erkeklere hiç benzemiyordu. Birincisi, Amerikan aksanına bayılıyordu, ayrıca Jackson uzun boyluydu - Jackson'ın boyu 1.80 civarındayken, Jackson 1.92 boyundaydı - ve çekiciydi.

Sıcak mı dedi?

İlk buluşmalarından sonra Kristen, ondan gerçekten hoşlandığını anlamıştı ve bu onu duraklatmıştı. Dikkatli olmalıydı. İstedığı son şey, dünyanın öbür ucunda yaşayan, seksi bir adama aşık olmaktır. Belli ki çekici ve muhtemelen her hafta farklı bir kadınla birlikte olan bir adama.

Jackson onu Harper ve Daniel'in evine bıraktığında yanağına bir öpücük kondurmuş ve "Tatlı rüyalar, küçük kedicik," demişti.

Kristen, adamın ona neden böyle seslendiğini bilmiyordu ama bu seslenme tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu.

Ama öpüşmenin iffetli olduğu hissediliyordu.

Ve yine de hayır.

Artık anlamıştı.

Jackson her buluşmada biraz erken gelip, yola çıkmadan önce Daniel'la sohbet ediyordu.

"Kocanıza ulaşmak için beni kullandı. Tanrım. Ne kadar da aptal, aptal bir salağım," diye küfretti Kristen. "Erkek zevkim dünyanın en kötülerinden. Dünyanın her ülkesinde."

"İki ülke, bebeğim. Sadece iki," dedi Harper, çaresizce.

Olivia boğazını temizledi. "Şey, şey...?"

Kristen, Olivia "Seks yapmak mı?" diye ekleyene kadar boş boş baktı.

Ah.

Kristen başını iki yana salladı. "Hayır. Tanrıya şükür."

Bu gece, belki de öyle olacağını düşündü. Hamptons'tayken işler değişmişti. Aralarındaki bağ bir üst seviyeye ulaşmış gibiydi ve Jackson, döndüğünde onu tekrar görmek için can atıyordu.

Kristen, Hamptons'a vardıkları gün onu düşünmeden edememişti ve sonra ona mesaj atmıştı. Sonra tekrar. Bir gün FaceTime yapmış ve sabahın erken saatlerine kadar uzun uzun konuşmuşlardı.

Daniel'in helikopteri Manhattan'a inip onları eve getirdiğinde, Jackson'ı tekrar görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Yani Kristen onu bu akşam yemeğe davet etmişti.

Birkaç gün içinde eve gitmesi gerektiği için bunun bir randevu olmadığını söyleyerek onunla dalga geçiyordu. Bu, patlayıcı hissettiren cinsel enerjiyle, ondan gerçekten hoşlanmaya başlaması arasında duygusal bir mesafe koymanın bir yoluydu.

Ya da birkaç dakika öncesine kadar öyle sanıyordu.

Açıkça, onu yalnızca bir amaç için bir araç olarak görüyordu ve tüm flörtleri Dufort ailesine ulaşabilmek için yaptığı masum bir eğlenceydi.

Ancak bu masum bir şey değildi.

Ona değil.
Kristen aptal durumuna dūřūrılmekten veya kullanılmaktan hořlanmıyordu.

Siktir et onu.

Derin bir nefes aldı. "Sorun değil. O bir pislik."

"Kesinlikle," dedi üç kadın da hep bir ağızdan.

Tekrar derin bir nefes verdi.

Kristen, bu büyölü şehirdeki son birkaç gününü yine berbat bir adam için üzülererek harcamayacaktı. Harper ve Daniel yarın balayına gideceklerdi. Dūęünün tüm aktiviteleri bitince, Kristen turist olup Büyük Elma'yı keşfetmeyi planlıyordu.

Daha sonra Yeni Zelanda'daki evine gidecekti.

Kalbi sağlam.

Ve gururu.

Bir saat önce iki şeyden endişe ediyordu: Mükemmel lacivert çantayı nereden bulacağı ve Jackson'a aşık olmadan onunla nasıl yatacağı.

Artık her şeyin bir yalan olduğunu biliyordu.

Jackson onu hiç istememişti.

ON DAKİKA SONRA Daniel onları siyah Rolls Royce'una bindirdi ve şoföre dört kadını da eve götürmesini söyledi.

"Özür dilerim Kristen," demişti, ona alışılmadık derecede şefkatli bir bakış atarak. Sonra Harper'ı öpüp birkaç saat içinde eve döneceğine söz vermişti.

Kristen yumuşak deriye yaslandı ve gözlerini kapattı, şehrin sokaklarının ve Manhattan'ın tüm kaosunun yanından geçip gitmesine izin verdi.

Yarın New York'a yeniden aşık olacaktı.

Bu gece en iyi arkadaşına ve sert bir içkiye ihtiyaçı vardı.

Ve belki biraz dondurma.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Karım çok kızgın, yani ben de çok kızgınım," diye homurdandı Daniel. "O yüzden Kristen'dan uzak durmalısın."

Jackson, Johnathan Dufort'un çatı katındaki kanepenin arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Daniel'e baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

Kris'ten uzak mı duruyorsun?

Hayır, öyle bir şey olmuyordu.

Tabii bir daha asla onunla konuşmadığı sürece. Ama bu onun tercihiydi, Daniel'in değil. Bu odadaki başka kimsenin de.

Acısını gizlemeye hiçbir faydası olmayan o büyük, öfkeli yeşil gözler aklına kazınmıştı, hem de tekrar tekrar.

Jackson onun peşinden gitmek istemişti ama başaramamıştı. Üç Dufortlu adam ona dik dik bakarken, tüm kadınlar dışarı fırlayıp onu takip ederken bunu başaramazdı.

Jackson, haberi sindirmeleri için onlara zaman tanımının akıllıca olacağını düşünmüştü. Kendisi de hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Babasıyla tanışmak istese de, bunu kendi şartlarıyla yapmayı planlamıştı. Bunu büyük bir aile yemeğinde duyurmak yerine.

Aman Tanrım, ne karmaşa.

Ancak bu an onun için ne kadar önemli olsa da, Kristen için endişelenmekten kendini alamıyordu. Kristen'ın ona bakışından, sanki onu tamamen kandırmış gibi, nefret ediyordu.

Öyle değil mi?

Jackson çenesini sıktı ve tekrar babasına odaklandı. Sonuçta, buraya gelmesinin sebebi buydu.

"Aynen öyle. Olivia hamile. Yemin ederim, eğer bu onu strese sokarsa, kafalar birbirine çarpar," dedi Fletcher kollarını kavuşturarak.

İsa.

Hepsi bobin gibi sarılmıştı, bu yüzden onları rahat bırakmalıydı. Jackson, Hunter'a döndü. "Ya sen?"

"Senin ışıklarını söndürmeyi hep istedim, bu yüzden benim için ofiste sıradan bir gün olacak." Hunter omuz silkti.

Jackson gülümsemesini gizlemek için aşağı baktı.

Tehdide rağmen Hunter'ı seviyordu. Dufort kardeşlerin küçüğü, tanıştıkları andan itibaren Jackson'a güvenmediğini açıkça belirtmişti. Hatta Hunter'ın sırrını daha önce açıklamış olmamasına şaşırmıştı.

Öte yandan, birinin kardeşin olduğundan şüphelenmek doğal bir düşünce değildi. Hunter bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve Jackson bu yüzden adama hayranlık duymalıydı.

"Şimdilik kardeş sahibi olmak eğlenceli," dedi Jackson kaşını kaldırarak.

Fletcher hafifçe homurdanırken Daniel homurdandı. "Üvey kardeşler."

Hunter, sanki onlara silah çekecekmiş gibi doğrudan ona bakmaya devam etti.

Güven sorunu çok mu?

"Tamam, oturalım," dedi Johnathan ve hepsine viski bardakları dağıttı.

Hiç kimse oturmadı.

Hepsi masaların önünde veya duvarlara yaslanmış bir şekilde oturuyorlardı.

"Harika," dedi biyolojik babası ve en uzaktaki koltuğa oturup iç çekti. "Tanrı bana ceza olarak inatçı çocuklar verdi, yemin ederim."

Jackson, çatı katındaki dairenin ihtişamlı manzarasına uzun uzun baktı. Lüks mobilyalar, Manhattan'ın nefes kesici manzarası ve yüksek tavanlar.

Los Angeles'taki evi neredeyse bir gecekondu mahallesi sayılmazdı. Jackson, yirmi üç yaşına geldiğinde ilk on milyon

dolarını kazanmış ve önünde yeni bir hayat açılmıştı.

Büyürken karşılaştığı durumdan çok uzaktı.

"Birincisi, baba, sen dindar değilsin, o yüzden bundan vazgeç. İkincisi," dedi Daniel, "çocukların hakkında konuşalım."

İşte başlıyoruz...

Johnathan, Daniel'ı görmezden gelip Jackson'a döndü. "Ne zaman öğrendin?"

"Birkaç ay önce," diye yanıtladı Jackson.

"Annen burada olduğunu biliyor mu?"

Ah, hayır.

Onun da bunu yapması mümkün değildi.

Bu hayati önem taşıyordu.

"Hayır ve bu şekilde kalması gerekiyor," dedi Jackson kararlı bir şekilde.

Johnathan cevap vermeden önce viskisinden bir yudum aldı. "Sorularınız mı var?"

Elbette öyle yaptı.

Jackson'ın onlarca sorusu vardı ve cevap istiyordu. Artık sır ortaya çıkmıştı, Jackson tam olarak nasıl dünyaya geldiğini ve anne babasının neden birlikte olmadığını öğrenmek istiyordu.

Annesi neden Trevor'la kalmıştı, o pislik herif ve o kimdi.

İster pislik olsun ister olmasın, adamın biyolojik babası olmadığını öğrenmek şok ediciydi. Jackson, tüm hayatını ve kimliğini Trevor'ın oğlu olmak üzerine kurmuştu. En iyi ihtimalle istenmeyen bir oğul.

Kendisinin Trevor'a benzediğini düşünüyordu ve öyle olmamak için elinden geleni yapıyordu.

Evet, Jackson cevaplar istiyordu.

Ama mesele bundan daha fazlasıydı. Bu odadaki kimseyle paylaşmayacağı şeyler.

"Bir dakika," dedi Hunter, bardağını yanındaki masaya bırakıp Jackson'ı işaret ederek. "Söylediklerini mi kabul edeceğiz? Jackson'ın söylediği kişi olduğunu nasıl bileceğiz?"

"O benim oğlum," dedi Johnathan kararlı bir şekilde.

"Elbette," diye homurdandı Daniel. "Şuna bak. Lanet olsun, baba. Önce senatörün bize şantaj yapması, şimdi de bu. Tanrım, başka ne sırların var? Aslında, bana söyleme. Şu anda bununla uğraşamam."

Jackson sessiz kaldı.

"Yine de DNA testi yaptıırırdım." Hunter omuz silkti.

Ve üç, iki, bir...

"Yani aile servetine ortak olmak istiyorsun, öyle mi?" diye sordu Fletcher. "Bu yüzden mi buradasın?"

Bingo.

Jackson gözlerini devirdi. "Ne kadar da tahmin edilebilir."

"Paran olabilir Jackson, ama bu kadar paran yok," dedi Daniel kasvetli bir şekilde. "Eğer gereken özeni gösterdiysen, Dufort Hanedanlığı'nın çoğunun artık üçümüzün elinde olduğunu bilirsin. Ona dokunamazsın."

"Aman Tanrım, uygulama teklifi. Kristen'la çıkmak," dedi Fletcher başını sallayarak. "Lanet olsun dostum, bu çok ayıp. Neden biraz erkek gibi davranıp—"

"Dur," diye emretti Johnathan ve hepsi durunca Jackson şaşırdı.

Jackson kollarını kavuşturdu.

"Kristen'ı bu işe karıştırma. Eğer lanet olası uygulamamı istemiyorsan, karar senin. Piyasadaki en iyisi olduğunu biliyorsun," dedi Jackson kibirli bir şekilde.

Çünkü öyleydi.

Forbes'a kötü ürünler yaratarak damga vurmamıştı. Jackson en iyi ekibe, en iyi teknolojiye ve en iyi müşteri hizmetlerine sahipti.

Hunter omuz silkti.

Fletcher kaşını kaldırdı.

"Küçük bir tavsiye Jackson," dedi yaşlı adam. "Bu çocuklar neredeyse otuz yıldır birbirlerini canları çıkana kadar döverek alfa statülerini kanıtlamaya çalışıyorlar. Sürü statüsü kesin olarak yerleşmiş durumda. Onları kızdırmadan önce, belki önce arkadaş edinmelisin."

Arkadaşlar mı? Ondan nefret ediyorlardı.

Sanki işaret verilmiş gibi yorumlar yağmaya başladı.

"Yok, iyiyim," dedi Hunter, başını hayır anlamında sallayarak.

"Açıkçası ben alfayım," diye ekledi Daniel.

"Bunu düşünmene izin verdik," diye espri yaptı Fletcher.

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu Johnathan.

Jackson, "Annemin üniversite eğitimimin masraflarının karşılandığını babama neden hiç söylemediğini merak ettim. Brown'da burs kazandığımı ona söylememi istedi," dedi.

Daniel başını salladı.

"Onu tanıyor muydun? Tüm hayatını mı?" diye inledi Dufort'un en büyük oğlu, alnını ovuşturarak. "Aman Tanrım."

"O kadar basit değil," dedi Johnathan. "Yani baban biliyor mu?"

Jackson başını salladı.

Babası Trevor altı ay önce aniden vefat etmişti. Jackson tek bir gözyaşı bile dökmemişti.

Yine de, bu bilgiyi şu anda paylaşmıyordu. Aslında, adamla ne paylaşacağından emin değildi. Önce sorularına cevap bulması gerekiyordu. Sonra Johnathan Dufort'a ne söyleyeceğine karar verecekti.

Eğer bir şey varsa.

Hayaletleri araştırmaya gitme Jackson. Lütfen. Annesinin sözleri - burs ödemesini sorduğunda ona söylediği sözler - ironik bir şekilde onu rahatsız ediyordu, çünkü annesinin onu istemediği tek yerde duruyordu.

Peki neden?

Büyük bir aşk mıydı yoksa Johnathan ona zarar mı vermişti? Çapkınlığıyla tanınıyordu, bu yüzden abartı sayılmazdı.

"Hayır. Bilmiyor," dedi Jackson. Bunların hiçbirisi yalan değildi. Trevor ölmüş olabilirdi ama doğruydı, bilmiyordu.

En azından Jackson'ın bildiği kadarıyla.

Trevor bunu yaptıysa, bu, ona karşı hayatı boyunca sergilediği soğuk ve yargılayıcı tavrını açıklar. Jackson, bir yerlerde babaların hem fiziksel hem de duygusal olarak

güven duygusu geliştirmede önemli olduğunu okumuştu. Ve çocukların babalarını gururlandırmak istemelerinin doğal olduğunu da. Bu, özgüven ve kişisel güç oluşturuyordu.

Belki de Jackson'ın gerçek babasını aramasının sebebi buydu, artık gerçeği öğrenmişti.

Jackson, "Annemin bilgisayarını hackledim ve aranızdaki bazı yazışmaları buldum" diye ekledi.

Johnathan küfretti.

"Elbette kim olduğunuzu biliyordum. Dufort ismi dünyanın her şehrindeki büyük otellerin çatılarına yapıştırılmış."

Johnathan başını salladı ve viskisine baktı.

"Harika. Ve sen bu haydutun iş sistemlerimize erişmesine izin vermek istedin," dedi Hunter, Fletcher'a. Fletcher ise sadece başını salladı.

Jackson gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı. şirketlerine ister erişim olsun ister olmasın, sızabilirdi ama bunu duyurmayacaktı.

"Sana bundan fazlasını söyleyebileceğimden emin değilim. Bu üçü göğüslerini dövmeyi bitirince konuşuruz," dedi Johnathan, Hunter'ı görmezden gelerek.

Jackson bir kez başını salladı.

Dış görünüşüne rağmen kalbi güm güm atıyordu. Bu adamlar, isteseler de istemeseler de, kan bağıyla bağlıydılar. Onlarla bir ilişki kurmanın garantisi yoktu ama onu kabul edeceklerini umuyordu.

Trevor, Jackson'ın hayatındaki erkekler açısından kötü bir rol modeldi. Onu eleştirmiş ve hatta zorbalık etmişti. Hatta zaman zaman onu aşağılamıştı.

Jackson ilk yüz milyonunu kazandığında, Trevor Forbes dergisini (Jackson'ın yüzü kapağındaydı) alıp masanın karşısına fırlatmıştı. Sonra da alaycı bir şekilde, "Bu sayı için başka birini bulamadılar mı?" diye sormuştu.

Pislik.

Jackson, teknoloji şirketi Appopolis'le gurur duyuyordu. şirketi sıfırdan kurmuştu. şimdi ise, kendisi ve ekibinin

müzakere ettiği ABD hükümetiyle olası bir sözleşme de dahil olmak üzere büyük planları vardı.

Jackson, Dufort milyarlarını istemiyordu ve ona ihtiyacı yoktu.

Onun istediği şey bir aileydi.

Her iki taraftaki büyükanne ve büyükbabası da o daha küçükken vefat etmişti. Baba tarafından büyükanne ve büyükbabasını, daha doğrusu Trevor'ın ebeveynlerini görmemişti. Jackson'ın kan bağı olmadığını biliyor olmalıydı.

Ve şimdi annesi hastaydı.

Gerçekten hasta.

Jackson, sanki tek başına bir gelecekle karşı karşıyaymış gibi hissediyordu. Dürüst olmak gerekirse, babasını bulma yolunda itici güç buydu.

Johnathan'ın cevapları vardı ve muhtemelen onu hemen tanımak istiyordu.

Ya da değil.

Bunu ancak zaman gösterecek.

İçindeki yaralı çocuk, saygı duyabileceği ve başarı hikayelerini paylaşabileceği bir adamın varlığını bilmek istiyordu. Babanın seninle gurur duymasını istemek normaldi.

Jackson bunu hiç yaşamamıştı. Trevor'ın babası olmadığını öğrenmeden önce bile, onun vefatına çok az üzölmüştü.

Daniel, Hunter ve Fletcher, ona güvenip güvenemeyecekleri ve babalarının günümüzde pek çok dramaya sebep olduğu konusunda çekişmeye devam ettiler, bu yüzden Jackson telefonunu cebinden çıkardı.

Dikkatini çekmek için onu dürtükleyen başka bir şey daha vardı.

Daha doğrusu bir başkası.

Kristen.

Cevapsız mesaj yok. Neyse, en azından yalancı heriften nefret ettiğini söylemek için mesaj atmamıştı.

Sessizliği yeterince gürültüldü.

Ama iyi olduğunu bilseydi, öfkesini memnuniyetle kabul ederdi. Ona bunun tamamen Dufort'larla ilgili olmadığını, ondan gerçekten hoşlandığını söyleme fırsatı istiyordu.

Ve onu istiyordu.

Sadece bir gece için bile olsa.

Bu gece restoranda parmakları ipeksi teninin üzerinde gezinirken gözlerinin ona doğru kalkması, onun da bunu istediğini gösteriyordu.

O kibirli miydi?

Biraz. Ama kadınları tanıyordu. Gözlerindeki ışıltı ona milyonlarca şey anlatıyordu. Kristen onun dokunuşunu seviyordu. Dokunuşunu istiyordu.

Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı.

Jackson, o anda elini bacaklarının arasına soksaydı, onu ıslak bulup bulmayacağını merak etti. Onu tatmak, listesinin en başındaydı.

Onu affedecekti.

Bunu sağlayacaktı.

Harper ve Daniel yarın balayına gideceklerdi, bu da Harper'ın ona ulaşmasının önündeki engellerin azalacağını anlamına geliyordu.

Ayrıca, Kristen'in Manhattan'da tek başına olması fikrinden bir yanı da hoşlanmıyordu. Kristen onun sorumluluğunda değildi gerçi. Ama ona karşı... koruyucu hissediyordu.

Onun için alışılmadık bir şey.

"Gitmiyorum," dedi Daniel yüksek sesle, onu büyüünden bilerek kurtararak. "Hepimiz bunu duymayı hak ediyoruz. Konuşmaya başla, Peder."

Johnathan'ın çenesindeki kas seğırdi.

"Daniel, şu sıralar yönetim kurulunda sen sorumlu olabilirsin, ama seni bunun dışında benimle çizgiyi aşmaman konusunda uyaracağım."

Ay!

Bütün adamlar arasındaki güç dinamiklerini izlemek, eğer onun hakkında tartıştıkları gerçeğini bir kenara bırakırsak, inanılmaz derecede ilginçti.

Johnathan, "Bu Jackson ile benim aramda," diye ekledi.

Fletcher kanepeye oturdu ve babaları ona karanlık bir bakış attı, sabrının tükendiği belliydi.

"Ben gidiyorum," dedi Hunter, kadehini kaldırıp viskisinin son yudumunu içerken. Sonra Daniel'a baktı. "Hala balayına gidiyor musun?"

Daniel babasına döndü. "Bu lanet ülkeyi terk edersem bir şey patlayacak mı?"

Johnathan başını salladı.

Hepsi Jackson'a döndü. Ona, sanki onlara bir bomba daha atacakmış gibi bakarken, içinde bir şey koptu.

"Tanrı aşkına. Hayatını veya işini mahvetmek için burada değilim. Beni büyüten adamın biyolojik babam olmadığını yeni öğrendim," diye homurdandı Jackson, adamın artık ölmüş olduğu kısmını atlayarak. "Bol param var ve seninkine ihtiyacım yok. Bu arada, kiminle çıkacağım konusuna gelince, bu benim sorunum."

İşler yolunda giderken, tüm olasılıkları göz önünde bulundurup, Kristen söz konusu olduğunda baskı altına alınmayacağını onlara bildireceğini düşündü.

Ya da herhangi bir şey.

Alfa statüsü ve daha neler neler.

Jackson kardeşleriyle büyümemiş olabilir ama o bir iş adamıydı ve zirveye kolay lokma biri olarak ulaşmamıştı.

Bu adamlarla da olmazdı. Onunla ilişki kurmayı seçebilirlerdi ya da pislik olmaya devam edebilirlerdi. Karar onlarını.

İşin özünde, onun da damarlarında Dufort kanı dolaştığını fark etmeleri gerekiyordu. Jackson, bu dünyada kendi nüfuzuna sahip, güçlü ve zeki bir adamdı.

"Kristen'in seni tekrar görmek istemesine şaşırdım," dedi Fletcher, onu izleyerek. "Neden yalan söylüyorsun? İşte anlamadığım şey bu."

Fletcher sadece kendisi için değil, herkes için önemliydi. Ama bu çok açık değil miydi? Ya da belki de sadece açıkça söylemesi gerekiyordu.

Jackson avuçlarını uzattı. "Siz Chicago'lu Smith'ler değilsiniz ki. Öylece gelip ön kapıyı çalıp kahrolası kardeşiniz olduğumu söyleyemem. Siz de kahrolası Dufort'larsınız."

Küresel bir otel hanedanının sahipleri.

Milyarderler.

Ünlü çapkınlar... artık geçmişte kalmıştı, çünkü hepsi birlikte olmuştu. Ya da en azından, Hunter'ı bu gece Addison'la gördükten sonra öyle olduğunu varsaymıştı.

"Haklı bir noktası var," dedi Johnathan.

Daniel bir an onu izledi, hava gergindi. Sonra Hunter'a dönüp, "Evet. Harper ve ben balayımıza devam edeceğiz," dedi.

İyi.

Kristen'ı görmesi gerekiyordu.

"Eve erken dönüp bir şeyleri halletmem gerekirse, Tanrı hepinize yardım etsin," dedi Daniel ellerini kalçalarına koyarak.

"Hoşça kal Daniel," dedi Johnathan kristal bardağındaki sıvıyı çalkalayarak. "Harper'a sevgilerimi ilet ve akşam yemeğinin planlandığı gibi gitmediği için üzgün olduğumu söyle."

Daniel homurdandı, sonra Fletcher'ın omzuna vurdu ve Hunter'ı takip ederek dışarı çıktı.

Tamam, görüşürüz kardeşim.

Fletcher odanın öbür ucundan baktı, sonra ayağa kalkıp ellerini ceplerine soktu.

"Dürüst olmak gerekirse, uğraşmam gereken yeterince sinir bozucu kardeşim var ama, Tanrım, sanırım aileye hoş geldin."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Düğünüm için Hamptons'ta olduğumuzda Jackson mesaj atmıştı, değil mi?" diye sordu Harper, Addison ve Olivia'yı bıraktıktan sonra. Şimdi Daniel ve Harper'ın çatı katına gidiyorlardı.

Kristen, ruh haline rağmen Manhattan'da hızla geçen gökdelenleri, turistleri ve arabaları izliyordu.

Lüks çatı katı dairelerinin manzarası inanılmazdı. Bir kız bu yaşam tarzına kolayca alışabilirdi.

Kristen Yeni Zelanda'yı seviyordu ama New York'un beklemediği bir büyüsü vardı. Onu bu kadar seveceğini de beklemiyordu. Evet, hareketli ve kaotik bir enerjidi ama burada kendini canlı hissediyordu. Neredeyse üç hafta geçmesine rağmen hâlâ ilk günkü heyecanını yaşayamamıştı.

Hamptons da kalbini çalmıştı. O büyük, güzel evler. Plaj. Harper ve Daniel'in evlendiği Fletcher'ın evi devasaydı. Hayalindeki ev işte.

Kristen, Harper'ın yeni hayatını kıskanmıyordu; ancak Harper'ın yaşadığı büyülü hayatı düşündüğünde kıskançlık duymamak elde değildi.

Ona tapan muhteşem bir koca. İhtiyaç duyacaklarından çok daha fazla para. Başarılı bir yazarlık kariyeri ve Dünya'nın büyülü bir yerinde yaşamak.

Kristen, Harper'ın Hawaii'de Daniel ile tanıştıktan sonra onunla birlikte olmak için ne gibi zorluklarla karşılaştığını herkesten daha iyi biliyordu ama şimdi evliydi ve sonsuza dek mutlu yaşıyorlardı.

Kristen bunu istiyordu.

Harika bir kariyeri vardı ama her şeyden çok kendi ailesini istiyordu. Onu seven ve küçük bebekler doğurmasını isteyen bir adam.

Bağımsız kadınların erkeklerle birlikte başarıya ulaşmak için çabaladığı bir dünyada bu pek de popüler bir hedef olmayabilirdi ve öyleydi de. Kristen, Auckland'da popüler bir çiçekçiyi yönetiyordu ve bu da ona her gün yaratıcı olma olanağı sağlıyordu. İnsan yönetimi de dahil olmak üzere yönetim becerilerini öğrenmek zorunda kalmıştı.

Bu kısım onun en sevdiği kısım değildi.

Kristen işinden zevk alıyordu ama içten içe, artık yirmi dokuz yaşındaydı ve yerleşebileceği iyi bir adam bulmayı umuyordu.

Bunun yerine, bağlanmaya hiç ilgisi olmayan erkekleri cezbetmeye başladı.

Neden?

Bir fikri vardı.

Adamlar onu yatağa atmaya çalışırken, her seferinde onların saçma sapan laflarına kanıyordu. Sonra iletişim yavaşladı. Ya da hafta içi geç saatlerde bir bahaneyle gelirlerdi ve o da tam bir aptal gibi onları içeri alırdı.

Ertesi gün veya gece yarısı gitmişlerdi.

Bazıları diğerlerinden daha iyiydi. Kristen, Greg adında bir adamı ailesiyle tanıştırmak için evine götürmüştü ama bir yıl sonra Kristen o kadar sıkılmıştı ki, Greg'in onu aramamasını umuyordu.

Onunla ilişkisini bitirmişti.

Kristen, Jackson'a neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyordu. Birkaç kez buluşmuşlardı ve belli ki hiçbir beklentisi yoktu. Jackson burada yaşıyordu. Kristen ise Yeni Zelanda'da yaşıyordu.

Son.

Kristen, Harper gibi seksi bir Amerikalıya aşık olmamak için ailesinin yanına dönmeliydi. Yaşlılardı ve babasının "Amerikalı" dediği kadınlardan biriyle görüşmemesi gerektiğini söylemişlerdi.

"Bu artık politik doğruculuk değil baba. 'Amerikalılar' demen gerek."

"Yetmiş sekiz yaşındayım. İstersem 'yank' derim. Bize Avustralyalı diyorlar," diye cevap vermişti.

Kristen homurdanmış, annesiyle göz devirmiş ve onu katı inançlarıyla baş başa bırakmıştı. Yetmiş sekiz yaşına geldiğinde kendisinin de birkaç tane olacağını düşünüyordu. Koltuğundan kimseye zarar vermiyordu.

Gerçek şu ki, Jackson'a biraz aşık olmuştu. Onu bu gece görmeyi dört gözle bekliyordu ve tahmin ettiği gibi, aralarındaki kimya geliyordu.

Düğün hafta sonundaki o aramalar, aralarındaki gerginliği artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Sonra, parmakları omzuna dokunduğunda -ki bu gülünç derecede iffetli bir hareketti- vücudu titremiş ve midesinde bir cehennem ateşi dönüyormuş gibi hissetmişti.

Tamam, peki. Lanet olası amcığı, sanki can havliyle tutunuyormuş gibi kasılmıştı. Kendini bir erkeğe atmayı hiç bu kadar istememişti.

Kendisinden en az beş yaş küçük, zengin ve yakışıklı bir adamın kendisinden ne isteyeceğini merak etmesi canını acıtıyordu. Tasarımcı takım elbiseleri, gösterişli büyük saatleri ve büyüleyici gülümsemesi, Harper'ın kayınvalidesi hariç, alışık olduğu türden değildi.

Daniel, Hunter ve Fletcher, Armani ve Rolex'lerle doluydu. Bunların marka olup olmadığını bilmiyordu. Gap değildi, bunu biliyordu.

Kristen, Harper'a döndü. "Evet. Jackson bana mesaj atıyordu. Annem bir keresinde atmıştı ama çoğunlukla oydu."

"En azından ikimiz de anne babana verdiğin sözü tutabiliriz."

Kaşlarını çattı. "Hangisi?"

"Bir Amerikalıya aşık olmamak." Sen uçarken ailen beni aradı. Seni biriyle eşleştirmeye çalışırsam gelip seni eve getireceklerini söylediler."

Kristen kısa bir kahkaha attı. "Onlar..."

Harper başını salladı.

"Aman Tanrım. Bu çok utanç verici."

Harper kıkırdadı. "Anlıyorum. Dünyanın öbür ucuna taşınıp annemi terk ettiğimi gördüler. Annem sizinkiler kadar bile yaşlı değil."

Doğru.

Kristen doğduğunda kırklı yaşlarının başındaydılar. Sürpriz üçüncü çocukları, kendisinden on beş yaş büyük olan erkek ve kız kardeşiydi.

Yaş farkına rağmen, kız kardeşine çok yakındı. Karen ilk çocuğunu yirmi yaşında, Kristen ise beş yaşındayken doğurmuştu. Bu yüzden kuzenleri ve kız kardeşiyle birlikte büyümüşü.

Karen artık ebeveynlerinin ana bakıcısıydı. İkisi de birer kanser atlatmıştı ve yakın zamanda yetmiş birinci yaş günlerini kutlamışlardı. Kristen açısından her fazladan yıl bir bonustu.

Yine de Harper'ı aradıklarını duyduğunda utanıyordu.

Babası Terry açıkça belli etmişti. "Parmağında yüzük olmadan eve gelmeni istemiyorum kızım."

Kristen homurdanmıştı. "Bana otuz yaşına gelmeden evlenmem gerektiğini söyleyen adam bunu söylüyor."

Bir yılı vardı.

"İyi bir Yeni Zelandalıyla evlen dedim," diye devam etmişti babası. "Öyle değil mi Sharon?"

Annesi başını sallamıştı. "Küçük kızımın, Harper'ın annesine yaptığı gibi ortadan kaybolmasını istemiyorum."

Kristen dudaklarını birbirine bastırmıştı. Harper'ın annesi tam bir kontrol manyağıydı. Kocasının Hawaii'de başka bir aileyi sakladığı ortaya çıktığı için büyük güven sorunları yaşıyordu.

Ama yine de.

Daniel, en yakın arkadaşının başına gelen en güzel şeydi. Annesinden uzakta yaşamak ikisi için de iyiydi. Kristen içinse durum farklıydı. Ailesini seviyordu ve bu dünyada fazla zamanları kalmamıştı. Bunu hepsi biliyordu.

"Endişelenmeyi bırak. ABD'de aşık olmaya veya biriyle evlenmeye niyetim yok. O yüzden yerleş."

Bunu kastetmişti.

O hala bunu kastediyordu.

Jackson'ın aldatmacası, ona aşık olmaya başladıktan sonra her şeyi daha da kolaylaştırmıştı.

EVE VARDIKLARINDA Kristen, kendine bir kadeh Macallan, Daniels'ın en iyi marka viskisini doldurmuş ve Harper'ın yatağına atlayıp onun hazırlanmasını izliyordu. Üçüncü kadehten sonra, hoş bir sarhoşluk yaşadı.

Harper sarı bir bikiniyi bavuluna attı.

"Kaç göğsün var?" diye sordu Kristen, şu ana kadar en az yedi mayo saymıştı.

"Komik, ha, ha." Harper ona baktı. "Asıl soru şu: O viskilerden kaç tane içtin?"

"Beş trilyon yedi," diye yanıtladı Kristen, bir yudum daha alarak. "Ama bu, kimin olduğunu bildiğin anıları silmiyor."

Harper homurdandı.

"Adı anılmayan kişi. Bunu mu yapıyoruz?"

Kristen başını salladı.

Harper, "Üzgün olduğunuzu biliyorum ama yarın biraz su içmezseniz kendinizi daha kötü hissedeceksiniz" dedi.

Kristen iç çekip yataktan aşağı kaydı ve tavana baktı. Körkütük sarhoş olmak söz konusu bile değildi. Yarın için turları vardı ve o yalancı yakışıklı piçinin tatilinin geri kalanını mahvetmesine asla izin vermeyecekti.

Kristen sarhoştı ama iyi olacaktı.

Şimdi dursa.

"Jackson tam bir pislikti, Kris," dedi Harper onuncu kez. "Ve görünüşe göre yeni kayınbiraderimmiş. Ya da yarı yarıya. Bu şeyler nasıl çalışıyor?"

Kristen omuz silkti. "Şimdiye kadar ölmüş olabilirdi. Daniel öfkeli görünüyordu."

"Ah, o sadece sakın, öfkeli suratı. Balayımızdan önce cinayet işlemez," dedi Harper, ciddi bir ifadeyle. "Sanırım," diye ekledi ve ikisi de kıkırdadı.

Kahkahaları soldu. Kristen, Jackson'ın incinmesini istemiyordu. Daniel'in ona bir şey yapacağına inanmıyordu gerçi.

Çoğunlukla.

Nasıl gittiğini merak etmeden duramıyordu. Biyolojik babasıyla ilk kez yüzleşmek göz korkutucu olmalıydı. Özellikle de bu güçlü aile için.

Kristen öfkeliydi ve onunla bir daha konuşmayı planlamıyordu ama bu umursamadığı ya da merak etmediği anlamına gelmiyordu.

Tekrar tekrar, aralarındaki kimyayı hayal edip etmediğini merak etti. Belki de ona ilgi duyuyordu, seks yapmaktan ve onu kullanmaktan mutluydu?

Her şey her zaman siyah ve beyaz değildi.

Ama bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı.

Aman Tanrım, ne kadar da aptaldı.

Ne kadar utansa da, adamın kapıdan içeri dalıp kendisini kaslı vücuduna doğru çekip yüzünü öpmesini ne kadar çok istiyordu.

Onu kim suçlayabilir ki?

Jackson'ın Dufort genleri vardı. O yuvarlak, kaslı omuzları, 1.90'lık heybetli boyu ve göz alıcı, küstah gözleri.

Sırtısından bahsetmiyorum bile.

Onun daha seksi bulduğu tek şey, gülümsemesinin ve çekiciliğinin kaybolduğu, onun onu izlemediğini düşündüğü ve gözlerindeki zengin şehveti yakaladığı zamanlardı. İçinin derinliklerine ulaşan ve teslim olmasını talep eden gözler.

Bir ürperti sardı onu.

Baskın bir sevgili miydi?

Aman Tanrım, bunu çok istiyordu.

Artık bunu asla öğrenemeyecekti.

"Mavi mi, siyah mı?" diye sordu Harper, elinde bir plaj tulumuyla.

"İkisi birden."

"İyi bir nokta. Tanrıya şükür, ticari uçakla uçmuyoruz," dedi Harper, bavulu ikinci büyük bavula atarken, sonra nefes nefese. "Aman Tanrım. O zenginlerden birine dönüştüm."

Kristen homurdandı. "Sen o zenginlerden birisin."

"Evet, ama ben iyi bir insanım," dedi Harper.

"Bütün zenginler berbat değil. Bunu söylemek aptalca," dedi Kristen. "Bu teoriye göre, tüm fakirler iyi insanlardır. Kesinlikle değiller."

"Özür dilerim. Hâlâ bu hayata alışmaya çalışıyorum." Harper iç çekti, sonra yatağın ucuna oturup ayaklarını altına aldı. "Farklı mıyım?"

"Artık çok daha fazla bikiğin var." Kristen sırtıttı.

Harper bir kahkaha attı. "Hayır, ama söyle bana. Öyle miyim?"

Kristen doğruldu ve bardağındaki son viskiyi bitirip bardağı komodinin üzerine koydu.

"Evet," dedi arkadaşının dehşete kapılmış yüzünü görmezden gelerek. "Daha mutlusun. Aşıksın. Parlıyorsun. Ve seni dünyanın en büyük elmasıymışsın gibi koruyan kocaman, biraz korkutucu bir adam tarafından seviliyorsun."

Harper'ın ifadesi yumuşadı. "Öyle, değil mi?"

"Şu. Orada yaptığın şey. Hem mide bulandırıcı hem de güzel," dedi Kristen yüzünü işaret ederek. "Senin adına sevindim Harper, ama Daniel'la olmak seni değiştirmiş. Olmalı da. Yeni Zelanda'da, her neyse, o pislikle perişan haldeydin."

Harper'ın kendisini aldatan eski erkek arkadaşından bahsediyor.

Harper keskin bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, gerçekten de öyleydim."

"Değişmek sorun değil. Hayatta aynı kalırsak, gelişmiyoruz demektir," dedi Kristen, kendini bilge ve biraz sarhoş hissederek. "Bak bana, beni kullanan bir başka pisliği daha çekiyorum."

Harper kaşlarını çatarak ona baktı. "Sadece birkaç randevuya çıktın. Kendini suçlama. Birkaç hafta içinde Jackson Wiles'ı unutacaksın."

O da öyle mi yapacak?

İçinde öyle bir his vardı ki, yapamayacaktı.

Hamptons'daki o gece yarısı aramaları, adamın sesi telefonda mırıldanırken, içinde cinsel bir ihtiyaç uyandırmıştı. Sonunda kendine dokunmuş, adamın güçlü ve yetenekli ellerinin hissini arzulamıştı.

Bu gece bunu yapması gerekiyordu.

Lanet olsun hepsine.

"Anlıyorum. Ben de sinirliyim. Herkese yalan söyledim. Bana bile," dedi Harper.

Kristen tekrar yataktan aşağı kaydı ve uzun bir süre tavana baktı.

"Ama babanın aslında baban olmadığını öğrendiğini bir düşün," dedi sonunda. "Bu korkunç olmalı."

Daniel odaya girmek için o anı seçti.

"Hanımlar," dedi kravatını çıkarırken. Harper, yüzünü kavrayarak geriye yaslandı ve dudaklarını emdiler.

"Ah, ikinizin gitmesini sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Kristen sahte bir öğürmeyle. "Çok fazla mutluluk. Dayanamıyorum."

Daniel güldü ve ana banyoya girdi. "Amerika'dayken Jackson'dan uzak dur Kristen."

Neden?

Ne olmuştu?

Onu tekrar görmeyi planlamıyordu zaten.

Ayağa kalktığı anda, Harper'la birbirlerine baktılar, sonra Daniel odadan bir adım çıktı. Üstü çıplaktı ve elinde bir diş fırçası vardı.

İsa.

Lanet olası Adonis Dufort'un ki.

Kristen'in onu veya Dufort'lu erkeklerden herhangi birini yarı çıplak görmesi ilk kez değildi. Sonuçta Hamptons

sahilinde bir hafta geçirmişlerdi, ama yine de kaslı mükemmelliklerini görmezden gelmek zordu.

Daniel'in göğüslerinden gözlerini ayırdığında dikkatini çeken şey, onun kendisine sertçe bakmasıydı.

Evet, onun onay vermesini bekliyordu.

Daniel, herkesin kendi dediğini yapması gerektiğine inanıyordu. Harper'ın bu kadar güçlü olması ve ona bu kadar hayran olması büyük bir şanstı, yoksa Kristen onun kendisine tamamen hükmedeceğinden endişe ederdi.

Yatak odasında bunu yaptığınan emindi ama hayatta Harper'ın ne kadar etkileyici bir şekilde ayakta durduğunu görmüştü.

Ancak bu durumda Daniel haklıydı. Jackson'a güvenilmezdi. Ona karşı duyduğu yoğun arzuyu bırakması gerekse bile.

Aptal vücut. Onu istemeyi bırak.

"O yalancıyı bir daha görmeye hiç niyetim yok," dedi sonunda.

"Sevgilim, üstüne bir gömlek giy," diye önerdi Harper.

Kocası onu duymazdan geldi. "Güzel. Unutma, bir kez yalancı olan, her zaman yalancıdır."

Harper öksürdü ve göğsüne sertçe vurdu.

Daniel kaşlarını çatı. "Bizim durumumuz farklıydı."

"Öyle miydi?" diye sordu Harper, kaşını kaldırarak.

Diş fırçasını havaya doğru savurdu. "Evet!"

Harper dönüp Kristen'a göz kırptı. Daniel banyoya geri dönüp duş açıldığında Kristen yataktan kalktı.

"Mağara adamın daha az kıyafetle çıkıp gözlerimi mahvetmeden önce ben yatıyorum. Saat kaçta gidiyorsun?"

Kristen, Harper'ın ona aldığı pudra mavisini Prada terliklerini tekrar ayağına geçirdi.

Çok güzellerdi.

Kristen onları görünce çığlık atmış, birkaç dakika sonra Harper gizlice gidip onları ona almıştı. Her alışverişe çıktıklarında bu böyle devam etmişti. Sonunda Kristen, bazı şeylerden hoşlanmadığını söylemeye başlamıştı; arkadaşının

artık bir sürü parası olabilirdi ama yine de bu ona yanlış geliyordu.

"Sabah dokuz. Burnumu sokup veda edeceğim. O kadar viskiden sonra uyanık kalacağımı sanmıyorum." Harper sırtıttı.

"Burada kalmamın sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu Kristen, milyarlarca dolarlık çatı katına göz gezdirirken.

Fletcher'ın Hamptons'daki evi hariç, şimdiye kadar girdiği en gösterişli evdi. Sadece devasa olmakla kalmıyordu, aynı zamanda yerden tavana pencereleri olan verandası körfezin nefes kesici manzaralarını sunuyordu. Devasa beyaz evin açık hava tarzı rahat ve moderndi ve hiç ayrılmak istememişti.

Harper başını sallayıp yataktan kalktı.

"Evet. Keşke sonsuza dek kalsan," dedi Harper. "Beş gün içinde Yeni Zelanda'daki evinde olacağına inanamıyorum."

İkisi de üzgün suratlar yapıp birbirlerine sıkıca sarıldılar. Kristen bu konu hakkındaki duygularını kendine saklamıştı. En yakın arkadaşını kaybetmemişti, ama öyle hissediyordu.

Artık dünyanın öbür ucunda yaşıyorlardı. Zaman dilimleri bile, birinin uyanırken diğerkinin uyuması anlamına geliyordu.

"Ziyaret edeceğini söylemiştin," dedi Kristen. "Yakında olsun. Haftalık görüntülü görüşmeler yapacağız."

İkisi de yoğun hayatları arasında bunun çok büyük bir taahhüt olduğunu biliyorlardı.

"Kesinlikle," dedi Harper, oturma odasına doğru yürürken. "Peki, onu görecek misin?"

Jackson'ı kastediyordu.

Kristen'in tatilinde Amerika'da kimseyle tanışmaya niyeti yoktu ama gerçek şu ki Jackson beklenmedik biriydi.

Onun yalanlarına ne kadar kandığından nefret ediyordu.

Masadaki o hararetli bakışlar.

Elini tutuş şekli, elini beline koyuşu, saçma sapan şeyler olduğunda ona göz kırpması.

"Onunla yatacaktım" diye itiraf etti.

"Ah, bebeğim."

Sadece onu değil, hepsini kandırmıştı. Ancak Kristen, aralarında daha fazlası varmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Bu sadece bir hayal miydi?

Yoksa şehvet mi?

Bu gece restorana girdiği anı hatırladı. Jackson doğruca ona doğru koşmuştu. Bir eli kalçasında, diğeri omzunda, eğilip yanağını öpmüştü.

Karnının etrafında sanki bir kasırganın içindeymiş gibi kelebekler uçuşuyordu. Sıcaklık yanaklarına çarpıyordu ve kirpiklerinin aptal bir genç kız gibi çırpınmasını engellemek zorundaydı.

Kristen omuz silkti. "Ona kızgınım ama cevapları hak ediyorum. Ya da en azından ona fikrimi söyleme fırsatını."

"En azından ondan bir özür alırdım. Eve döndüğünde hayatına devam etmene yardımcı olur," dedi Harper.

Daniel, ondan uzak durması konusunda çok ısrarcıydı. Belki de tatiline devam edip Jackson Wiles'ı unutmalıydı.

Kanepeye yığıldı ve Harper kalçasını kanepeye yasladı.

"Ondan hoşlanıyordum Harper. Hoşlanmamaya çalışıyordum ama o kadar yakışıklıydı ki, aralarında bir bağ varmış gibi görünüyordu. Buna kanmam aptallıktı."

"O zaman belki de mesajlarını görmezden gelmek daha iyi olur. Aksi takdirde, Amerika'dan kalbiniz kırık bir şekilde ayrılırsınız. İnanın bana, bu konuda biraz deneyimim var ve hiç eğlenceli değil."

Kırık kalp?

Hayır, ondan hoşlanıyordu ama ona aşık olmuyordu.

Jackson Wiles gerçekte kim olursa olsun, bir özür ve açıklamayı hak ediyordu.

Ve belki de son bir öpücük.

Sonra ona yürüyüşe çıkmasını söylerdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Nerede kalıyorsunuz?" diye sordu Johnathan, viskilerini doldururken.

"Waldorf-Astoria'da," diye cevapladı Jackson, Fletcher eve gittiğinden beri koltuğuna otururken.

Dufort Otellerinden birini özellikle rezerve etmemiştir. Nedense bu ona yanlış geliyordu.

"İşinizde iyi iş çıkardınız."

"Appopolis'i biliyor musun?" diye sordu Jackson.

"Evet. Brown'daki notlarınızı takip ettim ve ardından şirketinizin gelişimini izledim."

O muydu?

Jackson, dünyada çocuklarınız olduğunu bilip de onlarla iletişim kuramamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Bu da onu çileden çıkardı.

Ama yine de Johnathan, Amerika Birleşik Devletleri'nde ve dünya çapında güçlü ve etkili bir adamdı.

Jackson gözlerini kıstı. "Lütfen bana karışmadığını söyle," dedi karanlık bir sesle.

Johnathan başını iki yana salladı. "Hayır. Başarılarının hepsi sana ait. Seninle gurur duyuyorum."

İsa.

Hayatı boyunca birinden bunu duymayı çok istemiştir ama şu anda kulağa küçümseyici geliyordu.

"Babacan olmana gerek yok. DNA bağımız var. Ben senin oğlun değilim," dedi Jackson başını sallayarak.

Johnathan öne doğru eğildi. "Sen benim oğlumsun. Her ne olursa olsun Jackson, sen benim oğlumsun."

"Ne oldu anlat bana."

Johnathan başını salladı. "Bildiğiniz gibi, anneniz ünlü bir şarkıcıydı. Bir sanatçıydı. Los Angeles'ta katıldığım bir etkinlikteydi."

Jackson başını salladı. Annesi hakkında bunu biliyordu.

Jenna Stone. Aynı isimli grubun solisti, iki platin plak sahibi.

"Anında bağ kurduk," dedi Johnathan. "Tanıştığımız gece herkes dağılmıştı ve gece geç saatlere kadar içmeye devam ettik. Bana evliliğinden bahsetti. Ben de ona evliliğimden bahsettim."

"O zaman bile mutsuz muydun?"

Dufort ailesinin geçmişi internetteydi ve Johnathan'ın sayısız uygunsuzluğu da bir sır değildi. Jackson, annesi Jenna'nın sadece bir kaçamak olduğunu duymaya hazırды.

Ama duyması gerekiyordu.

"Evet. Üç oğlum da doğmuştu ve karım çok içiyordu. Bak, yalan söylemeyeceğim. O zamana kadar başka kadınlarla yatıyor ve işte uzun saatler çalışıyordum. İkimiz de mutlu değildik."

Jackson bacak bacak üstüne attı. "Neden gitmiyorsun?"

Johnathan kuru bir kahkaha attı. "Çocukların olduğunda bana geri dön ve sor."

Jackson omzunu kaldırdı.

Adil cevap. Çocuklar gerçekten bir şeyleri değiştirdi.

"Ve kısa cevap, sonunda yaptım. Geceyi birlikte geçirdik ve bir daha asla görüşemeyeceğimizi düşündüm. Ama şehre her gelişimde onu aradığımı fark ettim."

Jackson şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Aralarında bir ilişki mi vardı?

Yani bu sadece tek gecelik bir ilişki değildi.

"Daha da kötüsü... Kendimi Jenna'yı görmek dışında hiçbir sebep olmadan Los Angeles'a giderken buldum."

Ah.

"İkimiz de medya tarafından tanındığımız için dikkatli olmalıydık. Doksanlarda medya bambaşka bir canavardı. Prenses Diana'yı düşünün."

Jackson irkildi. Medyanın güzel bir örneğiydi ama ne annesi ne de babası, paparazziler tarafından avlanıp Paris'te

bir araba kazasında ölen İngiliz kraliyet prensesi kadar ünlü değildi.

Ama yine de kimse yoktu.

Kafasında her şey bir araya geliyordu.

"Yani annen hamile kaldı ve sen de çekip gittin, öyle mi?" diye sordu Jackson. "Çünkü evin, çocukların, karın ve büyüyen işin vardı ve medyanın seni ifşa etmesini ve her şeyi mahvetmesini istemedin mi?"

"O kadar da siyah beyaz değil. Annen kendi seçimlerini yaptı. Unutma, o da evliydi."

"İkiniz de mutsuzsanız, o neden kaldı? Sen neden kaldın?" diye üsteledi Jackson.

"Bu cevapları almak için onunla konuşman gerek. Bunları söylemek bana düşmez," dedi Johnathan kararlı bir şekilde.

Gerçekten mi?

Ne oluyor be.

Jackson bu kadar yolu cevaplar için gelmişti ve aldığı tek şey bu muydu?

"Ama üniversite harçlarım için seni aradı? İletişimde kaldınız mı?"

"Öyleydi." Johnathan başını salladı. "Ama doğum fotoğraflarınızı bana e-postayla gönderdiğinden beri ondan ilk kez haber aldım."

Jackson donup kaldı.

"Fotoğraflar mı?"

Johnathan kaşlarını indirdi. "Bebek fotoğrafları. Seni görmek isteyeceğimi düşündü."

Ben?

Sadece ben...ikiz kardeşim Jessica değil.

"Demek bu kadar. Bana anlatacağın tek şey bu mu?" diye homurdandı Jackson.

Johnathan ayağa kalktı ve bara doğru yürüdü, Jackson onu izlerken kendine yavaş bir viski doldurdu.

"Annene neden burada olduğunu söylemedin?" diye sordu.

"Benim de sebeplerim var," diye yanıtladı Jackson. Mesela babası olduğuna inandığı adamın aniden ölmesi ve ardından annesinin kansere yakalanması gibi.

O ölüyordu.

Yapacağı son şey onu strese sokmaktı. Bursu hakkında soru sorduğunda, oldukça üzölmüştü.

"Hayaletleri kazıp çıkarma Jackson. Bırak ölü kalsınlar."

Johnathan'ın cevapları vardı ve ona söyleyebilirdi.

"Ben hikayenin sadece kendi tarafını biliyorum oğlum. Jenna ile konuşup kendi tarafını anlatmasına izin vermelisin."

"Yani, beni büyüten adamın babam olmadığını öğrenmek gibi mi?" dedi Jackson, öfkeyle homurdanarak. "Ve gerçek babamın, yirmi dört yıldır varlığını bilmesine rağmen benimle hiçbir şey yapmak istemediğini mi?"

Johnathan döndüğünde başını salladı. "Evet."

Jackson adama dik dik baktığında Johnathan derin bir iç çekti.

"Dinle, gönöl meseleleri basittir. Sadece birlikte yatıp hamile kalmaktan çok daha fazlası vardı." Johnathan, bardağındaki altın rengi sıvıyı çevirdi.

Kalp?

"Kristen'la ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordu Johnathan aniden.

Ne?

Babasına dik dik baktı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Ondan hoşlanıyorsun." Johnathan bardağını yanına koydu.

Elbette öyleydi. Çok güzeldi. Komikti. İlginçti.

Lanet olsun ona.

"Evet, ondan hoşlanıyorum. Çok güzel bir kadın. Ancak birkaç gün içinde Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılacak ve onu kullandığımı düşünüyor. Son."

Johnathan'ın dudakları seğirdi. "Daniel'in tehdidini görmezden gel. Onunla konuşman gerek. Özür dilemek için."

Jackson kaşlarını çatı. "Özür dilerim, bir şeyi mi kaçırdım? Kristen'la yakın mısınız?"

Babası omuz silkti. "Düğünde tanışmıştık. İyi bir kız."

"Seni daha üç saatten az bir süredir tanıyorum ve sen çöpçatanlık mı yapmaya çalışıyorsun?" dedi Jackson başını sallayarak. "Vay canına."

Johnathan kısa bir kahkaha attı ve oturdu.

"Bir özrü hak ediyor ve o buradayken ona bir özür dilemelisin. Tabii onu sadece kullanmıyorsan," diye cevapladı, sesindeki soruyla.

"Hayır. Değildim."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Ona bakışını gördüm," dedi Johnathan hemen. "Pişmanlıklarla yaşama."

Ha. Demek konu buymuş.

"Annem hakkında söylediğin gibi mi?" diye sordu Jackson.

Aralarında ağır bir sessizlik vardı.

"Evet," dedi Johnathan sonunda. "Daha fazlasını anlatmadan önce anneni arayıp tanıştığımızı söylemeni istiyorum."

Yapacak bir şey yok.

Kocasının yasını tutuyordu ve... bununla başa çıkabilecek durumda değildi. Özellikle de onu geçmişinin hayaletlerini kurcalamaktan uzak tutması konusunda uyarmıştı.

Johnathan, Jackson'ın yüzündeki isteksizliği görünce bardağını bıraktı.

"Jenna'nın tanıştığımızı bilmesi gerek. Annenle konuş ve sonra beni ara."

Jackson iç çekti. Adamın çenesinin kaskatı kesilmesinden, bu gece ondan daha fazlasını alamayacağını anlamıştı.

Annesini de aramayacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Kristen otobüsten inip Macy's'e girdi. Manhattan mağazası, dört bloktan oluşan dünyanın en büyük mağazasıydı.

Tuvaleti bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Etrafına bakınırken bir çalışan ona yardım edip edemeyeceğini sordu.

"Evet, bayanlar tuvaletini nerede bulabilirim?"

"Aşağıya inin ve sağa dönün," dedi Macy's çalışanı.

"Teşekkür ederim." Kristen, Manhattan'da dört saatlik tur otobüsü yolculuğunun ardından rahatlamanın yakın olduğunu bilerek kaslarını sıktı.

Ama yanılmıştı.

Dört kez daha yol tarifi sormak zorunda kaldı. Her seferinde, kaybolmuş bir turist gibi etrafta dikilip durmadan önce ancak bir yere kadar gidebildi.

Ki öyle de oldu.

Tam bir define avıydı.

Bir tanesinde mesanesi çok sabırsızlanıyordu.

"Tuvalet. Hemen. Lanet olası haritanın tamamını. Lütfen," dedi bir sonraki Macy's çalışanına.

"İki sol, bir sağ," dedi adam.

"Teşekkür ederim. Sağolun," diye bağırdı, bu sefer talimat verilen yöne doğru neredeyse hızlı adımlarla yürüyerek.

Lütfen sıra oluşmasın.

Lütfen sıra oluşmasın.

Lütfen sıra oluşmasın.

Kristen ilerideki tuvalet tabelasını gördü. On dakika sonra ellerini yıkarken telefonu bip sesi çıkardı.

Gülümsedi.

Muhtemelen Harper'dı. Arkadaşını şimdiden özlese de, normal alışveriş yapmayı dört gözle bekliyordu.

Karşılatabileceği dükkânlarda.

Harper, Addison ve Olivia, Dufort'lu erkekleriyle birlikte olmadan önce orta sınıf kızlardı. Milyarderler dünyasının bir parçası olmak ilk başta heyecan vericiydi, ancak Kristen çok geçmeden bunu göz korkutucu bulmaya başladı.

Artık gerçek bir turist olup Zara ve Gap'te alışveriş yapabiliirdi. Belki de hoşuna giden bir Michael Kors çanta bulursa, ona da para harcardı.

Kristen dudak parlatıcısını sürdü, çantasını omzuna astı ve tuvaletten çıktı. Mesajını okumak için telefonunu çıkardı.

Jackson: Seni görmek istiyorum.

Bok.

Kristen, kalbi hızla çarparken telefonunu cebine geri koydu.

Özür yok. Sadece bir talep.

Patronluk taslayan. Tıpkı kardeşleri gibi.

Erkeksi baskınlığı çok fazla cinsel çekiciliğe sahip olabilirdi ama Jackson kesinlikle kral gibi bir hata yaptığını anlayacak kadar öz farkındalığına sahipti.

Özür bekliyordu. O zamana kadar cevap vermeyecekti. Eğer bu, ülkeyi terk edip onu görmemek anlamına geliyorsa, cevap verecekti.

Bunu çözmek için dört günü daha vardı.

Kristen, kolunda bir avuç Macy's alışveriş poşetiyle kaldırıma çıktı. Kendine güvenerek ilk New York taksisine binmeyi denemeye karar verdi.

Ne kadar zor olabilir ki?

Kristen dudağını ısırarak, nasıl yapıldığını izlemek için durdu. Harper ve Daniel'la hayat çok farklıydı. Lüks arabaları ve bir binadan her çıktıklarında sihirli bir şekilde beliren şoförleri vardı.

Daniel, bunun güvenlik nedeniyle olduğunu söyledi. Zenginlerin kaçırılmasının medyada yer aldığından çok daha sık gerçekleştiğini söylemişti.

Vay canına.

Bu onu kışkandıracak bir şey değildi. Ama Harper için endişeleniyordu. Yine de, Daniel en yakın arkadaşını

koruduğu için endişelenmesine gerek yoktu.

Kristen, yerli gibi görünen bir kadının taksiye bindiğini gördü. Kadın kaldırımdan inerken kolunu uzattı, ardından sarı bir taksi hızla içeri daldı.

Anladım. Kolay.

Kristen, kadının ve şoförünün uzaklaşmasını bekleyerek derin bir nefes aldı. Kendisine doğru gelen bir tane daha gördü. Yola doğru bir adım atıp kolunu havaya kaldırdı.

Sarı taksi hızla yanından geçti.

Cehennem mi?

"Kolunu yukarı değil, dışarı uzatmalısın," dedi arkasından tanıdık, sert bir ses.

Kristen döndü.

Jackson, kadının tepkisine rağmen kolunu onun omzuna doladı ve sanki onun bedeniyle istediğı gibi ilgilenebilecekmiş gibi onu kaldırıma geri götürdü.

Evet lütfen.

HAYIR!

"Sen," dedi suçlayıcı bir şekilde.

Onu bıraktı ama fazla uzaklaşmadı. Bunun yerine, gözleri parlayarak ona baktı. O kadar yakındılar ki, nefes almakta zorlanıyordu.

"Ben," dedi Jackson boğuk bir sesle.

Aman Tanrım, neden bu kadar yakışıklıydı?

Durup bakarken, insanlar etraflarında dolaşıyordu ama ikisi de umurunda değildi. Bakışlarında kilitlendiğini hissetti, odunsu kokusu tüm erkeksi büyüyle onu sarıyordu. Omuzlarının genişliğı dünyayı engelliyordu, koyu bukleleri koyu mavi kot pantolonunun içine sokulmuş mavi gömleğinin yakasını öpüyordu.

Muhtemelen Gucci.

Milyarder kardeşlerinden daha az değerli olabilirdi ama Jackson yine de çok zengin bir adamdı.

Kristen Google'da aramış olabilir.

Parayı bir kenara bırakırsak, üç adamın da cinsel özgüveni aynıydı ve şu anda onunki tam gazdı. Ve ona

yönelmişti.

"Bu bir tesadüf değil, değil mi?" diye sordu Kristen, dudaklarına bakmamaya çalışarak.

"Aman Tanrım, aksanını özlemişim," dedi Jackson, sanki onu on yıldır görmemiş gibi gözleri yüzünde gezinirken. Çok... aç görünüyordu. "Ve o güzel gözler."

Vücudunun tepkisine rağmen alaycı bir tavırla güldü. Hâlâ öfkeliydi. "Artık rol yapmayı bırakabilirsin."

Kaşlarını çattı. "Kris, senin böyle hissetmeni hiç istemedim."

Onun acımasını istemiyordu; özür dilemesini istiyordu.

"On saniye içinde gidiyorum. Özür dilemeyi planlıyorsan, şimdi tam zamanı. Aksi takdirde, elveda," dedi Kristen, kalçasını indirerek.

Jackson sırtıttı. "Seni yemeğe çıkarabilir miyim?"

Bu adamın küstahlığı.

"Özür dilemeye gerek yok. Anladım," dedi başını sallayarak. Alışveriş poşetlerini bileğine takarak, "Hoşça kal, Jackson Wiles," diye ekledi.

Sonra Kristen arkasını dönüp uzaklaştı.

JACKSON, Kristen'ın Manhattan'ın sahibiymiş gibi o seksi kıcını sallamasını izliyordu.

Tanrım, onu kucağına çekip, amını ıslatıp sıırılsıklam edene kadar tokatlamak istiyordu.

Onun bir çığlıkçı olduğuna bahse girerdi. Jackson bunu öğrenmeye kararlıydı. Ama önce onun affına ihtiyacı vardı, sonra da duvarlarını yıkması gerekiyordu.

Dört günden az bir sürede.

Jackson koşarak onun arkasına geldi ve adımlarına uyum sağladı.

"Ah," dedi Kristen gözlerini devirerek. "Zahmet etme. Git buradan."

Elini onun beline koydu, ona dokunma ihtiyacı onun için durmanın ötesindeydi. Bu yüzden durmadı.

Kristen yavaşladı.

"Gerçekten özür dilesen olmaz mı, sonra vedalaşabiliriz."

Jackson elini kolundan yukarı doğru uzatıp onu durdurdu. Kadın dramatik bir şekilde iç çekerek döndü.

"Açıklamak ve özür dilemek istiyorum ama sokakta basit bir özürden daha fazlasını hak ediyorsun. Kristen, lütfen seni yemeğe çıkarayım. Ya da—"

"Plaza," dedi kararlı bir şekilde. "Beni bu gece Plaza'ya götür, yoksa hiçbir şey olmaz."

Kaşları havaya kalktı ve bir kahkaha attı.

Onu test ediyordu.

Tamam, minik kedicik, bu oyunu oynayabilirim.

"The Plaza'da masa bulmanın aylar sürebileceğini çok iyi biliyorsun." Sırıttı. "Bir hafta içinde ayrılacaksın."

Kadının inatla direneceğini biliyordu, bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Yeşil ateş, sanki kan istiyormuş gibi dönüyordu.

Jackson bunu hak ettiğini biliyordu.

Peki nasıl olur da...

"Dört gün," diye düzeltti Kristen. "Bu akşam Plaza'da akşam yemeği. Yoksa, özür dilemeni bana e-postayla gönderebilirsin, uçakta okurum."

Gülümsedi.

Meydan okuma kabul edildi, kedicik.

Boynuna yaslandı, kokusunu içine çekti.

"Tamam. Seni yedide alırım," dedi Jackson. Sonra daha kasvetli bir tavırla, "Elbise giy," diye ekledi.

Çenesine yavaşça bir öpücük kondurdu ve nefes nefese kalmasına sıırıttı. Doğrulup yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Pişman olmayacağınızı garanti ediyorum."

Onu kucaklayıp bekleyen arabasına atma isteğine karşı koyan Jackson, gözlerini onun gözlerine dikerek birkaç adım geri yürüdü.

Sonra döndü ve masa rezervasyon tanrılarına bir dua gönderdi.

Çünkü öyle ya da böyle, o lanet olası rezervasyonu yaptıracaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Elbise giy. Lanet olası bir elbise giy," diye mırıldandı Kristen, askıları ileri geri iterken.

Seyahat ederken bavulla yaşamaktan hoşlanmıyordu ve birkaç haftadır Amerika'da olduğu için kendini evinde hissediyordu.

Daniel'in iki kez belirttiği gibi. Harper, kıyafetlerini asarken "o da kalabilir," diye yorum yapmıştı.

Kristen arkadaşına üzüldü. Aşık olmak ve ruh eşinle evlenmek harikaydı, ama tüm arkadaşlarını ve aileni bırakıp dünyanın öbür ucunda yeni bir hayata başlamak kolay değildi.

Neyse ki yanında Olivia ve Addison vardı ve Kristen onlarla da kısa sürede arkadaş olmuştu.

Kristen, Harper'ın iyi olacağını biliyordu.

İkisi balayına gittikten sonra Manhattan'da birkaç gün daha kalmayı seçmek stratejik bir karardı. Harper'la düğün ve en yakın arkadaşının işleri için elinden geldiğince zaman geçirmek istiyordu. Empire State Binası'na çıkıp Times Meydanı'na gitmek değil.

Bugün yaptığı otobüs turu ilginçti. Daniel ve Harper'ın binasının yakınından geçmişti ve yolculukları ilerledikçe Kristen tatilinin ne kadar dar görüşlü olduğunu daha da fark etti.

Manhattan dinamik bir yerdi ama artık milyarderlerle takılmıyordu, Büyük Elma'nın başka bir yüzünü görüyordu.

Kristen'in mutlaka görmesi gereken yerler listesinde birçok yer vardı. Bunlardan biri de The Plaza'ydı. Beş çayına bayılıyordu ve bir öğleden sonrasını tembel tembel lezzetli bir şeyler yudumlayıp salatalıklı sandviç yiyerek geçirmeyi umuyordu. Ardından Central Park'ta dolaşmayı. Akşam yemeği, banka hesabı ondan çok daha büyük olanlar içindi. Aylar öncesinden rezervasyon yaptırmıştı.

Yani, Jackson onu Macy's'in dışında şaşırttığında ve basit bir özür bile dileyemediğinde, ona imkânsız bir görev vermişti. Yirmi dakika öncesine kadar, tavrını en iyi "kendini beğenmiş" olarak tanımlamak mümkündü.

Jackson mesaj attığında, ayaklarını uzatmış Netflix izliyor ve Uber Eats'te geziniyordu.

Mavi elbiseni beğendim ama sen seç. Yarım saat içinde görüşürüz, güzelim. J x

Ayakları ses hızından daha hızlı yere basıyordu.

Onlara Plaza'da bir masa mı ayarlamıştı?

Bunu nasıl becermişti?

Kristen, sanki hayatı buna bağlıymış gibi odasına koşup duşa girmişti. Kirli saçlarla Plaza'ya gitmeyecekti.

Şimdi saçları tek omzuna toplanmış, makyajı yapılmışken, tek yapması gereken ne giyeceğini seçmekti.

Kesinlikle mavi elbise değil.

Sinirden elleri terlemiş bir halde, uyluk hizasına kadar uzanan koyu bordo bir elbise çıkardı. V yakası önü derin, bileğe kadar uzanan şifon kolluydu.

Ardından siyah topuklu ayakkabılarını giydi ve kıyafetini sade gümüş takılarla süsledi: Harper'ın nedimelik hediyesi olarak verdiği gümüş bir bilezik ve pırlanta küpeler. Toplamda iki karat ağırlığında oldukları için ışıltı ışıltı parlıyorlardı.

Daha sonra bileklerine bir miktar Estee Lauder Beautiful parfümü sürdü ve aynaya baktı.

Ne yapıyordu?

Sonuncusunu da sayarsa, Jackson'la çıktığı dördüncü randevu olacaktı bu. Sonuncusu olacaktı. Olmak zorundaydı.

Adam, güvende olmak için ondan çok fazla tepki almıştı. Eğer onu öpecek olsaydı, izin verirdi. Tanrı bilir, ikisinin de bunu içlerinden atmaları gerekiyordu.

Kristen onun özürünü dinleyecek, akşam yemeğinin tadını çıkaracak, bir veda öpücüğü alacak ve sonra ondan uzak duracaktı.

Dufort genleri çok sarhoş ediciydi.

JACKSON arabadan indi, Armani takımının kollarını çekiştirirken Kristen'in kaldığı binaya baktı.

Daniel'in binası.

Kardeşi. Bu gece The Plaza'da masa ayırtmak için aradığı kişi.

Babası başarısız olmuştu ve bu durum Jackson'ı şaşırtmış ve onu istemediği tek adamı aramaya zorlamıştı. Ancak Johnathan, bu güçlü ipleri elinde tutabilecek tek kişinin kendisi olduğunu söylemişti.

O halde intihara meyilli olmadığı için Fletcher'ı aramıştı ama Fletcher telefonunu açmamıştı. Hunter'ı arama zahmetine bile girmemişti.

Parmağı Daniel'in adının üzerinde tam beş dakika gezindi ve sonunda "Ara" tuşuna bastı. Onu gururunu yutup adamdan yardım istemekten daha çok rahatsız eden şey, bunu bir kız için yapıyor olmasıydı.

Bu haftadan sonra bir daha asla göremeyeceği bir kız. Bir haftadan az. Dört gün, dediği gibi.

Neden?

Hamptons'tayken yaptığı o gece yarısı telefon görüşmeleri aralarında bir şeyleri değiştirmişti. Ayrıca, Daniel'in tadının tanrıça gibi olacağından şüphesi yoktu, ama Daniel'in balayını bölmek tam bir çılgınlıktı.

"Çok büyük bir iyilik istiyorsun," demişti Daniel. Aslında konuşmak yerine homurdanmıştı, her kelimeyi yavaşça söylemişti. Önce ona aklını mı kaçırdı diye sormuştu.

Birkaç tane daha F kelimesi eklenince, kelimesi kelimesine aynı şey oldu.

"Daniel! Telefonu kapat, yoksa boşanırım," diye bağırmıştı Harper arka planda.

"Açıkla. Hemen," diye homurdandı Daniel tekrar.

"Kristen-"

"HAYIR."

Jackson gözlerini devirmişti.

"Bekle. Onu incittiğim için özür dilemek istedim. Hayalinin The Plaza'ya akşam yemeğine gitmek olduğunu söyledi. Ona söz verdim."

Yani, evet, tamam, gerçeği biraz abartmıştı. Biraz fazla, ama ardından gelen sessizlik işe yaradığını gösteriyordu.

"Balayımda bir daha sözümü kesersen seni bitiririm," diye homurdandı Daniel.

"Güzel sohbetti, kardeşim," diye cevap vermişti Jackson, ama görüşme çoktan bitmişti.

Jackson, Broadway'de durup yaklaşık on dakika boyunca telefonuna baktı ve bunun Daniel'in ona bir rezervasyon yaptırıp yaptırmayacağını merak etti.

On uzun dakika.

Huysuz üvey kardeşini tekrar arayıp aramamakta kararsızdı, çünkü bu onun delirdiği anlamına gelirdi. Yoksa başka birini mi denemeliydi?

Bekleyen arabasının önünde bir ileri bir geri volta atarken, sonunda telefonu çaldı.

Daniel: Saat sekiz için masa ayırttım. Ben senin sekreterin değilim.

Jackson bir çığlık atıp arabasına bindi.

Şimdi yine kaldırımda durmuş, Kristen'in aşağı inmesini bekliyordu. Jackson'ın çatı katına erişimi yoktu ve sormaya da niyeti yoktu. Ne kapıcı, ne Kristen, ne de kesinlikle Daniel.

Birkaç adım attı ve ellerini özel dikim pantolonunun içine sokup şehre baktı.

Jackson içini çekti.

Burada ne yapıyordu? Macy's'in dışında Kristen'a özür dileyip onu tatilde yalnız bırakabilirdi. Daniel ve Harper bir süre ona kızar, sonra herkes bunu atlatırdı. Dufort ailesine girmek için Kristen'ın arkadaşıyla çıktığı zaman olarak anılırdı.

Mesele şu ki, bu her zaman doğru değildi.

Jackson bir fırsatı değerlendirmişti ama bu, Kristen'in çok güzel olduğunu ve onu o zümrüt yeşili gözleri ve seksi kıvrımlarıyla büyülediğini düşünmesini engellememişti. Dahası, Kristen'in memleketindeki hayatını ve ailesini anlatırken kullandığı aksanıyla büyülenmişti.

O, kanlı canlı bir adamdı.

İkisi de birbirini arzuluyordu ve adam onu yatağa zorlamamıştı. Tam bir beyefendiydi.

Gerçek şu ki, Jackson ondan hoşlanıyordu.

Kendini geri planda tutuyordu ve başka bir kadın olsaydı, doğal baskın doğasını serbest bırakıp onu oteline ve yatağına geri dönmeye zorlayabilirdi, ama Harper'ın en iyi arkadaşıydı. Dufort ailesi yüzünden farklı davranmasının sebebi buydu. Evet, ona Daniel'a ulaşma imkânı vermişti. Ama zaten Appopolis aracılığıyla onlarla bağlantıları vardı.

Bir planı vardı.

Dikkatini dağıtan güzel bir sarışınla tanışmak buna dahil değildi.

Artık kedi çuvaldan çıkmıştı.

Artık geri durması için hiçbir sebebi yoktu.

Şimdi, onu becerdiğinde, diz çöküp kalın penisini boğazından aşağı indirdiğinde onun teslimiyetini talep edecekti.

"Burası gerçek Plaza olmalı. Eğer bir plazanın içindeki bir yemek alanıysa, pişman olursun," dedi Kristen arkasından.

Jackson sırttı, döndü ve sonra gülümsemesi kayboldu.

İsa.

Öldürmek için giyinmişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Biliyorum, seksi görünüyorum. Bla, bla. Hadi gidelim," dedi Kristen, çantasını havaya kaldırarak yanından geçerken.

Jackson uzanıp kolunu tuttu. "Dur."

Başını çevirdi.

Onun arsız bakışlarını görmezden gelerek etrafından dolaştı ve gözlerini vücudunun uzunluğu boyunca gezdirirken durdu.

"Çok güzelsin. Kendine bak," dedi Jackson başını sallayarak.

"Teşekkür ederim." Gözleri başka tarafa kaydı.

Yaralanmıştı.

Fark ettiğinden daha fazla.

Sonunda gözleri buluştuğunda bir an gözlerini ondan ayırmadı, başını salladı ve onu arabaya kadar geçirdi. Şoförü James kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Araç trafiğe girerken, "Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi.

"Gerçekten Plaza'ya mı gidiyoruz?" diye sordu Kristen, elbisesini düzeltirken.

Jackson başını salladı, eli ona dokunmak için kaşınıyordu.

Çantasını kucağına bıraktı, elleri çantanın üzerine düştü ve elbisesinin kumaşı birkaç santim yukarı kalktı. Zaten kısa olan eteği, bronzlaşmış üst bacağını ortaya çıkararak onu tahrik ediyordu.

Jackson dudaklarını birbirine bastırdı ve iniltiyi yuttu.

"Bunların hiçbirine gerek yoktu. Mesaj atabilir ya da arayabilirdin, Jackson." Ona doğru döndü. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini tutarken gözlerinde yeşil alevler uçuşuyordu.

"Kesinlikle hayır," dedi ve ondan uzaklaştı.

Ya o olacaktı ya da onu izinsiz öpecekti.

Cazipti ama yapmadı.

Henüz değil.

Gecenin sonunda Kristen, cesedini ele geçirmeyi planladığını anlayacaktı. Ve gözlerinde gördüğü ateşin, çok iyi oynadığı yavru kedi rolünü vahşi bir kaplana dönüştürüp dönüştürmediğini de anlayacaktı.

ŞOFÖR The Plaza'nın önünde durdu. Otel, New York'un simgesiydi ve 100 yılı aşkın süredir ünlüler, dünya liderleri, kraliyet ailesi üyeleri, Hollywood efsaneleri ve sosyete mensupları tarafından ziyaret ediliyordu.

Aynı sektörde çalıştığı göz önüne alındığında Daniel'in ipleri elinde tutabilmesi şaşırtıcı değildi.

Kapıyı fraklı bir görevli açtı.

Jackson arabadan atlayıp Kristen'in eline uzandı. Kristen gözlerini kırpıştırıp elini onun eline koyduğunda, teninin sıcaklığı onu sakinleştirdi.

İlginç.

Jackson içinden başını salladı, sonra onun dışarı çıkıp ünlü simge yapıyı incelemesini izledi. Kristen'in, sanki yanında güvende hissediyormuş gibi ona doğru adım atıp yaslandığını fark etmediğine bahse girmişti.

Akşam yemeğinden önce göğüs dövmek uygun muydu?

Çünkü Jackson'ın aniden bunu yapma isteğı vardı.

"Muhteşem." diye içini çekti otele girerken.

Hayır, burası bir otel. Çok güzelsin, minik kedicik.

Düşüncelerini kendine sakladı ve lobide yürümeye devam ederken gülümsedi.

Garson, "Plaza'ya hoş geldiniz. Bu taraftan lütfen," diyerek onları selamladı ve içeri davet etti.

Kristen ona sıırttı. "Tıpkı filmlerdeki gibi."

Jackson, yukarılarındaki devasa altın kubbeyi görmek için dönerken dik durmasını sağlamak amacıyla elini sırtının alt kısmına koydu.

"Aman Tanrım." Kıkırdadı, neredeyse düşecekti.

Aman Tanrım, kulağa çok hoş geliyordu.

Onu sabitledi.

Az önce "hoş" kelimesini mi kullandım?

Koltukları çekildi, oturdular, peçeteleri silkelendi ve zarif bir şekilde kucaklarına konuldu.

Parıldayan gözler masanın karşısındaki Jackson'ın kollarıyla buluştu. Jackson'ın affedilebileceğine dair güçlü bir hissi vardı.

"Bir içki ister misiniz hanımefendi?"

Menüyü aldı ve okumaya fırsat bulamadan siparişini verdi.

"İki Monte Carlos."

"Evet efendim."

Adam içeceklerini almak için ortadan kaybolurken Kristen menüsünü indirdi. "Benim adıma sipariş veremezsin."

"The Plaza'ya gelip de Monte Carlo'ya gitmeden duramazsın. Zaten bu kasabada bir kez tutuklanmanı engelledim, genç bayan. Bir daha yapmam." Başını iki yana salladı, alaycı bir ciddiyetle.

Kristen gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama adam bunu görmüştü.

"Ayrıca viskiyi sevdiğini biliyorum." Omuzlarını silkti.

"Küstah ve çekici. Ölümcül bir kombinasyon, Bay Wiles." Kristen başını iki yana salladı ama eriyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Mutluluğunu gizleyemeden gülümsedi. Düzeltiyorum. Saklamaya çalışmıyordu. Güzel ve zeki bir kadındı ve onunla tekrar çıkmayı kabul ettiği için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu.

Jackson bunu mahvetmeye niyetli değildi.

Oturmadan önce ceketini çıkarmıştı. Şimdi kollarını biraz daha yukarı, ön kollarının ortasına kadar sıvamış ve çatal bıçak takımıyla oynuyordu. Gözlerini kaldırdığında, kadın onu izliyordu.

"Neden buradayım Jackson? Artık sana faydam yok." Kristen su bardağını dudaklarına götürdü.

Jackson yüzünü inceledi. "Bunu düşündüğünü anlıyorum. Öncelikle sana bir özür borçluyum-"

"Bekle, bekle." Kristen elini kaldırdı. "Başka bir şey söylemeden önce, üzgün olduğum halde, babanla ilk tanışmanı düşünüyordum. Zor olmuş olmalı. Her şeyin benimle ilgili olmadığını biliyorum ama..."

"Kadın, özür dilememe izin ver," dedi Jackson onun sözünü keserek.

Yutkundu ve başını salladı.

"Üzgünüm," dedi, sonra başını salladı. "Bu bir yalan. Üzgün değilim."

Kaşları yavaşça kalktı.

"Seninle tanıştığım gece, gözlerimiz buluştuğunda... Seninle tanışmak için odanın öbür ucuna gittim Kristen. Sadece sen. Hunter ve Fletcher ile daha önce tanışmıştım. Bir tanıştırmaya ihtiyacım yoktu."

"Benimle çıkmak yardımcı oldu," dedi, The Plaza'nın meşhur çift P harfiyle işaretlenmiş bardaklardaki içecekleri geldiğinde yukarı bakarak.

Garsonun gitmesini beklediler, sonra da bardağını kaldırdı.

"Evet. Ama. Manhattan'da onları tanıyan birçok kadınla çıkabilirdim. Hem de çok daha az sonuçla. Sonuçta sen Harper'ın en iyi arkadaşısın."

"Sana tanıştığımız gece bunu söylemiştim," dedi sessizce.

Yavaşça başını salladı. "Evet. Kesinlikle."

Birbirlerine baktılar, restoranın gürültüsü etraflarında yankılanıyordu.

"Son yirmi dört saat içinde kendime neden seni görmeye devam ettiğimi onlarca kez sordum Kristen. Konu yine buraya geliyor. Uzak duramıyorum."

"Jackson," diye fısıldadı.

"Yalnız olmadığımı umuyordum." Yalnız olmadığını biliyordu ama gözlerindeki arzuyu sahiplenip sahiplenemeyeceğinden emin değildi.

Kalbi çarparken ağız hafifçe aralandı.

Konuşmasının tamamı provasıydı. Kelimeler ağzından dökülüyordu ve onu ne kadar etkilediğini anlayabiliyordu.

Ama vakitleri yoktu.

Onu tam anlamıyla elde etmek istiyorsa onun güvenine ihtiyacı vardı.

Geçici de olsa.

"Hamptons'dayken dönmeni sabırsızlıkla bekliyordum. Dufort'larla ilgili alternatif motivasyonlarım olduğunu düşünüyordum ama asıl görmek istediğim onlar değildi."

Kristen alt dudağını ısırdı.

"Senmişsin," diye itiraf etti.

"Ah." Kristen, beklediğinden çok daha şaşırmış görünüyordu. Sonra içkisinden uzun bir yudum aldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, bu harika."

"Ey az imanlılar." Göz kırptı, kendi bardağını kaldırdı ve bir yudum daha aldı.

Kristen bardağını masaya koyup iç çekti. "Bak, bunu abartmana gerek yok. Anlıyorum. Aileni tanımak istedin. Birlikte yatmadık, bu iyi, çünkü muhtemelen on kat daha fazla üzülürdüm. Hem zaten, birkaç gün içinde eve gidiyorum."

Jackson başını salladı. "Aramızdaki bu kimyanın tek taraflı olduğunu söyle bana. Hayal gördüğümü söyle Kristen. Ve bana yalan söyleme."

Duraksadı, sonra yavaşça yutkundu.

"BEN-"

"Yalan yok," dedi kararlı bir şekilde, bakışlarını masanın üzerinden ona doğru çevirip, eğer evet derse ondan bekleyebileceği hakimiyetin tadını ona verdi.

"Yeni Zelanda'da yaşıyorum," diye fısıldadı, sesi kısıktı.

"Bu gece olmaz, yapma."

Kristen'in gözleri masaya kaydı.

İyi kız.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kristen nefes almakta zorlanıyordu. Vücudundaki her hücre, güçlü cinsel bakışları altında titriyordu sanki. Jackson'ın ne istediğini tam olarak biliyordu. Ne istediğini.

Yüzüncü kez, burada ne yaptığını merak etti. Orta sınıf bir Yeni Zelandalı kız, artık Dufort hanedanının bir parçası olan multimilyoner bir teknoloji dehasıyla akşam yemeğinde ne yapıyordu?

Milyar dolarlık bir imparatorluk.

Forbes dergisinin kapağında yer alan bir adam.

Bunu görmemişti ama Google'da yaptığı hızlı bir aramada onlarca sonuçla birlikte yakışıklı yüzünün de ona gülümsediğini görmüştü.

Kristen, leziz Monte Carlo'sundan bir yudum daha aldıktan sonra, yemek yiyen insanlara baktı.

Oda zenginlik ve lüksle doluydu. Güzel tasarımcı elbiseleri ve iri pırlanta yüzükleriyle kadınlar. Bileklerinde iri saatler asılı, şık, özel dikim takım elbiseli erkekler. Kokteyller yudumlanıyor ve şampanya dökülüyordu. Mumlar titriyor, gümüş eşyalar zarif bir şekilde çınılıyordu.

İnsanlar gülüyordu ve Kristen, ipotek borcu da ödenirse kendisinin de aynı şekilde mutlu olacağını düşünüyordu. Blake ve Ryan'ın arka tarafta arkadaşlarıyla dolu bir masada yemek yediğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ünlüler.

Ünlü insanlarla yemek yiyordu. Aynı masada olmasalar da.

Jackson'a döndüğünde Kristen tekrar yutkundu. Dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu. Jackson'ın baskın cinselliği inanılmaz derecede baş döndürücüydü.

Ve biraz da korkutucu.

Onun gibi adamlar hayır cevabını kabul etmezdi. Kadın bunu rızası dışında bir şekilde kastetmiyordu. Evet derse,

adam onu tamamen alırdı.

Bunu nasıl bildiğinden emin değildi. Bir histi.

Geçmişteki tüm sevgilileri iyiydi, harika değillerdi. Kristen hiç şikayetçi olmamıştı ama bir yanı, Jackson'ın ona gösterdiği şeylerden birine daha sahip olmayı diledi.

Ona teklif ediyorum.

Bacaklarını sıkın ve kalbini çarptıran erkeksi bir hamlık.

"Rezervasyonu nasıl aldın?" diye sordu, adam gülümsedi, sandalyesine yaslandı ve nedense kadının sorusuna cevap vermemesine izin verdi.

Kristen evet demek istiyordu ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Onu isteyip istemediğini ve Dufort'lara ulaşmak için onu kullanmadığını söylemekte haklı olup olmadığını anlamak zordu. Aralarındaki kimyanın ve çekimin gerçek olduğunu itiraf etmeliydi.

Bu yüzden bu kadar üzgündü. Onun da aynı şeyi hissettiğini duymak hoş ve rahatlatıcıydı.

Yine de uzanıp bacaklarını açmaya niyeti yoktu. Vücudu bu fikre oldukça hevesli olsa bile.

Lanet olası hormonlar.

"Ruhumu sattım," dedi Jackson, bardağını parmaklarından birkaç santim uzaklaştırıp sonra geri çekerek. Gözlerini onun gözlerine kaldırdı, sonra da bir kahkaha attı. "Şaka yapmıyorum."

Kristen sırtımdan edemedi. "Daniel'i aradın."

Başını salladı ve ikisi de güldü.

"Aman Tanrım," dedi bir yudum daha alarak.

"Sipariş vermeliyiz." Jackson menüyü açtı. "Yani, eğer beni affederseniz."

"Yapmamalıydım ama evet, affedildin." Menüsünü açtı ve tekrar indirdi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, evet, seni tekrar görmek istedim."

Jackson gülümsedi ve lanet olsun, gülümsemesi tüm odayı aydınlattı.

Erkeklerin bu kadar yakışıklı ve çekici olmasına izin verilmemeliydi. Bu, gezegendeki nüfus kontrolü için bir tehlikeydi.

"Dur. Heyecanlanma," dedi ve sonra güldü çünkü adam artık geriye yaslanmış, kremayı almış kedi gibi görünüyordu.

"Heyecanlı değilim. Hiç de değil." Gamzeleri belirdi.

İçten içe inledi.

Bu adama nasıl karşı koyacaktı?

Kristen ondan çok hoşlanıyordu. Kalbini erkeklere çok çabuk açıp aşık olma gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Hep yanlış kişilere.

Ve Jackson Wiles kesinlikle yanlış kişiydi.

Sesini alçalttı. "Ne istediğini biliyorum ve evet, güzel olurdu—"

"Güzel mi? Hayır tatlım, senin için planladığım şey güzel değil," diye mırıldandı.

Aman Allah'ım, yumurtalıkları tango yapmaya başlamıştı.

Bununla mücadele etmek zorundaydı.

Kristen bacaklarının arasındaki ve hatta meme uçlarındaki ağrıyı dindirmek için eve gidip vibratörünü çıkarmak zorunda kaldı.

"Tamam ama ben..."

Sana aşık olmadan tek gecelik ilişki yaşayabilecek kapasitede, bu yüzden çok çok uzaklara kaçmalısın.

Jackson gizlice öne doğru eğildi. "Ne?"

Ona o bakışı attı.

"Bana yardım et, güzelim? Ne?"

"Jackson..."

"Erkek değil misin?" diye sordu.

"Gerçekten mi?" kaşını kaldırdı.

"Güzel. Erkek değil," dedi menüsüne göz atarak. "Vegan mı? Los Angeles'lı olduğumu biliyorsun, değil mi? Vegan olmak bana uyar."

"Aptal." Gülmemeye çalıştı.

"Liberal mi?" diye sordu. "Aslında, buna cevap verme. Siyasete girmek istemiyorum."

"Saçmalamayı bırak. Ayrıca Amerikan siyasetini anlamıyorum."

"Tanrım, sen mükemmel bir kadınsın," diye inledi Jackson, başını sallayarak.

Hayır, o mükemmel değildi. Hiç de değil.

"Asıl söylemeye çalıştığım şeyi düşünmediğin sürece." Kristen menüye göz attı, sipariş edeceği şeye odaklandı. Adamın gözlerini üzerinde hissetti ve başını kaldırdı. "Ciddiyim."

"Bence hayır," diye yanıtladı Jackson.

Garson geldiğinde ağzını hızla kapatan Kristen, biftek sipariş etti ve garsonun yorumunu havada bıraktı.

Çünkü emin değildi.

Jackson'a olan ilgisini görmezden gelmek aptalca ve imkânsızdı. Erkeksi bir enerji yayıyordu üzerinden. Ateşli bakışları, kaslı göğsüne oturan koyu lacivert gömleği ve o çıplak, seksi ön kollarıyla birleşince, ona sadece bakarak hamile olmadığına şaşırdı.

Bileğindeki ağır, şüphesiz pahalı saat bile seksi görünüyordu.

Evet, o bir Dufort'tu.

Bu gece Jackson, daha önce olduğundan çok daha baskındı. Sanki sakladığı her şey serbest bırakılmıştı. Tüm kozlarını oynuyordu. Hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Alt dudağını ısırırken, elbisesinin altında meme uçları sertleşti. Jackson içkisinden yavaşça bir yudum aldı, gözleri göğüslerinde gezinirken vahşi bir ateş gibiydi.

Biliyordu.

Jackson, vücudunun ona nasıl tepki verdiğini çok iyi biliyordu. Bardağı indirdiğinde, dudaklarının hafifçe kıvrılması, memnun olduğunu gösteriyordu.

Ve en korkutucu olanı, onu memnun etmek istemesiydi.

AKŞAMIN GERİ KALANI muhteşemdi. Her lokma lezzetliydi. Servis kusursuzdu. Ortam lüks ve bir o kadar da rahattı.

Jackson çok çekici.

Yemek geldiğinde onu sarhoş edici etkisinden kurtarmış ve ona kariyeri hakkında daha fazla soru sormuştu. Jackson, onun bir çiçekçi olduğunu biliyordu ama bu yolu nasıl seçtiğini merak ediyordu.

"Küçüklüğümden beri doğayı severim. Ellerim hep çamurdaydı. Annem kıyafetlerimi kirlettiğimi söyleyerek homurdanıyordu." Güldü ve adam gözlerinde bir zevkle onu izledi.

Nedenini bilmiyordu.

Gerçekten ona ilgi duyuyor gibiydi.

Bir yanı peçetesini yere atıp, "Hadi, beni çığlık attırdığın kısma geçelim, çünkü biliyorsun ki ben kesin bir şeyim." demek istiyordu. Diğer yanı ise ona iyi geceler öpücüğü verip yatağa uzanıp onun kendisine aşık olacağını ve ayaklarını yerden keseceğini hayal etmek istiyordu.

Bak, başka bir adamla tehlikeli bir yola giriyorsun bile. Jackson sana aşık olmayacak. Seninle sevişmek ve sonra sen dünyanın öbür ucuna uçarken seni başından savmak istiyor, oysa o başka kadınların peşinde.

Diğer erkek arkadaşlarına aşık olduğu söylenemezdi ama onlardan daha fazla bağlılık umuyordu.

Bu da pek de zor bir iş değildi.

Gerçek şu ki, Jackson ABD'de yaşıyordu. O da Yeni Zelanda'da yaşıyordu. Onunla yatacaksa, bunun tek gecelik bir ilişki olacağını farkında olmalıydı.

Kristen, gecenin sonunda onun nasıl hissettiğini anlamak için hâlâ vakti vardı; ancak ondan hoşlanıyordu ve ona karşı inanılmaz bir çekim hissediyordu.

Beklentilerini karşılayabilseydi, ne zararı olabilirdi ki? İçinde hiç şüphe yoktu ki, birbirlerine duydukları arzuyu boşa çıkaracak ve ona unutulmaz bir gece yaşatacaktı.

Çok keyifli bir şey.

"Peyzajcı olmayı istediğimi düşünüyordum, ancak bir okul programının parçası olarak gönüllü olduktan sonra fikrimi hemen değiştirdim."

"Çok fazla mı sıkı çalışıyorsun?" diye takıldı.

"Hayır. Şey... bir bakıma. Götürüldüğümüz yer bir TV şovu için hazırlanmıştı. Heyecan vericiydi, tüm kameralar ve ünlüler içeride çekim yaparken biz bahçede çalışıyorduk. Sonra yağmur başladı."

İçeriye sığınmak için koştuğunu ama hemen dışarı çıkması söylendiğini hatırladı. Bahçıvanlar çalışmaya devam etmek zorundaydı.

"Yabani otları ayıklayıp ekerken beş saat boyunca yağmur yağdı. Korkunçtu." Anıyı hatırlayıp titreyerek güldü. "Yaz da değildi zaten."

"Yağmurun durmasını bekleyemediler mi?" diye sordu Jackson.

"Ertesi gün dışarıda çekim yapacaklardı, bu yüzden devam etmek zorundaydık. Ev tadilatı şovlarından biriydi. Belki de kaderdi. Ertesi gün okula şikayet ederek döndüm ve öğretmen şakayla çiçekçi olmam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım." Güldü.

O kadar basit değildi, ama defalarca anlattığı komik bir hikayeydi. İşe yaramıştı çünkü şimdi, on yıl sonra, Auckland'ın gözde semti Ponsonby'deki en iyi butik çiçekçi The Rose Room'un müdürüydü.

"Belki de kaderdi. Eğer böyle şeylere inanıyorsanız." Bardağındaki sıvıyı çalkalayıp onu dikkatle izledi.

Kristen şu anda onunla felsefi bir sohbete girmeyecekti. Hele ki hayatın onları bir sebepten dolayı tekrar bir araya getirdiği hissine kapılıyordu.

"Johnathan'la olanları anlat bana," dedi ve dikkati tekrar ona çevirdi.

"Rahatsız ediciydi." Babası ve üvey kardeşleriyle yaptığı konuşmayı anlattı.

Konuşmaya devam ederken Kristen, adamın Los Angeles'taki ailesiyle ilgili sorulara asla cevap vermediğini

fark etti. Kısa cevaplar aldı.

"Annen nasıl biri? Baban olmayan kişi mi?" Omuz silkti.

Jackson onun şakasına güldü.

"Hayatları gösterişli değil. Dufort'lar gibi değil. Sıradan, orta sınıf bir evde büyüdüm ve ailem hayatları boyunca çalıştı."

Başka bir şey söylemedi.

"Evet, pek çok insan Daniel ve Harper ile aynı lüks hayatı yaşamıyor," dedi Kristen. "Ama sen artık yaşıyorsun."

Jackson başını salladı. "Evet."

Onda nadiren gösterdiği bir tevazu seziyordu. Jackson her zaman kendine güvenirdi, kibirli değildi, ama bulunduğu yere gelmek için çok çalışmıştı. Dufort adamlarının yaptıklarına saygısızlık etmek istemem. Milyar dolarlık bir imparatorluğu yönetmek herkesin harcı değildi. Sadece farklıydı.

"Zeki olduğunu her zaman biliyor muydun?" diye sordu, şimdi bembeyaz masa örtüsünün üzerinde içtiği şarap kadehinin sapını çevirirken.

Homurdandı.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ama aptal gibi görünmeden." Jackson sırttı, ağzını peçeteyle silip tabağına bıraktı. "Hep inanılmaz derecede güzel olduğunu biliyor muydun?"

"Hiçbir zaman öyle olduğumu söylemedim. Ve konuyu saptırmayı bırak," dedi.

"Dokundum."

Kristen, yemeğini bitirdiğini göstermek için çatal bıçak takımını tabağına yerleştirirken hafifçe güldü. Jackson da aynısını yaptı ve saniyeler içinde tabaklar temizlendi.

Jackson hareketsiz kaldı ve onu inceledi.

Uzun bir süre bakışları birbirine kenetlendi.

"Peki Kristen Holle, Yeni Zelanda'da senin gelişini bekleyen kaç adam var?" diye sordu sesi karararak. Gözleri de karardı, sanki bu fikirden pek memnun değilmiş gibi.

"Muhtemelen senin küçük kara defterindeki Los Angeles'taki kadın sayısından daha az," diye yanıtladı. Sonra, gözleri kısılınca iç çekti. "Jeremy Ogar. Eski sevgilim." Jackson'ın çenesi seğirdi.

"Birkaç ay önce, onun her şeye benden daha bağlı olduğunu fark ettiğimde bitirdim."

Altı ay boyunca ayrılıp barışmışlardı, ta ki sonunda işe yaramaz, söz vermeyen, aldatan o herifi terk edene kadar. Kristen'in erkekler konusunda gerçekten de berbat bir zevki vardı. Ciddi bir ilişki istemeyen tiplere çekici geliyor gibiydi.

Bunu önceden itiraf edecekleri söylenemezdi. Birkaç ay sonra, işler doğal seyrinde ilerlerken, ona çok hızlı gittiğini veya ısrarcı olduğunu söylerlerdi. Daha da kötüsü, güvensiz olduğunu.

Günümüzde gaslighting olarak biliniyor.

Kristen mantıksız davranmadığını biliyordu. Çevresindeki arkadaşları evlenip çocuk sahibi oluyordu. Otuzuncu yaş gününe bir yıl kala, aradığı kişiyle tanışıp tanışamayacağını merak ediyordu.

Ya da sadece birisi.

Yerleşmek istiyordu, anne olmak istiyordu.

"Güzel," dedi Jackson ve yüzü soldu.

"Aman Tanrım, teşekkürler," diye alay etti Kristen, ama öne eğilip elini tuttu, dokunuşuyla teni ısınıyordu.

"Seni takdir etmeyen biriyle birlikte olmadığın ve New York'ta olduğun süre boyunca aramızda yanan bu ateşi özgürce keşfedebildiğin için mutluyum."

Özgürdü, ama yeterince cesur muydu?

ONUNCU BÖLÜM

"Gel. Yürüyelim," dedi Jackson, Plaza'dan çıktıklarında Kristen'in elini tutarak.

"Eve mi?" diye sordu.

"Hayır." Güldü ve onu yolun karşısındaki Central Park'a doğru götürdü.

Onu henüz eve götürmesi mümkün değildi. Daha doğrusu, otele götürmesi. Masanın karşısındaki adamın arzusunu ve ihtiyacını görmüştü. Jackson, restorandaki herkesin aralarındaki kimyanın farkında olduğundan oldukça emindi, ama yine de aralarında bir duvar vardı.

Birini devirecekti.

"Gecenin bu vakti tehlikeli değil mi?" diye sordu.

Saat daha on birdi, yani park hâlâ açıktı, ama Jackson iri yarı bir adamdı. Şoförü de planlandığı gibi onları almaya gidiyordu.

Los Angeles'ta büyümüştü. Belki de kötü tarafı bu değildi ama Jackson kendine nasıl bakacağını biliyordu. Ve kolundaki kadına da.

"Seni kötü adamlardan kurtaracağım." Göz kırptı ve elini sıktı.

O homurdandı.

"Sanırım sen kötü adamsın."

Kendi kendine gülümseyerek, Lombard Lamp yakınındaki parka girerken elini bıraktı ve kolunu dirseğine koydu. Sonra Gölet'in etrafında yürümeye başladılar.

Gece hafif bir esintiyle ılıktı, romantik bir yürüyüş için mükemmeldi.

Kristen'la aradığı şey romantik bir ilişki değildi ama bunun onun hayalleri arasında olduğunu biliyordu ve bu yüzden Kristen'in yüzündeki sevinci izlemekten mutluluk duyuyordu.

Kristen, "Jackson Wiles, gerçekten elinden gelen her şeyi yapıyorsun," dedi.

"Ben iyi bir adamım. Anneme sor." Sırıttı, bakışlarını indirmede.

"Ebeveynlerden bahsetmişken, babanı ne zaman tekrar göreceksin?" diye sordu Kristen, köprüye ulaştıklarında.

Jackson suyun karşısına baktı. Annesini aramamıştı ve arayamazdı da. Annesi bununla baş edemeyecek kadar hastaydı.

Johnathan, Jenna'nın ona hikayesini anlatması konusunda neden bu kadar ısrarcıydı? İkisi arasında bir ilişki yoktu zaten. Her şey ortaya çıkmıştı. Jackson, Trevor'ın babası olmadığını biliyordu, öyleyse neden her şeyi açıklamıyordu?

Johnathan itiraf edemeyeceği kadar korkunç bir şey mi yapmıştı?

Jackson ona sormuyordu. Şu anda değil. Böyle hassas bir durumdayken değil. Kocasının yasını tutuyor ve Hodgkin dışı lenfoma ile uğraşıyordu.

Kanser.

Tedavisinden kurtulup birkaç yıl daha yaşayabilmek için doktorunun da söylediği gibi iyileşmesi ve stresten uzak kalması gerekiyordu. Yoksa hızla kötüleşebilirdi. Şu anda bilmiyorlardı.

Yani evet, ona karşı gerçekten çok korumacı davranıyordu. Kendi bencil ihtiyaçları bekleyebilirdi.

Eğer bu, cevap alamadan Los Angeles'a dönmesi anlamına geliyorsa, dönecekti, ama bu henüz babasından vazgeçtiği anlamına gelmiyordu.

Kristen köprünün yarısında durdu ve geldikleri yöne bakmak için döndü. Gökdelenler, siyah yıldızlı gökyüzüne karşı parıldıyordu.

"Manhattan gerçekten muhteşem bir şehir," dedi korkuluğa yaslanıp iç çekerek.

"Öyle," diye onayladı. "Büyülü." Jackson aradaki boşluğu kapatıp arkasına geçti ve ellerini kollarına koydu.

Duraksadı.

"Dur de, durayım," dedi sertçe. "Ama sana dokunmazsam aklımı kaçıracağım."

Kristen yavaşça döndü.

"Seni öpmezsem..." Parmakları yanağından aşağı doğru bir çizgi çizdi.

Onun dokunuşu altında titredi.

"Tekrar," diye ekledi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Gülümsedi. "Hatırlıyorsun, biliyorum."

Ağızını açtı ve sonra kapattı, bu da adamın başparmağının alt dudağının üzerinde kaymasına izin verdi.

"Oldu..."

"Sıcak. Harika. İnanılmaz," dedi Jackson, bedenini onunkine bastırarak, ona doğru yaklaşıırken. "Bana durmamı söylemen gerekecek tatlım, çünkü bir saniye sonra ağızımı senden uzak tutamayacağım."

İçinde hissettiği ürperti tam da onun penisine çarptı.

Siktir. Bu kadının içinde olması gerekiyordu.

Kristen'in ağızı aralandı ve daha "öp beni" demeyi bitirmeden dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Dünya dönüyordu.

Vücudunun içinde havai fişekler patlarken, gözlerini ona tamamen açtı. 4 Temmuz muydu? Öyle hissettiriyordu.

Kollarını onun etrafına doladı, parmakları göğüslerine gömülürken onu sertçe vücuduna doğru çekti.

Allah'ım, evet.

Dili onun dilini yaladı, tadına baktı, ona sahip çıktı, onu sahiplendi, boğazının arkasından küçük inlemeler duyuldu.

İşte bu kadar küçük kedicik, bu daha başlangıç.

Şimdi içindeki kapıları serbest bırakıp ağızını onun penisine koyma zamanı.

YİRMİ DAKİKA SONRA, Jackson otel odasının kapısını çarparak açtı ve Kristen'ı içeri çekti. Dudakları Kristen'in dudaklarına yapışarak onu susturdu. Bunu yapmamalıyım.

Dudaklarını onunkileri emerken ceketini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar.

"Aman Tanrım," diye inledi, adamın gömleğini tamamen yırtarken.

Kaslı karın kaslarından ve penisine kadar uzanan tüylerden etkilendiğini biliyordu; gözleri oraya kilitlenmişti.

Jackson elbisesini inceledi, askılarını omuzlarından aşağı doğru itti. "Bu elbiseyi nasıl çıkaracağımı bana söylemen için on saniyen var, yoksa onu tam ortasından yırtacağım," diye homurdandı.

Nefes nefese kaldı.

Kristen dönüp ona gizli fermuarı gösterdi. "Ne yapıyoruz?"

"Açıklayayım mı tatlım, yoksa göstereyim mi?" Jackson elbiseyi başından geçirdi.

Lanet olsun. Zihninin donma sırası ondaydı. Tanrım, o çok seksiydi.

Kristen'in elleri onun vücuduna gitti ama adam onları yakaladı.

"Yapma. Sana bir bakayım," diye emretti. "Tanrım, nasıl bu kadar güzelsin?"

"Delirdin mi sen? Bunlar kontrol külotu." Ten rengi külotu çekiştirdi. "Büyükannem daha seksi külotlar giyiyor."

Gözleri onun gözlerine kaydı.

"Tamam, boş ver. Garip. Neden konuştuğumu bilmiyorum. Lütfen beni durdur," dedi.

Jackson gülümsedi.

Alt kısmı olması gerekenden daha az seksi olabilirdi ama sütyeni siyah danteldendi ve onun dik meme uçlarını gün gibi net bir şekilde görebiliyordu.

Yutkundu.

"Bunları çıkarmam gerek ama seksi olmayacak. Dönebilir misin?"

"Hayır," diye homurdandı.

"Tanrım, neden hepiniz mağara adamı gibisiniz?" diye işaret etti Kristen.

Kaşlarını çattı. "Kim?"

"Bütün Dufort erkekleri," diye cevapladı külotunu çekiştirirken.

"Bekle. Hepimiz mi? Öncelikle, ben Dufort değilim. Teknik olarak. Peki başka kiminle yattın?" diye sordu Jackson, göğsü sıkışarak. "Siktiğimin Hunter'ı olmasın. Eğer yattıysan, onu öldürürüm."

Göğsüne bastırdı. "Hunter'la yatmadım. O, Addison'la."

Jackson bileklerinden tutup kendine çekti ve ağzını bir kez daha ele geçirdi. Sonra onu kaldırıp yatağa taşıdı. Onu indirip avucunu çarşafın üzerine koyup üzerine uzandı.

"Beni delirtiyorsun, küçük kedicik," diye homurdandı. "Seni öyle sert becereceğim ki, bir daha asla başka bir erkek istemeyeceksin."

"Pekala, şu külotları çıkarmama yardım etsen iyi olur, yoksa ikimiz de kimseyi beceremeyiz."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kristen gözlerini kırpıştırarak uyandı, kendine gelmeye çalışıyordu. Güneş odaya doluyordu ve Kristen gözlerini tekrar kapattı.

Sonra açıldılar.

Karşısındaki televizyonda elbisesi asılıydı. Yanında da çok kaslı, çıplak bir vücut yatıyordu.

Jackson.

Aman Tanrım.

Jackson Wiles'la cinsel ilişkiye girmişti.

Buna seks diyebilir miydi? Daha çok cinsel bir uyanışa benziyordu. Ya da bedeninin ruhsal bir deneyimine.

Sonunda o lanet olası Kardashian kontrol her neyse onu kışından çıkardıktan sonra, Jackson bacaklarını açıp yüzünü aralarına soktu. Kadın şaşkınlıkla nefes nefese kalırken, Jackson çoktan klitorisini emmeye başlamıştı.

Onu ısırdığında çığlık atmış ve sarsılmıştı.

Tepkisi ne oldu? Jackson avucunu karnına vurup sırtını bastırdı, bu hakimiyet tüm vücuduna zevk dalgaları gönderiyordu.

Kristen gizlice böyle bir sevgiliyi hayal ediyordu ama bir fantezi veya seks kulübü dışında gerçekten var olduklarını hiç bilmiyordu.

Kadın inlerken Jackson, meme ucunu sıkmış ve ona, "Bu gece senin zevkini ben alıyorum, tatlım. Nazik olmayacağım ama seni çığlık attıracağım," demişti.

Uzun bir hamleyle onun amını yaladı, sonra ekledi: "Eğer bana durmamı söylersen, dururum, ama o zaman bu iş biter. Ben böyle çalışırım."

Vücuduna tırmanmış ve yüzünü avuçlarının içine almıştı.

"Anladığınızı söyle bana, tatlım."

Gözleri onun gözlerini aramış ve ilkel bir gerçeği bulmuştu. Kontrol Jackson'daydı. Eğer vazgeçmeseydi,

bedenini ona mutlak zevk için teslim edecekti.

Titreyerek başını salladı.

"Aferin kızım," demişti ve kızın vajinası titreşmişti.
"Başlığı tut ve bırakma."

Kristen parmaklarını başının üzerindeki parmaklıklara doladı. Jackson komodinin üzerinde duran kravatını alıp bileklerine doladı.

Bir an paniğe kapıldı. Elbette bu adamı tanıyordu ve teknik olarak Harper'ın kocasıyla akrabaydı, ama bu onun için kötü sonuçlanabilirdi.

Televizyon programlarını izlemişti.

Yüz ifadesinden belli olmuş olmalı ki, parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Bu gece hissedeceğin tek acı zevk olacak. Unutma, beni istediğin zaman durdurabilirsin."

Kristen başını salladı, sonra adam onun vücudundan aşağı doğru kaydı, bakışlarını üzerinden ayırmadan iki parmağını içine soktu.

O, kamburlaşp haykırdı.

Sanki amının ağzının altında ağladığını hissediyordu. Ya da belki de çoktan orgazm olmuştu.

Altı aydır seks yapmıyordu ve Jackson, şimdiye kadar yattığı en yakışıklı erkekti. Ve en yeteneklisiydi.

Ağızyla yapabileceği her şey yasadışı olmalıydı. Etini ısırırken, öyle bir beceriyle emiyordu, yalıyordu ve döndürüyordu ki, kalçalarındaki güçlü tutuşa karşı tek yapabildiği inlemek ve kamburlaşmaktı.

"Daha geniş," demişti, onu daha fazla yalayabilmek için ayırarak. Parmakları onun içinde girip çıkarken klitorisini uyarıyor, bir başka mutlak zevk spazmını daha tetikliyordu.

"Her santimini tatmak istiyorum." Jackson, tekrar boşaldıktan sonra vücuduna tırmanmıştı. Bir meme ucunu emip çıkmasını sağladıktan sonra ayağa kalkıp kot pantolonunu çıkarmıştı.

İşte o zaman gerçekten nefesi kesildi.

Sırıtişı her şeyi anlatıyordu ama lanet olsun, istediği kadar kibirli olmayı hak ediyordu.

Karnına sertçe bastırđıđı şey, gördüğü en muhteşem penisti. Şişkin ve kalındı, koyu mor bir başı vardı. Sonra, Jackson onu okşadığında, vücudu tamamen kontrolü ele geçirdi.

"Daha yeni başlıyoruz tatlım. Beni boğazına kadar sokup yutacaksın."

Aman Tanrım.

Daha önce yutmamıştı.

Oral seks yapmıştı ama yutmuştu? Hayır.

Ona doğru bir adım attı, eli ustalıkla aşağı yukarı hareket ediyordu ve kadın ağzını açmıştı.

"İşte bu, iyi kız," demişti Jackson, dudaklarını onun iri kafasına dolarken. "Tanrım, ağzın çok ateşli. Beni onunla sik, Kris."

Ellerinden biri başının arkasını kavramış, diğeri ise vücuduna daha fazla zevk vermek için uzanıyordu. Başparmağıyla meme ucunu okşadı, sonra klitorisine doğru indi.

Kristen, penisinin üzerine çıkıp emdi ve yaladı, ağzına nasıl sığdığını merak ediyordu. Jackson iriydi. Uzun, alışılmadık derecede uzun değildi ama iriydi. Onu içinde hissetmek için sabırsızlanıyordu ve bunun ne yapacağını bilen bir adam olduğundan hiç endişelenmiyordu.

"Aman Tanrım, baksana pipimi emiyormuşsun," diye inledi Jackson, yüzünü kavrayarak. "Çok seksi."

Onun şiştiğini hissetmişti, gözleri onunkilerle buluşmuştu.

"Siktir, geliyorum. Boğazını gevşet," diye emretmişti. İnleyerek ve hafifçe başını sallayarak, kontrolü ona bırakmıştı. İki elini başının iki yanına koyup ağzını sikmişti.

Hayır, onun boğazını sikmişti.

Nefes alamıyordu.

"Rahatla Kris. Kahretsin, daha fazla rahatla. Burnundan nefes al," demişti dişlerini sıkarak. Sonra, "Ah, kahretsin."

Orgazma ulaşmıştı, sıcak tuzlu sıvı boğazından aşağı dökülüyordu.

Ağız tılandı. Adam ağızından çekilip nefes almasını sağladı, sonra da onu öptü.

"Şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi. İnanılmazsın," diye homurdandı.

Eh, bu iyiydi çünkü onun aletinin altında boğulup ölmek üzereydi ama oksijen eksikliğine rağmen, amının doldurulmayı arzuladığını hissediyordu.

Daha sonra sırt üstü yatan Jackson yatağa çıktı ve prezervatif takana kadar birbirlerini öpüp okşadılar.

"Sanki senin içinde olmayı bir asırdır bekliyormuşum gibi hissediyorum."

"Gerginim," demişti dürüstçe.

Zaten yaptıkları düşünüldüğünde garip bir şey gibi görünebilir ama bir erkek içine girdiğinde bambaşka bir yakınlık hissedersin.

"Biliyorum," diye cevapladı, lastik hâlâ sert olan penisinin üzerinden kayarken onu öperken.

Jackson ona nedenini hiç sormadı ama gözlerinde alışık olmadığı bir bakış vardı. Baskınlık, evet. Ama başka bir şey. Sanki umursuyormuş gibiydi ama daha güçlüydü.

Koruyucu.

Aniden, adamın ona zarar vermeyeceğini anlamıştı. Sadece fiziksel olarak değil. Onu çok seviyordu. Her dokunuşuna ateşli bakışlar, iltifatlar ve takdir dolu inlemeler eşlik ediyordu.

"Diz çok tatlım," dedi Jackson bileklerini çözerken. "Bu seksi kığın havada olmasını istiyorum ki sana derin ve sert bir şekilde çarpabileyim."

Kolları aşağı sarkarken, onları ovuşturmuş, sonra neredeyse onu ters çevirmişti. Kristen bir yastık almış, parmakları ıslak amında kayarken çarşafı sıkırmıştı.

Jackson, içine girmeden önce aletini ıslaklığın etrafında gezdirdi. "Aman Tanrım."

İçini doldururken Kristen'ın başı öne eğildi ve kalbi yerinden fırladı. Kendini inanılmaz hissediyordu. Mükemmel.

Jackson'a affettiği ve bu inanılmaz cinsel deneyimi yaşıadığı için asla pişman olmayacaktı.

"Evet, daha fazla. Daha sert," diye bağırdı.

Parmakları kalçalarına gömüldü. "Başparmağımı klitorisine koy bebeğim. Hemen."

Kristen, bacaklarının arasına uzanıp çılgınca daireler çizmeye başladı ve bacaklarına çarptı. Sonra, başparmağı kalçasını okşıadığında, Kristen kontrolü kaybetti.

"Aman Tanrım. Kahretsin," diye yastığa doğru bağırdı.

"Henüz değil," diye emretti ve onun orgazmından bahsettiğini biliyordu.

Jackson dışarı çıkmış, yatağa düşmüş ve onu üzerine çekmişti. Meme uçları geniş göğsüne değiyordu, içeri kayması için kaldırdığında vajinası şişmişti.

Ayağa kalktı ve hareket etmeye başladı, bu açının inanılmaz hissi karşısında gözleri buluştu.

"Tanrı aşkına, kadın," dedi Jackson, gözleri kocaman açılmış bir şekilde. "Üstüme bin. Beni becer. Senin sikimde boşalmanı istiyorum."

Çok fazla zaman almamıştı.

Jackson işin çoğunu yapmıştı. Orgazm tüm vücudunu titretiyor, onu daha sert bastırıyor ve bir çığlık atarak boşalana kadar hareket ettiriyordu.

"Siktir." Başını geriye attı.

Sonunda yorgunluktan yere yığılmışlardı ama gecenin bir vakti, onun tekrar içine girdiğini fark ederek uyanmıştı.

"Bırak da oynayayım," demişti. "Kılıfımda değilim."

Jackson tembelce onun içine kaymıştı, parmakları klitorisini çevreliyordu.

Hayatında hiç bu kadar çok gelmemişti.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Kristen. "Jackson, bu çok fazla. Zevkten ölecekmişim gibi hissediyorum."

"Unutma, bu gece bedenim benim. Meme uçlarını sık," diye talimat vermişti.

Tekrar gelip gelmediğini, yoksa uykuya mı daldıklarını bile hatırlayamıyordu. Her şey bulanıktı.

Bir kol ona doğru uzandı ve yüzünü ona doğru çevirdi. "Günaydın," dedi boğuk bir sesle.

Jackson onu kendine doğru çekti. "Günaydın, seksi kız."

Birbirlerine bakarak yatıyorlardı.

Hiçbir ifade yoktu, sadece yakınlaşmış iki insan arasındaki o sessiz an, hiçbir şeyin önemi yoktu. Dış dünyanın ve tüm gerçekliğin var olmadığı, sadece ikisinin, bedenlerinin ve birlikte geçirdikleri gecenin olduğu an.

Sonra gözlerini kırptırdı.

"Muhteşemdin," dedi Jackson, parmağını alnına sürterek. "Bana boyun eğdin. Daha önce bunu yaptın mı?"

"Hayır. Öyle değil."

"Güzel. Bu beni mutlu ediyor."

"Kontrol etmeyi seviyorsun."

"Kontrol etmem gerek. Farklı. Ama benim de sapkınlık sınırlarım var." Elini aşağı kaydırdı ve kalçasını sıktı.

Kristen irkildi.

Başını yastıktan kaldırdı. "Canını mı acıttım?"

Aman Tanrım, bu adam deli miydi?

"Ağrım var. Güzel bir ağrı ama kusura bakma dostum, bu sabah beni dövemezsin."

"Buna vurma mı diyeceğiz?" diye sordu kaşını kaldırarak.

Güldü ve gözlerini kapattı. "Güzel, ustaca bir hamle."

"Daha iyi," dedi Jackson, ona doğru eğilerek. "Şimdi, bugün ne yapıyoruz?"

Ne?

Gözleri açıldı. "Biz mi?" Bunu beklemiyordu.

Jackson onu dudaklarından öpüp başını salladı. "Evet. Uçağın kalkana kadar benimsin."

"Varsayımda bulunmak kabalıktır. Belki sormak istersin."

Boynunun kenarını öptü.

"Sanırım dün gece kontrolün bende olduğunu anladık," dedi kibirli adam, onu öpmeye devam ederken.

Cevap alamayınca başını kaldırdı.

"Hayır mı diyeceksin? Çünkü bunu yapmanı gerçekten istemiyorum," dedi boğuk bir sesle, sesi alçaktı.

Dudağını ısırdı. "Sadece bir gece olacağını düşünmüştüm."

"İstediğin bu mu?" diye sordu, gözleri onun gözlerine dikilmişti.

Öyle miydi?

Kristen, garip bir şekilde veda etmeyi ve sonraki üç günü onunla daha fazla zaman geçirmeyi dileyerek geçirmeyi bekliyordu.

Bunu başarabilir mi?

Seks bir şeydi, ama bu inanılmaz adamla kısa da olsa bir tatil aşkı, onun eve şu şekilde dönmesini sağlayacaktı: a) gerçekten ağrıyan bir vajina ve b) en iyi ihtimalle tatmin olmamış bir aşk.

Ve belki de kırık bir kalp.

Çünkü Jackson Wiles, onun hiç arzulamadığı, mümkün olduğuna asla inanmadığı her şeydi.

Ve uçağı Yeni Zelanda'ya inmeden önce onu unutacaktı.

"Hayır. Ama pazarlık edelim. Ben gidip turistik işlerimi halledeyim, sonra akşamları daha fazlasını yaparız."

"Aminı yalamak ve beynini sikmek gibi şeyler mi?"

Yanakları kızardı ve adam güldü.

"Çok tatlısın. Ayrıca, anlaşma yok. Ya hep ya hiç."

Suratını astı.

Ağzı nazikçe meme ucuna değdi. "Öyleyse, her şey yoluna girdi. Bugün seni dışarı çıkaracağım, sonra bu gece öpeceğiz."

Kristen kahkahasını tutamadı.

"Benimle sıkıcı turlara neden çıkmak istiyorsun?" diye sordu ve başını kaldırdı.

"Hangi parçan benim, anlamıyor musun?" diye sordu ciddi gözlerle. "Aslında buraya taşınmanı istiyorum. Çantayı alalım, sadece birkaç gün olduğu için zaman kazanırız."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. Şaka mı yapıyordu? Hayır, şaka yapmadığını görebiliyordu.

Oteli küçük bir kutu değildi. Çatı katı süitiydi ve birden fazla odası, geniş bir oturma alanı vardı. Hatırladığı

kadarıyla, onu dairede taşırken bir mutfak görmüştü.

Ama aklını kaçırmıştı.

Cevap vermeyince, adam ona doğru eğildi ve gözlerini onun gözlerine dikti.

"Dün gecenin muhteşem olmadığını söyle bana," dedi Jackson.

"Öyleydi," diye fısıldadı.

"O zaman neden bir dakika ayrı kalalım ki? Üç günümüz var, Kris."

Haklı olduğu için başını salladı.

Kapıdan çıkma veya onun gitme düşüncesi ona yanlış geliyordu. New York'tayken onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordu.

"Tamam," dedi, Jackson bir kez daha ağzını talep ettiğinde.

Yine de, hissettiği kadar haklıydı, bir korku dalgası omurgasından aşağı doğru yayılıyordu.

Sanki bunun iyi bitmeyeceğini biliyormuş gibiydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jackson, Kristen'a dondurmayı uzattı ve onun dondurmayı yalamasını izlerken sırıttı.

"Dur," dedi kızarak.

"Yanaklarının böyle derinleştğini görünce neden bu kadar sertleşiyorum ki?"

"Seks hakkında düşünmeyi bırakabilir misin?" Kaşlarını çattı. "Beş dakikalığına da olsa, zekice sohbetimden hoşlandığına inanayım. Ya da komik mizah anlayışımdan."

Jackson da kaşlarını çattı. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?" dedi, parktaki bir banka otururken. "Öyle olsaydı, bütün gün seninle otele kalırdım."

Kristen bacak bacak üstüne attı. "Sanırım."

Dürüst olmak gerekirse, bu seksi Yeni Zelandalı kadınla turistlik oynamaktan çok daha fazla şey yapması gerekirdi. Çalışmak gibi.

İş seyahatleri için sık sık seyahat ediyordu ve Appopolis'in günlük yönetimini muhteşem CEO'su Kevin'e bırakıyordu.

Ama bu onun ortadan kaybolabileceği anlamına gelmiyordu.

Ya da gelen kutusunda biriktiğini bildiği yüzlerce e-postayı görmezden gelebilirdi.

Aslında, şu anda ABD hükümetiyle üzerinde çalıştıkları önemli bir sözleşme vardı. Şirketi, ülke genelindeki ve şimdi de uluslararası kuruluşlara bir dizi yüksek teknoloji olanağı sağlıyordu. Bu özel teknoloji, ABD ordusunu, "teknolojik giysiler" olarak adlandırdığı akıllı gözlükler, dış iskelet giysileri ve modern savaşlarda onlara yardımcı olacak diğer teknoloji kontrollü tasarımlarla geleceğe taşıyacaktı.

Doğru insanlarla konuşmak, böylece bilimkurgu video oyunu ekipmanları satan yirmili yaşların ortasındaki bir grup insan gibi görünmemek çok önemliydi.

Bilenler biliyordu işte. Savaş alanının geleceği çok farklı görünüyordu.

Jackson üniversite yıllarından beri bunu hayal ediyordu. Şirketi ABD hükümetiyle çalışmak için gereken donanımına sahipti ve aylarca süren görüşmelerin ardından yetkililerle bir toplantı yapma ihtimali doğmuştu.

Heyecanlanmamaya çalışıyordu, çünkü bu işler uzun vadeli bir işti, ama Appopolis'in teklifi başarılı olursa, beş yıl içinde bir buçuk milyar dolarlık bir projeye imza atılacaktı.

Yani hayır, baba Dufort'un parasına ihtiyacı yoktu.

İmzalanmış sözleşme de henüz ortada yoktu.

Kevin bu sabah ona mesaj atarak toplantının ayarlandığını ve en kısa zamanda gün ve saati bildireceğini söylemişti.

Şahsen görüşmek isterlerdi.

Jackson kolunu onun koluna sürttü. "Çok güzelsin ve senden çok hoşlanıyorum. Belki bu belli olmuyordur."

O güzel yeşil gözler ona doğru kalktı. "Gün gibi açık."

Dondurmasını diğer eline alıp kolunu bankta kadının arkasına kaydırды. Kadın ona doğru eğildi, kot şortu uzun, bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkardı. Adamın başparmağı, üstünün askılı askısını tembelce itti, askı kayma tehlikesi yaşıyordu.

Etraflarında çocuklar oynarken anneler ve dadılar sohbet ediyordu. Ağaçlardaki kuşlar neşeye şakıyordu.

Bu güzeldi.

Jackson, Kristen'ın tek istediğinin seks olduğunu düşünmesini istemiyordu ama bir haftadan kısa bir sürede daha ne olabilirdi ki?

Eğer...

Hayır, oraya gitmeyecekti. Aile hayatında o kadar çok şey oluyordu ki, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Hele ki gezegenin öbür ucunda yaşayan biriyle.

Çok karmaşık.

Ama kahretsin, dün gece onun içinde olmak nasıl bir histi. Onunla uyanmak. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Belki de geçici olduğu ve kendini daha özgür bıraktığı içindir. Ya da ona bu kadar güzel teslim olduğu için. Bundan daha seksi bir şey var mıydı?

Kristen'la yapmak istediğı şeyler, keşke vakitleri olsaydı ve Los Angeles'taki evinde olabilselerdi. Oyuncakları vardı. Onu zevkten ağlatacak aletler.

"Biriyle çıkıyor musun?" diye sordu aniden, sanki onun aklını okuyormuş gibi.

Kaşları havaya kalktı. "Ah, bazen."

Çoğunlukla öyle değildi. Kadınlarla yatıyordu ama ilişkileri yoktu. Forbes'taki o makale birkaç yıl önce çıktığından beri seks hayatı iyileşmişti. Hayatın böyle işlemesi ne kadar da ilginçti.

"Aşık oldun mu?" diye sordu sonra, kocaman yeşil gözleriyle ona bakarak.

"Kırpiklerin gerçek mi?" diye sordu.

"Saptırma. Yaptın mı, yapmadın mı?" diye üsteledi Kristen.

Jackson derin bir nefes aldı.

"Hayır," diye cevapladı sonunda. "Çıkarım ama genelde sadece—"

"Tahmin edeyim. Bir gece." Güldü.

Doğru.

Onun bunu bilmesinden ve itiraf etmek zorunda kalmasından nefret ediyordu. Neden? Bunda yanlış bir şey yoktu, değil mi? Yirmi dört yaşında, genç ve güçlü bir adamdı.

Hayatının bu noktasında yerleşik hayata geçme fikri ona pek cazip gelmiyordu. Odak noktası işiydi ve annesinin kanser tedavisini atlatıp birkaç yıl daha yaşayabilmesini sağlamaktı.

Ve şimdi gerçek babasını ve kardeşlerini tanıma zamanı.

"Bu neden komik?"

"Sanırım Dufort genlerinde var," diye yanıtladı Kristen.

"Hepiniz çapkınsınız. Bir gün birine aşık olacaksınız ve bu sizi bir ton tuğla gibi sarsacak."

Daniel, Fletcher ve Hunter'ın kastettiği gibi.

Onun yanında olmasını mı umuyordu?

"Peki ya sen?" diye sordu Jackson.

"Ben?"

"Evet. Aşık olup yuva mı kuracaksın?" diye sordu Jackson, göğsündeki hislerden nefret ederek, tam o anda rastgele birinin gelip Kristen'ı öpmek için kendine çektiğini hayal etti. Onu kendinden uzaklaştırdı.

Siktir et.

"Umarım öyle olur. Anne olmak istiyorum," dedi dondurma külahını çtırdatarak. "Eve gidince bu konuda ciddi olmalıyım."

Yanlış cevap.

Lanet olsun, nesi vardı bunun?

"Bir yıl sonra otuz yaşına gireceğim. Babam rafa kaldırılacağımı ya da buna benzer eski bir şey düşündüğünü sanıyor ama haklı," diye devam etti Kristen.

"Hayır, değil," diye homurdandı Jackson. "Otuz yaşlı değildir."

"Senden yaşlı." Sırıttı.

"Dört yıl dokuz ay sonra," diye cevap verdi ve sonra hatasını anladı.

Bok.

Kristen başını çevirip ona baktı. "Bunu nereden bildin?"

Jackson, onun bunu çözdüğü anı gördü.

"Hesabıma mı girdin?"

"Senin değil. Ben bunu yapmazdım. Başka bir yere göz attım."

Jackson nereye gideceğini söylemeyecekti. Dünya'daki neredeyse her sisteme girebilme becerilerinden ve yeteneğinden hiç bahsetmedi. Tabii yeterli zaman varsa.

Ve evet, FBI onun farkındaydı. FBI da onların farkında olduğunu biliyordu. Ara sıra uğrayıp merhaba diyor ve radarlarında olduğunu hatırlatıyorlardı.

Eğlence.

"Nereye diye sorma bana," dedi Jackson karanlık bir şekilde.

"Ne buldun?" Kristen yutkundu, hala ona bakıyordu, dondurması parmaklarından aşağı damlıyordu.

Jackson eğilip dudaklarını öptü. "Bana bu soruları sorma. Ama iyi haber şu ki, bu yıl güzel bir vergi iadesi alacaksın."

Yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Güldü ve başını salladı. "Dondurma."

"Ah, kahretsin," dedi elini yalayıp peçeteyle silerek. "Dikkatli olmalısın. Ya yakalanırsan?"

"Kimse beni yakalayamayacak tatlım, ama ilgin için teşekkür ederim." Jackson omzunu ovuşturdu.

Telefonu çaldı.

Johnathan Dufort.

"Al şunu," dedi Kristen, eğilip ekranda beliren ismi görünce. "Ben hemen burada olacağım, hakkımda öğrendiğin diğer şeyler için delireceğim."

Gülerek ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Jackson Wiles."

"Jackson, baban benim."

Vay canına! Hiç vakit kaybetmeden ebeveyn rolüne bürünmüştü.

"Merhaba Johnathan... Sana baba diyebileceğimden veya bunu yapmaya hazır olup olmadığımıdan emin değilim ama beni bu kadar çabuk kabul ettiğin için minnettarım."

Bir an sessizlik oldu.

"Çocuklar bana Johnathan der. Birlikte iş yapmanın bir yan etkisi. Ama geçen gece de söylediğim gibi, ben senin babanım. Şimdi dinle. New York'a gelip benimle tanışmanı takdir ediyorum. İlk adımı benim atmam uygunsuz olurdu."

"Neden?"

"Bu yüzden arıyorum. Annenle konuştun mu?"

Jackson içini çekti.

"Hayır. Yapamam. Açıklamamı isteme. Yapamam işte. Ama bazı cevaplar almadan gitmek istemiyorum. En azından

bana bunları verebilir misin?" diye sordu Jackson, başının arkasını ovuşturarak.

"Bunu düşünecek vaktim oldu. Dairemde kahvaltıya gel. Konuşuruz," dedi Johnathan.

Jackson döndü ve Kristen'in bacaklarını uzatıp yüzünü güneşe doğru kaldırmasını izledi.

İçinde bir duygu belirdi. Nereden geldiğini bilme ihtiyacı güçlüydü ama karşısındaki bu muhteşem ve seksi kadınla geçirebileceği sınırlı bir zamanı vardı.

Onu mu seçiyordu?

Aman Tanrım, bugün birkaç iş çağrısını bile görmezden gelmişti. Gelen kutusu titriyordu ama bekleyebilirlerdi.

"Saat yedi buçukta orada olacağım," dedi Jackson, kendisi yokken onun uyuyacağını bilerek.

"Güzel. Sanırım kahve içiyorsun."

Jackson güldü. "Aslında hayır. Su sorun değil ama sunulan tüm yumurtaları alacağım."

Babası eğlendiğini gösteren bir ses çıkardı. "Yarın görüşürüz."

Jackson telefonunu cebine koydu ve tarçın ve bal tadında güzel sarışının yanına doğru yürüdü. Oturdu ve kolunu arkasına koyup beklenti dolu yüzüne gülümsedi.

"Tamam mı?" diye sordu Kristen ve onun düşünceli haline gülümsedi.

"İlk iş olarak onunla kahvaltıda buluşacağım. Çok uzun sürmeyecek, sonra eve döneceğim."

Ev. Sanki onunla olmak sadece bundan ibaretmiş gibi.

Garip bir şekilde doğru hissettiriyordu.

"İhtiyacın varsa gününbirlik git. Önemli," dedi Kristen.

Oldu.

Ama kahretsin seni, seksi küçük şey. Sadece birkaç günlüğüne buradasın. Babamı tanımak ve cevap almak için hayatımın geri kalanı var.

Zamanı bükemedi.

Maalesef.

"Hayır. En geç saat onda dönerim," dedi kararlı bir şekilde.

Kristen ondan kaçamıyordu.

"Tamam. Bugün eğlenceliydi. Teşekkür ederim," dedi utangaç bir gülümsemeye.

Onu, Central Park'taki Belvedere Kalesi'nin hemen altındaki Shakespeare Bahçeleri'ne götürmüştü. Bir çiçekçi olduğu için, Shakespeare'in eserlerinden bir İngiliz kırsalını andıran dört dönümlük çiçek ve bitkilerle dolu turistik yeri seveceğini düşünmüştü.

Harper ve Daniel şehirdeyken Manhattan'ın lüks tarafını çok görmüştü, bu yüzden Harper ona bunu yapmak isteyip istemediğini sorduğunda Kristen bir Noel ağacı gibi parladı.

"Evet! Duydum."

Jackson, sanki özel bir bahçe turundaymış gibi hissetmişti. Kadın bütün çiçekleri göstermiş, isimlerini ve tarihçelerini anlatmıştı. Evlerinde olmayan bitkilere hayranlıkla bakıyordu.

Daha sonra etrafta dolaşıp büyük bir granit bankın yanına geldiler. Bank kavisliydi.

"Git şuraya otur," dedi ona, diğer ucu işaret ederek.

"Ah, neden?" diye sormuştu. "Burası okul gibi mi? Ellerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum."

Bir yalan

"Hayır." Güldü. "Burası fısıldama koltuğu. Ya da öyle bir şey. Yap gitsin."

Öyle de yapmıştı. Sonra ona sırtını dönüp fısıldamıştı: "Affedildin. Resmen."

Jackson sırtıttı.

"Ve sen çok tatlısın. Dudaklarını buraya getir."

Jackson, bankın ortasındaki gravürü fark etti. Anıt, görünüşe göre 1900'lerin başlarında Parklar Komiseri olarak görev yapmış ve New York'taki parkların iyileştirilmesine büyük katkılarda bulunmuş olan Charles B. Stover'a ithaf edilmişti.

"Rica ederim," diye cevapladı Jackson, şimdiki zamana dönerek.

"Peki Johnathan telefonda ne dedi?" diye sordu Kristen. "Bana söylemek zorunda değilsin. Sanırım sadece merak ediyorum."

Tanrım, onu hayrete düşürdü. Sadece meraklı olmadığını anlayabiliyordu. Soruşturmasında gerçek bir ilgi belirtisi, gözlerinde savunmasız bir parıltı ve yanaklarında pembelik vardı.

İlişkilerinin geçici olmasına rağmen, belki de bu yüzden, açılmak, olup biteni paylaşmak istiyordu.

Jackson'ın memleketinde arkadaşları vardı, ama şimdilik Johnathan Dufort'un babası olduğu gerçeğini kendine saklamak istiyordu. Aslında, arkadaşlarından hiçbirine o kadar yakın değildi. Bu bilgiyi onlara emanet edecek kadar yakın değildi.

Hem kendisi hem de babası kamuoyunun tanıdığı kişilerdi, bu yüzden bu bilgi ortaya çıktığında -ki çıktı- bazı medya kuruluşları bunu büyük bir olay haline getirecekti.

Jackson annesini korumak zorundaydı.

Kristen biliyordu. Öyleyse, zaten tüm gerçekleri bilen ve onu ifşa etme gibi bir niyeti olmayan birine açılmaktan daha iyisi kim olabilirdi ki? Hatta böyle bir fikir aklına bile gelmemiş.

Zaten bunu yapmayacağını biliyordu. Bu onun doğasında yoktu.

Jackson ona güvendi ve konuşmaya başladı.

"Geçen gecedен sonra bana daha fazla bir şey söylemeden önce annemle konuşmamı istedi. Nedenini bilmiyorum," dedi Jackson. "İkisinin sırları olduğunu hissediyorum."

"Ne tür sırlar?"

"Emin değilim." Ona baktı ve ekledi: "Annem şarkıcıydı, hem de ünlü bir şarkıcı. En azından kısa bir sürelğine."

"Gerçekten mi? Adı neydi? Dur, Wiles... O isimde bir sanatçı tanımıyorum," dedi Kristen başını eğerek ve çok tatlı

görünüyordu.

Öpülesi.

O bekleyebilirdi. Birine açılmanın ve hikayesini paylaşmanın tadını çıkarıyordu.

"Sahne adı Jenna Stone'du. Solo sanatçı olarak rock baladları söylerdi." Bunların hiçbirisi gizli değildi; merak ederse Google'da arayabilirdi. "Doksanların ortalarında iki şarkıyla listelerin zirvesine çıktı, sonra hamile kaldı. Tabii ki benimle."

Kristen dönüp ona doğru yöneldi.

"Aman Tanrım, kız kardeşim onu çok seviyordu! Karen benden on beş yaş falan büyük. Jenna Stone senin annen. Vay canına." Sonra parmağını havaya vurdu. "Üzerime yat. Yat, yat," diye şarkı söyledi.

"İşte bu." diye güldü.

Şarkıyı biliyordu ama evinin odaları, ünlü müziksever ebeveynlere sahip diğer çocuklar gibi dolup taşmamıştı. Sanki müzik kariyerini unutmak istiyordu.

"Bu yüzden mi şarkı söylemeyi bıraktı? Çocuğu olduğu için mi? Senin de mi oldu?"

Öğrenmek istediği buydu. Jackson öyle olduğunu düşünmeye başlamıştı ama doksanlarda bile sektörler çalışan annelere daha hoşgörölü davranıyordu. Mantıklı değildi.

Tabii Trevor onu çalışmayı bırakmaya zorlamadıysa. Bu bir ihtimaldi. Öyleyse neden onunla kalıyordu? Parası vardı.

Jackson içinden başını salladı. Tahmin yürüterek dönüp duruyordu.

Yarın gerçek babası umarım onlara cevap verirdi.

"Hiçbir fikrim yok. Bundan bahsetmiyor. Albümü garajdaki bir kutuda, yaklaşık on yaşındayken bulmuştum. Ondan önce şarkı söyleyebildiğini bile bilmiyordum."

"Bu tuhaf."

Şimdi geriye dönüp baktığında öyleydi. O zamanlar, tıpkı çocuklar gibi, bunu kabullenmişti.

"Büyürken bu konuyu çok düşündüğümde, kariyerinin çöktüğünü ve onun da bundan rahatsız olduğunu düşündüm. Sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi," dedi Jackson omzunu kaldırarak. "Şimdi, bağlantılı olması gerekiyor."

"Johnathan'ın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Kristen.

Başını eğip parkın karşısına baktı.

"Bu noktada, öyle olduğunu düşünüyorum. Ama neden? Bir araştırma yaptım ve kariyeri hakkında hiçbir tartışma yok. Sadece bıraktı. Aslında hamileliği hakkında hiçbir medya haberi de yoktu. Sadece karardı."

İsteseydi Johnathan'ın bilgisayarlarını hackleyebilirdi ama bunun "işte olanlar" etiketli bir belge olması pek mümkün değildi.

Üstelik artık onunla buluşup daha fazla bilgi paylaşmayı kabul etmişti. Jackson, yarın sabah gizemin çözüleceğini umuyordu.

Her zaman iki taraf vardı ama şimdilik babasının hikayesini duymaktan mutluydu.

Daha sonra, annesinin iyileşmesi iyi giderse, onunla bu konuyu konuşabilirdi. Daha önce değil.

"Neden ona sormuyorsun? Bilmeye hakkın var Jackson," dedi Kristen yumuşak bir sesle.

"O kadar basit değil." İçini çekti, sonra gülümsedi ve peçetesini çöp kutusuna attı. Jackson dikkatli olmalıydı. O, Harper'ın en iyi arkadaşıydı ve babasına sadece birkaç derece fazla yakındı. "Aileler, ha? Karmaşık."

"Pek sayılmaz. Ölmediyse ona sorabilirsin," dedi Kristen ve adamın boğulmasına neden oldu.

"Ölmedi," dedi Jackson öksürerek.

Kristen, sırtını sıvazlasa bile, ikna olmadı.

"O zaman ona sor. Bazı insanların seçeneği yok. Senin var," diye üsteledi.

Jackson bu mantığa itiraz edemezdi. Hele ki Trevor altı ay önce ölmüşken.

Ama hastaydı. Kemoterapiyi yeni bitirmişti ve radyasyon tedavisini bekliyordu. Şimdi zamanı değildi. Bu kısmı atlatırsa, önünde on yıl veya daha fazla ömrü olabileceğini söylediler.

Ya da değil.

Jackson ıkındığında, eğer hastalığı gerilerse ve sonunda geri döndüğünde -ki geri dönecekti- sonun hızlı olacağını paylaştılar.

Yani, belirsizlik içinde yaşıyorlardı, bekliyorlardı. Trevor ölmüştü ve annesi yaşam mücadelesi veriyordu.

"Şimdilik," dedi ve gözleri Kristen'inkilerle buluştu.

Neden ona bunları anlatıyordu ki? Belki de ailesinin kanser tedavisi gördüğünü biliyordu ve anlayacaktı.

"O hasta."

"Aman Tanrım. Çok üzgünüm." Eli adamın uyluğuna gitti ve parmaklarını içine gömdü. "Tam bir aptalım. Tanrım. Ölmedi. Biri beni sustursun."

Küçük bir kahkaha attı.

"Sorun değil. Sen de yaşadın."

"Kanser mi?" diye sordu, adam başını salladı.

"Hodgkin dışı."

Kristen parka doğru baktı. "Aman Tanrım, o lanet hastalıktan nefret ediyorum."

Evet. O da öyle yaptı.

Annesi sırlarını da beraberinde götürürse, Jackson çok sinirlenirdi. Bu onun hayatı olabilirdi ama anne babasının nasıl tanıştığını ve neden birlikte olmadıklarını bilmeyi hak ediyordu.

Gerçek hikaye.

Aralarında büyük bir ilişki olduğunu düşünecek kadar saf değildi, o onların aşk çocuğuydu ama Jackson gerçeklerle yüzleşen bir adamdı. Annesini aldatmışsa babasıyla bir ilişki kurması mümkün değildi.

Jackson, milyarder bir kenara atıp atmadığını da bilmek istiyordu.

Biyolojik ailesi onu gerçek babasından mahrum bırakan hangi kararları aldı? Suçlamak için değil, geçmişini bilmesi için. Herkes bunu hak ediyordu. Özellikle de gerçek ondan yirmi dört yıl boyunca saklandığı için.

"Aileniz aşık mı?" diye sorduğunu duydu.

Kristen başını kaldırıp düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. "Aşk mı? Sanırım yleler. Oldukça yaşlılar ama ara sıra el ele tutuşup birbirlerine sarıldıklarını gördüm."

Sarı saçlarını çevirip kulağının arkasına sıkıştırdı. "ok güzel. Annemle babamın böyle yaptığını hiç görmemiştim. Asla."

"Sanırım herkesin sevgiyi gösterme biçimi farklı." Omuz silkti, sonra vücudunu ona doğru çevirdi. "Ailenin şefkatli olmadığını söylüyorsun ama sürekli bana dokunuyorsun. Daniel ellerini Harper'dan uzak tutamıyor. Doğuştan mı, yoksa sonradan mı? İlginç, değil mi?"

"Belki de Dufort genleridir." Güldü, sonra sustu.

Ona karşı şefkatli miydi? Jackson, vücudunun onun vücudunu koruyucu bir şekilde nasıl sardığını fark etti.

Sevgililere benziyorlardı.

Bir ift gibi.

Jackson daha önce abartmıştı. Kadınlarla ıkıyordu. Sadece birkaç gün, hiç ciddi bir şey yaşamamıştı. Ama Kristen'la bütün gün yaptığı gibi onlarla hiç el ele tutuşmamıştı. Hiçbir zaman kolunu omzuna atıp dondurma yememişti.

Peki şimdi neden bunu yapıyordu?

Onunla sürekli fiziksel temas halinde olma ihtiyaçı neredeyse doğaldı.

Yavaşça geriye yaslandı ve koltukta kıpırdandı.

"Ve şimdi geri çekiliyor," dedi Kristen gözlerini devirerek.

"Hiçbir anlamı yok. Sadece bir gözlem."

Bir anlamı vardı. Sadece ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Küçük kedicik, bir diğer gözlemim de zaman. Gösteriye zamanında yetişmek istiyorsan, hemen yola çıkmalıyız."

"Kahretsin," dedi Kristen ayağa fırlayarak.

Bu sefer, kolunu onun omzuna atıp parkın karşısındaki bekleyen arabasına doğru yürürken farkındaydı. Kolunu çıkarmaya hiç niyeti yoktu.

Ona sırtıttığında, ağzını onunkine yaklaştırdı.

"Tek kelime yok," diye hırladı dudaklarına doğru.

Kristen kıkırdadı ve doğruldu, kendi kendine gizlice gülümsedi.

Lanet olsun, kedi yavrusuna biraz vurulmuştu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jackson, eşyalarını toplaması için onu Daniel'in çatı katına bırakmıştı, o sırada kendisi de bazı işlerle ilgileniyordu. Bir saat sonra, otele dönmek için arabasının arkasına bindiğinde, Kristen işin ne olduğunu tam olarak öğrendi.

Koltukta beyaz bir kurdele ve altın kabartmalı DIOR bulunan beyaz bir kutu vardı.

"Senin için," dedi ve onu kaldırıp kucağına koydu.

"Jackson!" diye soludu.

"Aç şunu."

"Nedir bu?" Kurdeleyi çekip kapağı kaldırdı. "Aman Tanrım."

Kristen, muhtemelen hayal ettiği kadar pahalı görünen siyah pullu DIOR elbisesini çıkardı.

Gördüğü kadarıyla, dizine tam oturan, omuzları açık, önü bol bir yırtmaçlı bir elbiseydi.

"Bu çok fazla süslü."

"Biz terfi ettik. Bunu sen giyiyorsun," dedi Jackson, bir önceki gece yatak odasında gösterdiği baskın tavrın bir yansımasıyla.

Gözlerinde yeni bir şey vardı. Onu içine çeken bir yoğunluk.

"Yükseltildi mi?"

Kristen biletleri satın almıştı ve ona katılacağını söylediğinde birlikte oturabileceklerinden emin olacağını söylemişti.

Bu gece gösterişli bir şey beklemiyordu ama bu adamı hafife almanın bir hata olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Loca koltuklarına. Tabii orkestrada oturmak istemiyorsan. Ama... ben mahremiyeti tercih ederim."

Mahremiyet?

"Elbiseyi giy ve külotunu evde bırak," dedi Jackson ve eğilip boynunu öptüğünde vücudu kızardı.

Adamla on saniye geçirdi ve külotu ıslanmıştı bile. Adam düzelmezdi.

"Bütün buluşmalarına elbise mi alıyorsun? Dur bir dakika, bedenimi nereden bildin? Hem bunu nasıl bu kadar çabuk öğrendin?" diye sordu Kristen, bir DIOR elbisenin nereden bir saatte alındığını merak ederek.

Koltuğuna yaslanan Jackson, ona göz kırptı. "Para güçlüdür, tatlım. Net servetin internette yayıldığında neler başarabileceğine şaşırırsın."

Aslında.

"Ayrıca, hayır. Daha önce hiç bir kadına elbise almadım. Anneme bile." Sırıttı. "Bedenine gelince, dün gece ellerimi vücudunun her yerinde gezdirdim, aletini de içine soktum. Vücudunu tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Lanet olsun ona.

Koltuğunda kıpırdandı, kaslarını sıktı. Konuşma tarzı, eğer durmazsa kemiklerini yerinden oynatacaktı.

"Ve bilmediğim şeyi bu gece daha detaylı araştıracağım. Ağrın azaldığında." Sırıttı ve elini tutup öptü.

Kristen inledi.

Araba Waldorf-Astoria'ya yanaştığında, Jackson çantalarını odalarına çıkarması için bir hamal ayarladı. Hemen duş aldı, onu hafifçe öptü ve ardından birkaç e-postasını kontrol ederken hazırlanması için onu yalnız bıraktı.

"Bu odada bir dakika daha kalırsam seni o banka oturtup tiyatroyu ve New York'taki diğer planlarını unutturacağım," demişti kadın inlerken.

Aman Tanrım, ona neler yaptı.

Çok yakışıklı olması da hiç yardımcı olmuyordu.

Ona bakışı, dokunuşu, arzulaması bir fantezi gibiydi.

Kristen duş alırken nefesini toplamak için bir an durdu. Jackson Wiles'la Waldorf-Astoria otelinde nasıl kalıyordu?

Otel odasında.

Bu çılgınlıktı.

Son iki gün çılgıncaydı. The Plaza'da akşam yemeği, hayatının en inanılmaz seksi, Manhattan'da Central Park'ta romantik bir yürüyüş. Ve şimdi, Times Meydanı'na gidiyor, bu ayki ipotek ödemesinden daha değerli bir DIOR elbise giyiyor.

Bir tahmin.

Muhtemelen iki ay.

Dahası, bunu bir türlü kavrayamıyordu.

Kristen havluyla kurulandıktan sonra saçlarını Fransız topuzu şeklinde topladı, her zamankinden biraz daha fazla makyaj yaptı ve ardından elbiseyi giydi.

Stil konusunda haklıydı. Siyah kollar omuzlarının hemen altındaydı ve yakası göğüslerinin üzerinden zarifçe iniyordu, geri kalanı kıvrımlarını dizlerinin hemen üstüne kadar sarıyordu. Yırtık seksiydi ama yine de şık olmaya yetecek kadar kışkırtıcıydı.

Çünkü DIOR.

Gerçekten muhteşemdi. Kristen aynada kendisine bakan kadını zar zor tanıdı.

Çok... zengin görünüyordu. Bu elbiseyi giyen herkes gibi. Ama dahası da vardı: ışıldıyordu. Orgazmların gezegendeki en iyi cilt bakımı olduğu açıktı.

Arabadaki tüm o seks muhabbeti ve gerginlikten sonra, bir tane daha istemeye niyeti yoktu. Sonra Jackson'ın ona külotunu çıkarmamasını söylediğini hatırladı. Hızla külotunu bacaklarından aşağı indirip, kapıdan içeri adım atmadan hemen önce köşeden açık bavuluna fırlattı.

Karanlık, dönen gözler vücudunda gezindi ve sonunda onun gözlerine indi.

"Külot yok mu?"

Kristen başını salladı, konuşamayacak kadar şaşkıındı.

Hayatında gördüğü en yakışıklı adamın tam karşısında durduğunu anlamaya çalışmakla çok meşguldü.

Jackson, siyah, açıkça özel dikim bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve siyah papyon giymişti. Yüzündeki bir günlük

sakal ve yakasının tepesine kadar uzanan hafif koyu, kıvrıkcık saçlarıyla tam bir manken gibi görünüyordu.

Benimle neden ilgileniyor ki?

Bunu fazla düşünmenin bir anlamı yoktu ama bu onun ilk kez merak ettiği şey değildi.

"Bu otelden çıksak iyi olur, yoksa seni hemen o tezgahın üzerinde becereceğim, kedicik," dedi Jackson, sesi kalınlaşmıştı.

Omzuna bir öpücük kondurduğunda küçük bir miyavlama sesi çıkardı.

Jackson yüzüne biraz tıraş losyonu sürerken Kristen ona bakmaya devam etti, sonra arkasına geçip ellerini kalçalarına koydu.

"Biz harika bir çiftiz," dedi aynada onun gözlerini yakalayarak.

Tartışamadı.

Birkaç hafta önce Auckland'dan Calvin Klein marka tayt ve sweatshirt giyerek gelen kızken (ki bunu çok şık bulmuştu) şimdi haftalardır tam bir milyarder gibi yaşayan ve sikilmiş bir kadındı.

Ancak onun odaklandığı şey bu değildi.

Jackson'ın ona bakış şekliydi. Karnındaki kelebeklerin deliler gibi uçuşması, meme uçlarının dokunuşunu arzularak sertleşmesi ve onu her tahrik ettiğinde vajinasının nemlenmesiydi.

Bu adama karşı göğsünün nasıl sıkıştığını. Önümüzdeki elli yıl boyunca banyoda onun yanında durup, ona öylece baktığını nasıl hayal edebildiğini.

Gözlerinde arzudan daha fazlası olduğunu biliyor muydu?

Acaba hayal mi görüyordu?

Bu adamın kendisini istemesini ve hayatının en büyük hediyesini vermesini dileyen deli miydi? O ve çocukları.

Tamamen çılgınlık.

Onunla bir kez yatmıştı. Bu dört günlük bir kaçamaktı. Bir ilişki. Dört gecelik bir ilişki.

Adına ne dersiniz deyin.

Bu bir ilişki değildi.

Belki de yumurtalıkları çağırıyordu. Harper, küçükken ona çocuk isteyip istemediğini sormuştu ve tepkisi "Evet. Yüzde yüz. Ama doğru adamla. Evlenmek istiyorum, bekar bir anne olup yardımla geçinmek istemiyorum." olmuştu. Yeni Zelanda'da devlet işsizlik yardımı.

Ve bunu gerçekten kastetmişti.

Ama işte otuz yaşına gelmişti ve hâlâ Bay Doğru'yla tanışmamıştı.

Peki Jackson neden kendini o adam gibi hissediyordu? Belki de yaşam tarzı ve sanki dört günlük bir randevudaymış gibi hissetmesiydi. Açıkça en iyi tavrını takınıyordu. Normal hayatta, evdeyken tam bir pislik olabilirdi.

Ama şu anda ona bakış şekline bakılırsa, yanılıyor olamazdı. Jackson'ın gözleri erimiş ateş gibiydi.

"Senin o kafandan neler geçiyor?" diye sordu.

Kesinlikle hayır. O, bu mantıksız düşüncelerden hiçbirini paylaşmıyordu.

Aa, merak ediyordum da, beni hamile bırakıp hayatının geri kalanını benimle geçirmek ister misin yakışıklı? Evet? Harika. Teşekkürler.

Kesinlikle. Delilik.

Jackson onu döndürdü, yüzünü avuçlarının içine aldı ve hafif bir hırlamayla, "Söyle bana, küçük kedicik," dedi.

"Sadece tiyatrodaki külot giymemeyi dört gözle bekliyorum," dedi göğsüne yaslanarak.

Büyük kaslı göğsü.

Çok mükemmel.

Homurdandı. "Hmm, küçük yalancı. Eve vardığımızda her şeyi teker teker senden öğreneceğim."

Sonra dili alt dudağında gezindiğinde, olacakların habercisi oldu. Adam inlerken, adam onun kıkırına şaplak attı ve onu kapıdan dışarı fırlattı.

Times Meydanı'na vardıklarında, sırada bekleyen diğer milyonlarca kişinin aksine, kuyrukta beklemek zorunda kalmadılar. Jackson onu doğrudan kapıya götürüp adını söyledi ve içeriye, loca koltuklarına yönlendirildiler. Manzara harikaydı, mükemmel değildi; ancak yine de mahremiyetleri vardı.

Ve şampanya.

Kristen, Chicago müzikalini yıllardır izlemek için can atıyordu. Yeni Zelanda'ya çok az gösteri geliyordu ve zamanlama çok önemliydi. Broadway'de izlemek ise gerçekleşen bir hayaldi.

İşte şimdi, Manhattan'ın en seksi adamıyla karşı karşıyaydı. Bundan emindi. Kristen ona gülümsedi ve adam ona göz kırptı.

Altlarındaki tiyatro dolmaya başladı.

Tiyatro salonu kararıp sessizliğe bürünürken Jackson kolunu onun koltuğunun arkasına doladı.

"İşte olacaklar," dedi, sesi kısık ve zengindi, diğer eli onun uyluğuna doğru kayarken. "Gösteriyi izleyeceksin ve bir noktada seni boşaltacağım."

Nefesi kesildi.

"Gözlerini gösteriden ayırma. Anladın mı?" diye sertçe emretti Jackson.

Kristen, kalbi hızla çarparken inlemesini bastırarak başını salladı. Sonra, görünüşe göre ona ufak bir tat vermek için bacaklarını ayırdı ve parmaklarını vajinasının üzerinde gezdirdi.

Küçük bir inilti çıktı ağzından.

Sonra arkasına yaslandı.

Kristen ağzı açık bir şekilde döndü.

"Gözlerinizi gösteriye dikin," diye emretti. "Bunun nasıl olacağından ben sorumluyum."

Aman Tanrım. Amcığı zonklarken bir ürperti geçti. Zaten ıslaktı, meme uçları kaya gibi sertti. Kristen, karnını sıkarken onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyordu.

Jackson parmaklarını onun omuzlarındaki çıplak tende gezdirdi.

Lanet olsun ona.

Sonra ışıklar yandı ve müzik başladı. Dakikalar içinde vücudu sakinleşti ve gösteriye odaklanabildi. Performansçılar harikaydı.

Dans ediyor, şarkı söylüyor, sahnede uçuyor.

Dünya dışı renkler.

Onun elini tekrar uyluğunda hissetmesi otuz dakikadan fazla sürmüş olmalıydı.

İrkildi ve onun yumuşak, "Şşşşş" sesini duydu.

Kristen'in bacakları doğal olarak kapalıydı, bu yüzden Jackson onları tekrar açtı, elbisesi kolayca uyluklarının üzerine kaydı.

Kristen, dokunuşunun altında hâlâ ne kadar ıslak olduğunu hissetti. Teninin arasına girdiğinde nefesini tuttu ve gözlerini gösteriye odakladı, göğüsleri inip kalktı.

Aman Tanrım. O asla böyle şeyleri herkesin içinde yapmazdı.

Ya kameralar olsaydı?

Ya da karşıdaki locadan biri onun ifadesini fark ederse?

Jackson onun sularının etrafında dönerek onun vajinasına dokundu ve o sıçradı.

"Sakin ol bebeğim," diye homurdandı alçak sesle, sonra onun önündeki yere kaydı.

Aman Tanrım.

"Jackson," diye soludu.

"Gösteriyi izle, yoksa ben dururum." Sonra ağzı tekrar onun üzerindeydi, tek bir akıcı, baskın hareketle tüm amını sardı.

Kristen koltuğunun kenarlarına tutundu, zevk onu sardı. Meme uçları dokunulmak için sızlıyordu, yüzü alev alevdi.

Bu onun hayatı nasıldı?

Jackson iki parmağını içeri sokup onu becermeye devam ederken, o da siyah kostümlü üç kadının şarkı söyleyip dans

ettiğini, birbirlerini döndürdüklerini izlerken Chicago onun önünde oynanmaya devam ediyordu.

Kristen daha fazla dayanabileceğinden emin değildi.

Yaklaştığında dururdu.

Ve yine.

Dili onun açık bacaklarını öpüyor, sonra tekrar vajinasına dönüyor.

Sonunda, dili sihirli şeyler yaparken bacaklarını açık tutarak, iki parmağını içine bastırarak, Jackson'ın başparmağı klitorisini okşadı. Dayanabileceği tek şey buydu. Vahşi ateş içinden hızla geçti ve titremeye başladı.

"Gel bana bebeğim, gel yüzüme," diye kısık bir sesle emretti Jackson.

Kristen ağzını eliyle kapattı ve bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama kalabalık alkışlamaya başladı.

Tam orgazmı patlarken.

Işıklar aydınlanırken JACKSON tekrar koltuğuna kaydı. Dudaklarını yaladı.

Nefes nefese kalan Kristen ona döndü, kızarmıştı ve o kadar muhteşem görünüyordu ki, onu yere atıp penisini içine sokmak istedi.

Bunun yerine eğilip onu öptü, dudaklarında kendi tadını alacağını biliyordu.

Kristen inledi ve vücudunu onun vücuduna bastırdı.

Onu almamak için gereken irade...

Jackson sırttı, ayağa kalktı ve elini uzattı. "Molaya inelim mi?"

"Beni öldüreceksin," dedi ve adamın elinin titrediğini, ona verdiği zevkin hâlâ vücudunda yayıldığını hissetti.

Bir adamın kendini dev gibi hissetmesini sağlamaktan bahsediyoruz.

Kristen bir tanrıçaydı ama hiçbir fikri yoktu.

Jackson kolunu omzuna doladı ve eğildi, sesi kalın ve alçaktı. "Fena bir gidiş sayılmaz, değil mi?"

Kadın titrek bir inilti çıkardı, adam da güldü.

Gerçek şu ki, onun ölümü onun olabilirdi.

Bu kadını fazlasıyla seviyordu. Ve iki gün içinde, lanet olsun, gidecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tiyatro orgazmına rağmen, ya da belki de tam da bu yüzden, Kristen otel kapısı arkalarından kapandığı anda ona doğru hamle yaptı.

"Hey, kedicik, yavaşla."

"Hayır. Sana içimde ihtiyacım var. Hemen," dedi, ağzını onun ağzına bastırarak.

"Ben de istiyorum ama burada kimin yetkili olduğunu unutma," dedi kasvetli bir şekilde.

Vücudu onun kollarında yumuşadı ve yeşil gözleri onunkilerle buluştu.

"Aferin kızım. Şimdi diz çök ve o göğüslerini çıkar. Sen benim sikimi emerken ben de onlarla oynamak istiyorum."

Kristen ağzı açık kalmasına rağmen söyleneni yaptı. "Tamam."

Ona "efendim" derse, suratına boşalacaktı. Ama ona bunu söylemeyi ihmal etmişti, özellikle de birlikte geçirdikleri kısa zaman göz önüne alındığında, aynı anda ne kadarını kaldırabileceğinden emin değildi.

Jackson fermuarını açıp penisini çıkardı ve okşamaya başladı, Kristen ise elbisesini aşağı doğru çekti. Göğüsleri fırlarken gözleri onunkilerle buluştu.

"Ne kadar seksi bir kız," dedi, başının arkasını avuçlayarak. "Kristen, aç ve sıcak ağzınla sikimi sik."

İçeri girerken iniltisi boğuldu.

Jackson onun kalın kafalı olduğunu biliyordu ama onu mükemmel bir şekilde kavradı. Başını sallıyor, emmesi mükemmeldi ve adam uzanıp meme ucunu sıktı.

"Bu muhteşem pembe tomurcukların üzerinde kelepçeler görmeyi çok isterdim," dedi, sertçe çimdikleyerek. "Sen de ister misin?"

Büyük gözler onun gözlerinin önündeydi ve onu ağzından içeri ve dışarı kaydırmaya devam ediyordu.

"Gümüş çivili olanlar bunları sıkıştırıyor, böylece sürekli ıslak oluyorsun ve penisime ihtiyaç duyuyorsun," dedi, testisleri kasılarak. "Ah, evet, siktir et."

Yumruğuyla saçlarını kavradı ve daha sert pompaladı.

Kristen parmaklarını sertçe onun uyluklarına bastırdı.

"Göğüslerine boşalacağım," diye hırladı, daha fazla ileri gitti, sonra elini çekip kreması yumuşak bronz tenine akana kadar becerdi.

"Ohh!" diye bağırdı, kremi cildine sürerken.

Siktiğimin seks kedisi gibi.

Onun seks kedisi.

"Arkanı dön," diye emretti, elbisesinin fermuarını açıp, zaten aşağı çekilmiş olan sutyenini çıkardı.

Kristen şaşkınlıkla dudaklarını yalarken, Jackson kıyafetlerini çıkardı, sonra onu kaldırıp bacaklarını beline doladı, penisi ıslak girişine hafifçe dokundu. Kanepeye doğru yürüdü ve onu kanepenin arkasına yerleştirdi. Jackson yavaşça uzaklaştı, parmaklarını amına soktu, sonra da ağzına aldı.

"Çok baş döndürücü bir tada sahipsin, tatlım." Parmaklarını yerine koydu ve onu öpmek için eğildi.

"Jackson, Tanrım, sana ihtiyacım var."

"Açgözlü kız, aletini amında ve ağzında mı istiyorsun?"

Başını salladı ve anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Ama yalvaran o yeşil gözlerin evet dediğini biliyordu.

Sonra içinde bir şey koptu. Jackson'ın daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun tam teslimiyetine ihtiyacı vardı.

"Yalvar bana. Ve bundan sonra, seni becerdiğimde bana 'efendim' demeni istiyorum."

Kristen'in gözleri büyüdü. "Yapamam—"

Parmakları onun içine bastırıyordu. Diğer eliyle meme ucunu sıkıyordu.

"Hayır mı diyorsun? Durayım mı?" diye sordu Jackson, duraksayarak.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı. "Lütfen, hayır. Ben... Tanrım, Jackson."

Eli göğsünden ayrılıp çenesini kavradı. "Penisim için yalvar, seni tatmin edeyim kedicik. Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Bir inilti kaçtı ve dudağını yaladı.

Gözlerini kırptırdı.

Biraz daha geri çekilip parmaklarını biraz daha içine soktu, sonra geri çekerek ciddi olduğunu gösterdi.

Vücudu onun eline bastırıldı.

Jackson birkaç santim uzaklaştı, sonra onun vajinasına tokat attı.

"Kötü kız," diye homurdandı. "Seni birkaç saat cezalandırmam mı gerekiyor, yoksa söyleneni mi yapacaksın?"

Kristen'in gözleri ihtiyaçla parlıyor, göğsü inip kalkıyordu. "Kahretsin. Lütfen efendim."

Gülümsedi.

Çok şükür. Belki de boşalmıştı ama aleti bu kadının içine girmek istiyordu.

İçine girerken çenesini eğdi.

Sonra tekrar.

Zor.

Keskin.

Derin.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, siktir!" diye bağırdı.

"Güzel. Kızım," diye homurdandı Jackson, sertçe üst üste vurarak, aletini onun muhtaç amının içinde sıkıca tutarak.

Gözlerinden birinden yaşlar sızmak üzereydi ama adam onu başparmağıyla sildi.

"Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin."

Parmakları klitorisini buldu ve sıktı.

"Gel bana, Kris, hemen."

Adını haykırdığında yüzünü bıraktı.

Haklısın bebeğim. Bunu hatırla. Beni hatırla. Çünkü seni asla unutmayacağıma eminim.

Ona doğru yığılıp kaldığında ve onu yatak odasına taşıdığına, Jackson'ın hem onu elinde tutma hem de kaçma

konusunda güçlü bir ihtiyacı vardı.

Kristen Holle'a aşık olmak asla planın bir parçası değildi.

KRISTEN'in göğsüne yaslanmış halde, parmaklarının pazusunda durduğu bir şekilde uyanmak, onu aptalca bir sevinçle doldurmuştu.

Onu yormuş, neredeyse komaya sokacak kadar zevk vermişti.

Hangi adam gurur duymaz ki?

Hayatında çok daha büyük öncelikleri olduğunu bildiği halde bu kadını sahiplenme arzusuyla mücadele ediyordu.

Ancak CEO'su Kevin, hükümet yöneticilerinin teknoloji sözleşmesini görüşmek üzere ertesi gün buluşmak istediklerini gece yarısı mesaj attığında, Jackson, bunun başka bir güne ertelenip ertelenemeyeceğini sorarak cevap vermişti.

Deli miydi?

Evet, lanet olası cevaptı.

Kristen yarın gece evine uçtu ve her saniyesini onunla geçirmek istiyordu. Onu erken bırakıp Washington'a uçmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Merhaba, bir nokta iki milyar dolar!

Ancak, çok kısa bir süre içinde haber vermişti ve biyolojik babasıyla işleri bitirmek istiyordu. Kristen'la geçirdiği son günün ardından, Appopolis bir kez daha tüm dikkatini çekecekti.

Birkaç yıl önce kurduğundan beri işi hayatına hükmediyordu. Farklı bir toplantı tarihi istemek riskliydi -ki bu da potansiyel olarak pahalı bir riskti- ama en iyi teknolojiye sahip olduğundan ve onu bekleyeceklerinden emindi.

Ya da gerçekten bu kadından etkilenmişti ve bundan pişman olacaktı.

Jackson başını iki yana salladı. Uyandığında nerede olduğunu unutmaması ihtimaline karşı ona bir not bırakmıştı.

Babasının yanına giderken telefonuna bir mesaj geldi.

Fletcher.

Vay canına.

Eğer bize katılmak isterseniz, bu gece Soho'da yeni bir bar açılıyor. Detaylar ekteki görselde.

Bir zeytin dalı.

Jackson, bunun Fletcher'dan gelmesine şaşırmadı.

Daniel onun suratına yumruk atmayı tercih ederdi ve Hunter muhtemelen hala babasının tabaklarını karıştırıp Jackson'ın içtiği viski bardağında DNA arıyordu.

Sessizce homurdandı, sonra gitmeye karar verdi. Ama yalnız gitmeyecekti. Kristen'in bu gece New York limanında bir gezi rezervasyonu olduğunu biliyordu ama çoktan sabote etmeye karar vermişti.

İyi anlamda.

Aklıma bir fikir geldi.

Teşekkürler, orada olacağım. Ayrıca teknesi olan birini tanıyor musun?

Oraya arabayla gidebilirsiniz...

Sessizce bir homurtu daha çıkardı. Çok ukala.

Saçmalama, Sherlock. Sen öyle mi yapıyorsun, değil misin?

Evet. Ben.

Elbette. Ne düşünüyordu acaba? Kardeşi milyarderdi. Elbette, bütün oyuncaklar ondaydı.

Jackson yeşil düğmeye bastı ve Fletcher'ı aradı.

Fletcher selam vermek yerine, "Tekneye ne gerek var?" dedi. "Ve bundan pişman olacak mıyım?"

Jackson güldü. "Yani bu bir evet mi?"

"Teknik olarak şirkete ait, evet, ama kaptanın cumartesi sabahı son dakikada yataktan kalkmaya hazır olup olmayacağı başka bir konu."

Haklıydı ama pes etmiyordu.

Kardeşinin endişelerini gidermek için Jackson, "Kristen'i bir günlüğüne dışarı çıkarıyorum" dedi.

"Dostum. Daniel ıldırarak-"

Siktir et.

Kimse ona neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemedi.

"Kiminle ıkacağım Daniel'in umurunda değil. Kristen beni affetti. Ayrıca The Plaza'da bize bir masa ayarladı."

Fletcher tekrar küfretti. "Cidden mi? Bu, büyük bir çıkar sağlamak demek."

Evet, Jackson bunun ileride kendisine ne kadara mal olabileceğini ancak tahmin edebiliyordu. Daniel anlaşmalar yapan bir adamdı. O da yleydi.

Yavru kedisinin ona verdiği zevk karşılığında memnuniyetle ödeyeceği bir bedel.

Ve o.

Onun horozu tekrar onunla olmak için seğirdi.

"İki gün daha burada kalacak. Rastgele yabancılarla grup gezilerine çıkmasını istemiyorum. Daha iyisini hak ediyor," dedi Jackson, sanki bu mantıklı bir gerekeymiş gibi.

Kafasında yleydi.

"Katılıyorum. Ama bir an durabilir miyiz? Ondan hoşlanıyorsun." Fletcher ıslık çaldı.

Çok beğenmişti ama Jackson bunu fazla düşünemiyordu.

Onun gidişi, yarın gerekleşe bile, kabullenmeye yanaşmadığı bir şeydi.

Kahretsın.

"Bu gece onu getiriyorum," dedi Jackson, adamın yorumunu duymazdan gelerek.

Fletcher bir an sessiz kaldı. "Olivia onu gördüğüne çok sevinecek."

Jackson konuşmadan önce bir an düşündüler.

"Davet için teşekkür ederim."

Daha fazla sessizlik oldu, sonra Fletcher, "Ben vey babayım." dedi.

"şey, tebrikler," diye cevapladı Jackson, bunun nereye varacağını bilemeyerek.

Alaycı sesi duydu.

"Sammy'nin babası hapiste. Tam bir pislik. Uzun hikaye. Neyse, kız genç ve eğer bir gün dışarı çıkarsa onu pek hatırlamayacak," dedi Fletcher. "Umarım çıkmaz."

Jackson, sarı bir taksinin önlerini kestiğini ve şoförünün küfür ettiğini izledi. New York trafiği ilginç bir deneyimdi. Ama odaklandığı şey trafik değildi. Fletcher'ın küçük hikayesinin nedenini açıklamasını bekliyordu.

"Demek istediğim, biyolojik anne babanın kim olduğunu bilmemek çok büyük bir mesele. Sana yalan söylendi. Cevaplar istediğini anlıyorum," diye ekledi Fletcher. "Ve muhtemelen bizi kardeşlerin olarak tanımak istiyorsun."

Jackson içini çekti.

"Evet. Ama bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlıyorum." Jackson, Fletcher'la böyle konuşma fırsatı bulduğu için kendini çok mutlu hissediyordu ve minnettardı.

Kafasında Fletcher'a hassas kardeş etiketi yapıştırmıştı. Gerçekten öyle olup olmadığı ise başka bir konuydu. Başka bir adamın çocuğunu kabul etmenin iyi bir gösterge olduğunu düşünüyordu.

"Daniel ve Hunter alışacaktır. Onlara zaman tanıyın. Benim de yolda bir çocuğum var, bu yüzden sanırım zihniyetim onlarınkinden farklı."

"Bu çok heyecan verici dostum," diye yanıtladı Jackson. "Ve tebrikler."

"Teşekkürler. Evet. Öyle." Fletcher'ın sesinde bir hüzün vardı. "Neyse, Kaptan Brinks'i arayıp müsait olup olmadığını soracağım. Mesajımı bekle."

"Teşekkürler, Fletcher."

"Sorun değil. Ah, ve ne yaparsan yap, sakın kırma. Hunter'ın en sevdiği oyuncak. Tabii, artık Addison hariç."

Jackson homurdandı.

Bir süper yat nasıl kırılır ki?

Birkaç dakika sonra, tam babasının binasına vardığında telefonuna baktı. Kaptan ve mürettebat kısa sürede

çalışmaya hazırды ve Dufort yatını kurmak üzere yola çıkmışlardı.

Harika.

Jackson gülümsedi.

Kristen'ı şaşırtmak için sabırsızlanıyordu.

Fletcher, Kaptan Brinks'e bahşiş verme konusunda ona bir tavsiyede bulunmuştu ve bu onu yutkündürmüştü. Ama o yeşil gözlerin parıldamasını görmek kesinlikle buna değdi.

Jackson, Kristen'a uyandığında alacağı bir mesaj attı.

Sana bir sürprizim var. Saat 10'da evde ol.

JACKSON babasının dairesine adını attı ve nefis kahvaltı kokularıyla karşılaştı. Kahve, yumurta, kızarmış ekmek ve pastırma.

"Acıktın mı?" diye sordu Johnathan masaya doğru yürürken. Masa tabaklar, sürahi meyve suyu, tabaklar ve çatal bıçak takımlarıyla doluydu.

"Harika görünüyor. Sanırım bir şefiniz var?" Jackson sırtarak oturdu.

"Son yirmi yıldır." Johnathan başını salladı. "Büyük bir hanedanın sahibi olarak ev işlerine ayıracak vaktim yok. Ayrıca yemek pişirmek başkasının tutkusu ve ben de onlara iş imkânı sağlıyorum."

"Herkes milyarder olamaz," dedi Jackson. "Eminim iyi maaş alıyordur." Kendine bir bardak meyve suyu doldurdu.

Babası, "Aynı kadın sekiz yıldır benim için çalışıyor, bu yüzden mutlu görünüyor" dedi.

Johnathan Dufort hakkında bildikleri, Jackson'ı şaşırtmıştı. Kendisi için çalışan kadınlarla yatıp işçileri dolandırmasıyla ünlüydü. Belki de söylentiler ve medya tamamen doğru değildi?

Jackson tabağına haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek, ızgara domates ve dilimlenmiş avokado ekledi.

Johnathan kahvesini alıp yudumladı, Jackson'ın yemek yemesini izledi ve sonunda sordu. "Peki, nereden başlıyoruz?"

Hayaletleri ortaya çıkarma Jackson, yalvarırım.

"Sanırım başından beri," dedi Jackson, tostunu çıtırtıdarak.

Johnathan kahve fincanını tabağa bıraktı. "Aslında, sondan başlayıp geriye doğru gitmem daha akıllıca olur diye düşünüyorum. Annene aşık oldum."

Jackson'ın çatalı ağzına kadar yarı yolda dondu.

Ne?

Bunu beklemiyordu. Madem onu seviyordu, neden birlikte değillerdi? Johnathan Dufort güçlü bir adamdı.

Geriye tek bir şey kalmıştı: Johnathan, Jackson ve annesi yerine ailesini seçmişti ve bu onu üzüyordu.

"Onu sevdin mi?" diye sordu, çatalı tabağa düştüğünde şangırdadı.

Johnathan başını salladı.

"Açıkkçası bu oldukça rahatsız ediciydi," dedi başını sallayarak. "Duymak istediğin şey bu değil ama sana gerçeği söyleyeceğim."

Johnathan konuşmaya devam ederken Jackson oturup onu izledi.

"Sana bahsettiğim etkinliğe geldi. Her yanı parıltı ve şöhretle doluydu. Jenna muhteşemdi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Sonra tanıştık. Zeki, güzel ve komikti."

Annem komik mi?

Jackson annesini severdi ama komiklik onun için hiçbir zaman bir şey ifade etmemişti. Bir bakıma, annesi hayata hep... öfkeli görünmüştü.

Belki de nedenini öğrenmek üzereydi.

"Ekip azalmaya başladı ve biz hâlâ konuşuyorduk. İkimiz de evliydik. Bu yüzden ona daha özel bir barda bir gece içkisi içmek isteyip istemediğini sordum." Gözlerini Jackson'a çevirdi. "İstersen yargılama. O zaman ne yaptığımı tam

olarak anladım ama... o senin annen, bu yüzden sana PG versiyonunu anlatacağım."

"Teşekkürler," dedi Jackson kesin bir dille.

"Geceyi birlikte geçirdik ve ona tekrar görüşmek istediğimi söyledim. Sadece seks değildi. Konuştuk ve hayatlarımız hakkında neler hissettiğimizi paylaştık. Evliliğim mutsuzdu. Onunki de öyleydi. Geçen gece bahsettiğim gibi, o zamanlar üç oğlum vardı. Küçüktüler."

Jackson yemeye devam etmeye karar verdi.

"Çok suçluluk duysam da onu istiyordum. Annen bir gece Trevor'la çocuk sahibi olmakta zorlandığını söyledi."

"Gerçekten mi?" dedi Jackson kaşlarını çatarak. Sonra mantıklı geldiği için başını salladı. Ondan başka çocukları olmamıştı hiç.

Johnathan başını salladı.

"Çocuk sahibi olmak için can atıyordu. Evliliğini iyileştireceğini umuyordu. Hepimiz işlerin böyle yürümediğini biliyoruz ama ben kimdim ki ona bunu söyleyecektim. Birlikte geçirdiğimiz zaman birbirimize destek olmak ve... zevk almakla ilgiliydi."

Jackson, annesiyle ilgili olarak kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü düşünerek suyunu içti, ancak annesiyle ilgili olarak kullanılan kelimeyi duyunca irkildi.

"Hızlı ilerleyelim," dedi Jackson.

Johnathan bir kahkaha attı. "Şey, bu kısmı biliyorsun. Hamile kaldı."

"Sana söyledi mi?"

Johnathan başını salladı.

"Ve sen onu tekmeleyip kenara attın," dedi Jackson, ama ikisi de bunun bir soru olduğunu biliyordu.

"Hayır," diye sertçe yanıtladı Johnathan.

"O zaman ne oldu? Dürüst olmam gerekirse, Trevor tam bir pislikti. Neden senin yerine onun gibi bir adamı seçsin ki?"

"Neydi?" diye sordu Johnathan, gözleri karararak.

Kahretsin.

Odadaki gerginlik, gözleri birbirine kenetlenince ve öyle kalınca arttı.

"Jackson...babam Trevor öldü mü?"

Bok.

Jackson sandalyesini geriye itti. "Burada ben soruyorum."

Johnathan peçetesini tabağının üzerine fırlattı.

Kahretsin.

"Evet. Lanet olsun. Evet, öyle," diye çıkıştı Jackson. "Altı ay önce öldü."

Johnathan küfretti, sonra ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı, elini kısa saçlarının arasından geçirdi.

Jackson onu izledi. Yirmi dört yıl önce, dokuz ay önce sevdiği bir kadına karşı oldukça sert bir tepkiydi bu. Sonunda volta atmayı bıraktığında, Johnathan döndü ve gözleri bir kez daha buluştu.

Jackson'ın içini panik kapladı. Ayağa fırladı.

"Hayır. Asla. Onunla iletişime geçemezsin," diye bağırdı.

"Bana ne yapacağımı söyleme oğlum. Onunla konuşmak istiyorum. Onunla konuşmalıyım."

İsa.

Buraya gelmek bir hataydı.

Eğer bu bencil girişim yüzünden annesine herhangi bir stres yaşattıysa, Jackson hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duyacaktı.

Bekleyebilirdi.

On yıl kadar daha beklemenin ne önemi vardı ki?

"Lütfen. Yapma. Önce onunla konuşmama izin ver. Annem hayaletleri araştırmamamı söyledi. Ne demek istiyordu?" dedi Jackson. "Bana her şeyi anlat."

Johnathan ayakkabılarına bakarken başını salladı, sonra elini cebine soktu. İçini çekti.

"Avustralya'dan iş görüşmesinden döndüm ve eve dönerken Los Angeles'a uğradım. Jenna'yı görmeye. Anneni." Dönüp pencereden New York silüetine baktı. "Geceyi her zamanki süitimizde birlikte geçirecektik. Oraya vardığımda, yatağın ucunda oturmuş, üzgün görünüyordu."

Jackson tekrar oturdu.

"Gözleri şişmişti. Ağlıyordu."

Johnathan pencerelere doğru yürüdü ve sessiz kaldı. Jackson ona anılarıyla birlikte alan tanıdı ve bekledi.

Johnathan döndüğünde yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Hamileydi. Sana."

"Bundan memnun değil misin?" diye sordu Jackson, göğsü sıkışıyordu.

Hiçbir çocuk bunu duymak istemezdi.

"Tam tersi. Çok mutluydu," dedi Johnathan gözleri parlayarak. "Bana aşık olduğumu ve çocuğumun benim çocuğum olmasından memnun olduğumu söyledi."

Jackson'ın düşündüğü bu değildi.

"Peki ne oldu?"

Johnathan kısa bir kahkaha attı. "Onunla seviştim, olan bu. Ama PG versiyonunu söz vermiştim, o yüzden o kısmı atlayacağım."

Jackson homurdandı. "Bunu duymak çok hoş," dedi.

Johnathan dudaklarını birbirine bastırdı. "Onu seviyordum. Onu hâlâ seviyorum, bugün bile."

Jackson'ın gözleri büyüdü.

Annesi hala bu adamı seviyor muydu?

İsa.

Hayaletler...Artık anlamaya başlıyordu.

"Peki, neden birlikte değilsiniz? Lanet olsun. Söyle bakalım."

"Sonrasında, orada yatarken, benden hiçbir şey beklemediğini söyledi," dedi Johnathan. "Ama birlikte olmaya karar verirsek önümüzde zorlu bir yol olacağını biliyorduk. Birkaç otelim vardı ve Dufort markası çok ünlüydü. Annen bir müzik yıldızıydı. Medya zaten birlikteliğimizle ilgili bir haber yapmıştı, bu yüzden nasıl ilerleyeceğimize dikkatlice karar vermemiz gerekiyordu."

"Bu yüzden, olan biteni kabullenene kadar birkaç hafta New York'a döndüm. O zaman Jenna'yı karımı terk edecek

kadar sevdiğimi anladım. Artık ona aşık değildim ve oğullarımın hayatının büyük bir parçası olmaya kararlıydım."

Jackson'ın gözlerinin önünde hayatının nasıl olabileceğine dair bir görüntü canlandı.

Jackson ve annesi bu çatı katında yaşıyor. Daniel, Fletcher ve Hunter hafta sonları ziyarete geliyor. Garip bir düşünceydi.

Gözleri kısıldı. "Ama kariyeri aniden sona erdi ve bir daha hiç konuşmadın."

"Bebeklik fotoğrafını gönderip üniversite fonunu isteyene kadar hayır," diye doğruladı Johnathan. "Çabalamadığım için değil. Kapıyı kapattı ve nedenini bilmiyorum."

"Müzik kariyerine ne oldu?"

"Ona sorman gerekecek," diye cevapladı Johnathan kasvetli bir şekilde. "Ben de bu cevapları almak için aynı kadar bekledim."

Jackson bir parça pastırmayı çiğnerken başını salladı.

Hayaletler.

"Onunla bir saniyede evlenirdim Jackson. Anneni hâlâ sevdiğimi söylediğimde ciddiym. Sanırım o da aynı şekilde hissediyor."

"Yani seni öylece dışladı mı?" diye sordu Jackson.

"Az çok. Kararımı verdikten sonra, onunla tekrar buluşmak için Los Angeles'a uçtuğum gün, Trevor'ı sevdiğini ve ilişkiyi sürdürmek için onunla kalacağını söyleyen bir mesajla uyandım. Bir daha onunla iletişime geçmememi istedi."

Ve?

Johnathan kavga etmedi mi? Sadece durumu kabullendi ve annesinin doğum yapmasına izin verdi ve onu hiç tanımadı mı?

"Yani hayatına devam mı ediyorsun? Bu sana hiç benzemiyor. Kesinlikle aşık bir adama benzemiyor," diye meydan okudu Jackson.

Johnathan'ın koyu gözleri onunkilere doğru kalktı. "Hiç aşık olmadın oğlum. Bekle. Sadece bekle."

Jackson başını salladı.

"Saçmalık. Yolda bir çocuğun vardı," diye cevapladı.

Jackson'ın, bir kadının çocuğunu doğurmasına izin verip, hayatının bir parçası olmaması mümkün değildi. Hele ki babası kendisine ait olmayan ve işe yaramaz biri gibi muamele gören bir kadınla büyüdükten sonra.

"İnan bana, denedim. Annen o zamanlar zengin bir kadındı ve onu koruyan insanlar vardı. Yirmi dört yıl önce milyarder değildim. Etkim vardı ama şimdiki kadar değil."

Tanrı.

Yani onu görmezden geldi.

"Medya onu takip etti, karnı büyürken fotoğraflarını çekti. Paparazzilerin kontrolden çıktığı günlerdi."

Jackson'ın bu konuda sahip olduğu tek bağlam, Prenses Diana'nın ölümüydü. Herkes, uluslararası medya tarafından kovalandıktan sonra Paris'teki tünellerde ölümünün hikayesini biliyordu.

Bir ömür böyle geçti.

Bunun ne kadar korkunç olabileceğini ancak tahmin edebiliyordu.

Jackson başını salladı. "Bu berbat bir şey. Zavallı annem."

Johnathan derin bir iç çekti.

"Ama asıl büyük haber, plak şirketinin onu işten çıkarmasıydı. Hepsi bunun hamilelik yüzünden olduğunu söyledi. Sonunda, uzun süredir ünlü olmadığı için bu durum ortadan kalktı."

Neden?

İşte asıl büyük gizem buydu. Onu neden bırakmışlardı?

"Sence onu bu yüzden mi bıraktılar?"

"Dürüst olmak gerekirse hayır. Çok popülerdi ve hamile olan tek müzisyen o değildi," dedi Johnathan. "Öğrenmeye çalıştım ama sonuçta duvara tosladım."

Jackson kaşlarını çattı. "Ne olursa olsun, bizi ayırmaya hakkı yoktu."

"Hayır. Ama ben de masum değilim," dedi Johnathan. "Öfkeliydim. Acı çekiyordum. Reddedilmiştim. Onun için

ailemi dağıtmaya razıydım. Onu seviyordum."

İsa.

"Çocuklar biliyor mu?"

Johnathan başını salladı. "Ve yapmayacaklar. Bu aramızda."

Jackson başını salladı. "Elbette."

"Yani, görüyorsun. İkimiz de bu kararı kendi yöntemlerimizle verdik. Trevor'ın senin ona ait olduğunu ve sen doğduğunda evliliklerinin düzeldiğini düşündüğüne inanıyordum, ya da kendimi buna inandırdım."

Jackson başını sallayarak oturdu.

"Trevor'ı sevmiyordu. Biliyorum. Lanet olası bir şey oldu."

Johnathan ellerini cebine sokmuş, ona bakıyordu. "Artık öldü."

"Ne düşündüğünü biliyorum ama lütfen bunu sindirmem ve onunla konuşmam için bana zaman ver," diye yalvardı Jackson.

Babasına hasta olduğunu söylemeyecekti. Jackson, Johnathan'ın jetine atlayıp akşam karanlığında Los Angeles'ta olacağını gözlerinden anlayabiliyordu.

Bunun annesine ve onun lanet olası hayaletlerine ne yapacağını Jackson bilmiyordu.

Bunu yapana kadar Johnathan beklemek zorundaydı.

"O, bir zamanlar sevdiğin kadın değil. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç mutlu gördüğümü sanmıyorum. Şimdi..."

Konuşmayı bırak.

"Şimdi mi?" diye sordu Johnathan.

"Sanırım şimdi onunla konuşmam gerek. Gelecek hafta Los Angeles'a dönüyorum. Tanıştığımızı söyledikten sonra seni ararım. Bana sadece birkaç gün ver."

Johnathan başını sallayarak onaylayınca, uzun bir süre derin bir sessizlik içinde oturdular.

"Burada olmana sevindim," dedi babası.

Bok.

Jackson'ın göğsü sıkıştıkça duyguları arttı.

"Nasıl görüldüğünü defalarca merak ettim. Nasıl olduğunu. Bana, Daniel'a veya diğer oğlanlardan herhangi birine benzeyip benzemediğini. Hatta belki de babama," dedi Johnathan. "Ya da annene benzeyip benzemediğini. Ve benziyorsun."

Gözyaşları sel oldu ve Jackson yumruklarını o kadar sıkı ki tırnakları ellerine battı.

Acıya odaklan. Ağlama sakın.

"Artık bu ailenin bir parçasısın. Bunu nasıl yapmak istersen iste, kapılar açık," dedi Johnathan. "Seni vakfa ve vasiyetime ekleyeceğim."

"Hayır. Buna gerek yok."

"Öyle işte. İstemediğini biliyorum ama sen benim oğlumsun. O yüzden artık bunu aş."

Jackson başını iki yana salladı. "Başkalarıyla bağlantı kurma yeteneğimi etkileyecek."

Kardeşleri anlamında.

"Onları bana bırakın. O işi ben kurdum ve ara sıra onlara bunu hatırlatmam gerekiyor. Bu sizin doğuştan hakkınız."

Jackson bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi ama adamın çenesindeki sertlikten bu konuyu tartışmayacağı belliydi.

Jackson, "Fletcher bizi bu gece dışarı davet etti," dedi. "Onları tanıma yolunda doğru yönde atılmış güzel bir adım."

Babası gülümseyerek başını salladı.

"İyi, çünkü gitmeden önce senin için bir aile etkinliğim daha var," dedi Johnathan, gülümsemesi kaybolarak. "Annem ölüyor."

Annesi mi?

İsa.

Jackson'ın Dufort tarafında bir büyükannesi vardı. Bu henüz aklına bile gelmemişti.

"Yıllardır birbirimizden uzağız. O ve ağabeyim. Uzun bir hikaye ama dün yeğenlerimden biri olan Logan aradı ve fazla vakti olmadığını söyledi. Yarın için bir aile toplantısı ayarladım. Bize katılın."

Jackson da aynı fikirdeydi.

"Teşekkür ederim. Bana her şeyi anlattığın için," dedi Jackson, gitmek üzere ayağa kalkarken.

"Onu görmek istiyorum. Beni fazla bekletme. Uzun süre beklemeyeceğim," dedi Johnathan, sesinde Jackson'ın henüz duymadığı bir güçle.

Mesele şu ki, karar ikisinin de değildi. Jenna'nındı.

Jackson'ın ona söylemekten başka seçeneği yoktu ama bunu babasının Los Angeles'a gelip onu korkutmasındansa sakın bir şekilde yapacaktı.

Neyse ki Johnathan onun öldüğünü bilmiyordu. Jackson'ın hayatını riske atıp bu bilgiyi babasıyla paylaşması mümkün değildi.

Bilmeye hakkı var mıydı? Belki de.

Ama o onun annesiydi ve bu Jackson'ın aklında çok daha önemliydi.

O da sadece başını sallayıp gitti.

Otele döndüğünde Jackson, Kristen'ı beyaz çarşafların üzerinde tembel bir kedi gibi uzanırken buldu.

Onun yavru kedisi.

Yavaşça gözlerini açtı.

"Günaydın güzelim," dedi Jackson, kapı pervazına yaslanarak.

"Hey." Esnedi, sonra da kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Evet, kadını iyi tatmin etmişti.

Eh, şimdilik kadını. Çok uzakta yaşamasa memnun etmeye devam edeceği bir kadın. Bu düşüncüyü aklından uzaklaştıran Jackson, onunla suda güzel bir gün geçirmeye odaklandı.

Gözlerini kırptırdı ve hafifçe doğruldu. "Neden bilmem gereken bir şey yapmış gibi görünüyorsun?"

Sırıttı.

"Çünkü yaptım. Giyin," dedi Jackson, onu öpmek için yatağa diz çökerek.

"Önce kahve. Sonra çalışabilirim," dedi, dönüp ellerini yastığın altına soktu.

Kristen saatin kaç olduğunu gördü ve hemen ayağa fırladı.

"Aman Tanrım. Saat on oldu," diye bağırdı, adam oda servisini arayıp ona kahve sipariş ettiğinde.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kristen devasa Dufort süperyatına bindi ve etrafına bakındı.

Her şey tertemizdi. Beyaz duvarlar, beyaz deri koltuklar, gümüş rengi korkuluklar ve badanalı, soluk ahşap güverte zeminleri. Tekneye binerken gördüğü gibi, teknenin yan tarafında metalik Dufort logosu vardı. Ve elbette, teknenin adı The Dufort'tu.

Pek yaratıcı değil.

Tipik oğlanlar.

Ama gerisi bunu telafi ediyordu. Kristen, bulunduğu yerden bile her noktada lüksü görebiliyordu.

Kaptan onları karşıladı ve dört güverte, bir helikopter pisti ve çok sayıda yemek alanı olduğunu açıkladı. Personel her türlü ihtiyaçlarını karşılarken, gemiyi keşfedebileceklerdi.

Kristen, Jackson adama bir zarf uzatırken gülümseyerek teşekkür etti. Kendini hiç bu kadar sahtekâr hissetmemişti. Bir süper yatta, yakışıklı bir adamla randevuda mı? New York'ta.

Bu hangi evrende gerçekleşti ki?

"Bu geceki yolculuk için elli beş dolar ödedim," dedi ve dönüp kendini Jackson'ın kollarında buldu. Çantalarını bıraktıktan sonra pruvada duruyor ve mürettebatın onları çıkarmasını bekliyorlardı.

"Öyle mi?" dedi, dudakları bir gülümsemeyle gerilerek. "Umarım bugün senin için katlanılabilir olur."

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı, sonunda kendini topladı, sonra homurdandı. "Keyfini çıkarmaya çalışacağım. Seninle olmak gerçekten berbat. En iyi ihtimalle sinir bozucu. Kendinden bu kadar çok bahsetmeye başladığında dayanılmaz oluyorsun."

Jackson bir santim geri çekildi. "Kendimden mi bahsediyorum?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti. "Ama keşke daha fazlasını yapsaydın. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek hoşuma gidiyor."

Yat hareket etmeye başlayınca, içecek ve atıştırmalıkların servis edildiği içeriye yöneldiler.

Sadece onlar için.

Kristen aniden bir erkekle daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti. Özel bir şey.

Jackson, o sabah telefonda konuştuklarında Fletcher'ın bunu ayarladığını söyledi. "Ayrıca bizi bu akşam bir etkinliğe davet etti. Gitmek istiyorum, ama ancak sen de benimle gelersen."

"Onlarla yalnız başına vakit geçirmek istemiyor musun?" diye sordu, ailesini tanıması için ona alan vermek istiyordu.

Ülkede sadece bir gecesi daha olduğunu bildiğinden, içten içe onun bunu yapmamasını umuyordu. Yarın gece havaalanına gidip eve uçacaktı.

"Onları tanımak için ömrümün geri kalanı var," demişti elini tutup parmaklarını dudaklarına götürürken. "Öte yandan seninle sadece iki günüm kaldı."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda gülümsemişti.

"Tamam. Gidiyorum. Olivia'yı da görmek güzel olacak."

Kristen, Jackson'ın gittiğinde onu özleyip özlemeyeceğini merak ediyordu. Jackson'la geçirdiği her an, onun ne kadar muhteşem olduğunu kanıtlıyordu. Ona karşı büyüyen hislerini görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Sadece onu şımartma şekli yüzünden değil.

Çünkü ona gezegendeki en güzel kadınmış gibi hissettirdiği için değil.

Ve onu becerme şeklinin kelimelerle anlatılamayacak kadar inanılmaz olmasından değil. Yine de bu kesinlikle çok şey kattı.

Hayır, küçük anlardaydı. Mesela, meyveli kokteyller veya şampanya istemediğini bildiği halde ona bir Monte Carlo siparişi etmişti. Viskisini seviyordu.

Jackson dikkat etti.

Ona.

Nerede dururlarsa dursunlar, nerede otururlarsa otursunlar, vücudunun ona doğru yönelenmesiydi bu. Sanki onu koruyormuş gibi.

Ona sahip olmak.

Onu sahiplenmek.

Bütün gece kollarını ona dolayarak nasıl uyuduğunu, uyurken ara ara saçlarına ve boynuna öpücükler kondurduğunu.

Göğsündeki dövmenin üzerinde parmaklarını gezdirmesine izin verdiğinde ve gözleri buluştuğunda, sanki dünyanın sekizinci harikasıymış gibi ona baktığında.

Kristen daha önce hiçbir erkeğin kendisini özel hissettirmesine izin vermemişti.

Ama yaptı.

Bu, hem en harika hem de en korkutucu duyguydu. Çünkü onu terk ediyordu.

Gitmek zorunda olduklarını bile bile, insan tüm bu harikaların tadını nasıl çıkarabilirdi? Belki de kısa ilişkilerinin geçici olmasındandı. Ya da belki de Jackson, tanıştığı en muhteşem adamdı.

Ya da daha kötüsü, hiç karşılaşmayacaktık.

Sonsuza dek onun tarafından sevilme hayallerini bir kenara bırakıp, onun çocuğuna hamile kalmanın nasıl bir şey olacağına dair tüm düşüncelerini zihninden atmak zorundaydı. Kristen, birlikte geçirdikleri zamanın geri kalanının tadını çıkarmalıydı.

İki gün, bir gece.

Bu kadarı yeterliydi.

Eğer ona aşık oluyorsa, buna izin verecekti.

Kalpler iyileşebilir.

Ne demişler? Sevip kaybetmek, hiç sevmemekten daha iyidir.

O halde doğru olmalı.

Devasa tekne Manhattan'ın gökdelenlerinin yanından geçerken GÜNEŞ sudan yansıyor. Dalgalar geminin yanlarına çarpıyor, kuşlar başlarının üzerinden uçarak ötüyordu.

Jackson üstünü çıkarıp çıplak bacaklarını uzatarak güverteye uzandı. Yanında Kristen parlak kırmızı bir bikini, beyaz şeffaf bir tulum, büyük güneş gözlükleri ve geniş kenarlı bir şapka giymişti.

Kevin, toplantının ertelendiğini, yani Jackson'ın aldığı riskin karşılığını aldığını söyleyerek cevap vermişti. Yanındaki seksi vücuda ve bu gece için planladığı şeye bakarken hâlâ pişman değildi.

Yine de bu aptalca bir iş hamlesiydi ve bunun herhangi bir sonucu olmayacağını umuyordu.

"Normal bir turistin deneyimi bu kadardı işte," dedi Kristen.

"Normal insan mı?"

Gözlüklerini burnuna indirdi. "Sarı taksiler, uzun kuyruklar, kalabalıklar, simitler gibi normal. Plaza'da akşam yemeği, Waldorf-Astoria'da konaklama ve özel bir süper yat değil."

Jackson sırtıttı, sonra başını tekrar güneşe çevirdi.

"Eğer bu kadar korkunçsa, kaptandan geri dönmesini isteyebilirim," dedi, uzanıp elini tuttu ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. Ona sürekli dokunmak bir bağımlılık gibiydi.

Bu da eve döndüğünde detoks yapacağı anlamına geliyordu.

"Hayatta kalacağım," dedi sesinde bir gülümsemeye. "Hayatta kalamayacağım şey, eve döndüğümde Yeni Zelanda'da kışı geçirmek ve tek başıma araba kullanmak zorunda kalmak."

Jackson homurdandı. "Los Angeles'ta araba kullanıyorum."

Kristen'in yan döndüğünü hissettiğinde bir gözünü açtı. Ellerinden biri göğsüne kondu ve vücudunda bir uyarılma titremesi yayıldı.

Bu teknede mutlaka odalar olmalı.

Eğer ona böyle dokunmaya devam ederse, onu kucaklayıp gidip bir tane bulacak.

"Öyle mi? Tahmin edeyim... Bir Maserati. Hayır, bir Tesla," diye takıldı.

Jackson gözlerini kapattı ve olabildiğince ciddi bir şekilde, "Şunu bilmeni isterim ki, ben bir Honda kullanıyorum." dedi.

Sessizlik.

Bir an sonra başını geriye çevirdi ve onun ifadesine gülmeden edemedi.

"Bunun bir hile olduğunu biliyorum. Honda bilmediğim bir lüks araba mı üretiyor?" diye sordu telefonunu çıkarıp Google'da ararken.

Jackson oturdu, kıkırdarken onu sırtüstü yatırdı ve sonra üzerinden tırmandı.

"Bu bir motosiklet, benim küçük kedim, hem de tıpkı senin gibi seksi bir motosiklet." Los Angeles otoyollarında uçarken onun üzerine binip vücudunu etrafına sarmasını isteyeceği bir motosiklet.

Kristen'in gözleri büyüdü. "Motosikletleri seviyorum."

Elbette öyle yaptı.

Tanrım, onu öldürüyordu. Daha da mükemmelleşirse, onu kaçırmayı ciddi ciddi düşünecekti.

"Belki bir dahaki sefere Los Angeles'a gelirsin, ben de seni gezdiririm," dedi.

Gözünden bir gölge geçince hemen pişman oldu.

Lanet etmek.

Oraya gitmeyi hiç düşünmemişti.

"Bu benim için hayatımda bir kez yaşayacağım bir tatildi. Harper'la kalsam bile," dedi yumuşak bir sesle ve yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyordu.

Utanç.

Aman Tanrım, onun ödeme yapmasını beklemiyordu. Aslında, onun uçak biletini ödemek... Ne yapıyordu?

Sonra kendi kendine "Uçuş paranı ben öderim" dediğini duydu.

Bok.

Bu sadece dört gün değil miydi? Sonra... ne oldu? Uzaktan bir ilişki mi?

İsteddiği bu muydu?

Kristen başını salladı ve kalbine bir hüzün çöktü, etraflarındaki güneşi kararttı.

"Söylediklerimi unut." Dirseklerinden birini başının yan tarafına, güverteye yasladı.

Kristen alt dudağını ısırdı. Parmağını dudağının üzerinde gezdirince, yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

"Hadi ben buradayken bunun tadını çıkaralım," dedi Kristen.

Başını salladı. "Kesinlikle."

Yukarı uzandı ve adam dudaklarıyla ona dokundu, derinleşen dudaklarıyla onu rahatlattı. Ancak boğazının temizlendiği duyulunca geri çekildi.

Genç mürettebat üyelerinden biri, "Öğle yemeği hazır olduğunda servis edilir," dedi ve ardından ortadan kayboldu.

Hafif bir esinti güverteye vuruyordu ve Kristen ayağa kalkıp elini uzattığında saçları etraflarında uçuşuyordu. Kabul etmişti ama Kristen'in hayatından tamamen çıkıp gitmesine izin vermenin onun yapabileceği bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Jackson onu Bahamalar'a, Hawaii'ye veya Karayipler'e götürüp ona dünyayı göstermek istiyordu. Muhteşem vücudu ve zeki zihni de dahil olmak üzere, ondan daha fazla keyif almak istiyordu.

Yani belki de, sadece belki de, eve uçtuğunda bitmesini istemiyordu.

Öyle mi yaptı?

Yeni Zelanda dünyanın öbür ucunda olabilirdi ama başka bir gezegende değildi. Los Angeles'tan on bir saatlik bir uçuştı. Para onun için önemli değildi, bu yüzden eğer uzun mesafeli bir ilişkiye açıksa, onu sık sık uçakla oraya götürebilirdi.

Aman Tanrım, bu adam nasıl bu hale gelmişti.

Şuna bak, aptal. Çok güzel. Hem içi hem dışı.

Ancak tekrar ziyarete geleceğinden bahsedildiğinde bile sert bir duvar örüyordu.

Bu da, küçük kedisini tekrar görmek istiyorsa yapması gereken çok iş olduğu anlamına geliyordu. Jackson'ın iyi olduğu bir şey varsa, o da hedeflerine ulaşmaktı.

Sen benim olacaksın, minik kedicik.

Bu hedeflerin onları nereye götüreceğini daha sonra düşünecekti. Şimdilik, Kristen'in sadece birlikte olmaktan keyif aldığı gelip geçici bir kadından daha fazlası olduğunu nihayet kabullenmeye başlıyordu.

Kulübeye girdiklerinde Kristen uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve ona seksi bir gülümsemeyle baktı.

Öğle yemekleri masaya konmuştu. Jackson ağzına bir üzüm atıp çiğnedi. Daha önce hiç "hayır" cevabını kabul etmemişti ve şimdi de kabul etmeyecekti. Özellikle de konu Kristen Holle olduğunda.

Hızla onun en sevdiği şey haline geliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kristen başı öne eğik bir şekilde duruyordu, dört duş başlığından vücuduna sıcak su akıyordu.

Aman Tanrım, çok güzel hissettirdi.

Denizde, bol tuzlu ve temiz hava eşliğinde geçirdiği bir gün, onu her zaman tok ve rahat hissettirirdi. Akşam boyunca kanepede kıvrılıp Jackson'la kucaklaşmayı çok isterdi ama katılmaları gereken bir etkinlikleri vardı.

SOHO'da yeni ve şık bir bar açılıyordu.

Olivia ve Fletcher da orada olacaktı, bu yüzden onları son kez görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Daniel'in Plaza'daki masayı onlara ayırdığını bilse de, Bay Secret'ın karısına söyleyip söylemediğinden emin olamazdı. Bu yüzden Harper'a mesaj atıp Jackson'la görüşeceğini söylemişti, böylece haberi üçüncü ağızdan duymamış olacaktı.

Dikkatli ol Kris, dedi tek cevabı.

Ben de öyleyim. Sadece eğleniyoruz ve o özür diledi, diye cevap vermişti.

Bunların hepsi doğrudu.

Sadece adil kısmı hariç.

Kristen, Jackson'la eğleniyordu ama bu daha fazlasına dönüşmüştü.

Suda geçirdikleri gün çok romantikti. Sürekli yemek yemişler, güneşin altında uzanıp konuşmuşlar, gülmüşler, öpüşmüşler ve el ele tutuşmuşlardı.

Bir ara banyodan dönüp koridorda yürürken, Jackson odalardan birinden uzanıp onu çığlık attırmış ve içeri çekmişti. Sonra kapıyı tekmeleyerek kapatmış ve inleyene kadar ağzını onun ağzına kapatmıştı.

Onu kaldırıp yatağa yatırmış, bikini altını çıkarmış ve amının tadını çıkarmıştı. Tekne dalgaların üzerinde hafifçe sallanırken, o da saçlarına yapışmış ve adını haykırmıştı.

Hayatı korkunçtu.

Gerçekten korkunç.

Şaka bir yana, Kristen'in dudaklarına titrek bir gülümseme yayıldı ve su üzerinden akmaya devam etti.

Gerçekçi olmanın zamanı geldi.

Belki de Jackson gerçekten de aptal bir adamdı. Tatil aşkları teorik olarak sadece uzun bir ilk buluşmaydı. Hiçbir gerçeklik payı yoktu. Başa çıkılması gereken bir ev işi veya gerçek hayattan bir sorun yoktu.

Aynı şehirde yaşıyor olsalardı, belki geç kalırdı veya horlardı - ki bu mantıklı değildi çünkü horlamıyordu, ama kadın toprak arıyordu. Sonra, bir FOMO hissi, bittiğinde yok olacak bir arzu yarattı.

Eğer ona uygun olsaydı, bağlanmak istemeyen adamlardan biri olabilirdi. Üstelik daha gençti ve henüz yerleşmeye pek de istekli değildi.

Ama... neden ona Los Angeles'a uçmayı teklif etmişti ki? Bunu söylediğinde kalbi göğsünde çarpmıştı. Daha da kötüsü, neredeyse evet diyecekti.

Kristen başını geriye attı ve saçlarını şampuanlamaya başladı.

Ailesinin bu konudaki tutumu bir yana, bunu yapamazdı. Jackson, çıktığı en çekici, en iyi -ve evet, en zengin- adamdı. Gittiği her yerde dikkatleri üzerine çeken bir adamla uzun mesafeli bir ilişki yaşamak, ondan çok şey istiyordu. Ayrı kaldıklarında sadık kalacağına inanacak kadar kendine güvenmiyordu. Kristen, sürekli ne yaptığını merak edecekti. Daha doğrusu, kiminle görüştüğünü.

Ya da yerel biriyle tanıştığında bitireceğini.

Uzaktan bir aşkın yürüme ihtimali o kadar düşüktü ki, riske girmeye değmeyeceğini biliyordu. Sadece incinirdi.

Ve evet, ailesine Harper rolü yapmayacağına ve ABD'ye taşınmayacağına söz vermişti.

Saçlarını duruladıktan sonra vücudunu yıkadı, duştan çıktı ve büyük, kalın beyaz havlulardan birine sarıldı.

Jackson içeri girdi ve vücudunu onunkine doladı, ağzını boynuna doğru indirdi. Aynada ona baktı ve "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Çok. Bana katılmanı bekliyordum."

"Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi vardı," dedi ellerini kalçalarına koyup onu kendine doğru çevirerek. Dudaklarının sıcaklığı her zamankinden daha baştan çıkarıcı bir şekilde onu yumuşakça öptü. "Bu gece seni paylaşmak istemiyorum, o yüzden uzun süre kalmayalım."

Yüreği coştı. Başını sallayıp gülümsedi.

Kolları ona daha sıkı sarılırken gözlerinden yoğun bir arzu fışkırıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, seni asla paylaşmak istemiyorum."

"Jackson..."

Ağzını tekrar onun ağzına kapattı, sonra kız yukarı kaldırıldı ve bacakları onun vücuduna dolandı.

"Sessiz ol. Seninle sevişmeme izin ver." Odadan çıktı ve onu yatağa bıraktı, havluyu gevşetirken onu geriye doğru dürttü.

"Geç kalacağız."

"Güzel," diye yanıtladı boğuk bir sesle. "Bana aç kedicik."

Kalbi göğsünde güm güm atarken, artık tanıdık olan ağrının vücudunda yayıldığını hissetti. Meme uçları sertleşti, göbeği kasıldı.

Jackson, bacakları açılırken dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarından birinin iç kısmını öptü, sonra diğerine geçti.

"Aman Tanrım, ne kadar da gıcıksın!" diye bağırdı, yüzünü buruşturarak.

"Sabırlı ol," diye homurdandı ve onun vajinasına üfledi.

Boğuk bir inilti çıkardı.

Parmakları bikini bölgesinin kenarlarında, karnında ve göğüslerinde gezindi. Birini çimdikledi.

Sonra onun dilinin kendisini yaladığını hissetti.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, boynu bükülerek.

Sonra tekrar yaladı. Ve tekrar. Ta ki klitorisini tıngırdatıp etini emene kadar.

"Aman Tanrım, aman," diye inledi.

"İşte bu, bebeğim. Seni benim için ıslak istiyorum," dedi Jackson yalamalar arasında. "Derinlere ve hızlıca kayabilmem için güzel ve ıslak."

Jackson'ın onunla konuşma şeklinin iğrençliği, Kristen'in tahrikini daha da artırıyordu. Kristen, Jackson'ın istediği her şey olmak istiyordu. Onu tümüyle istiyordu.

Ve her şeyden çok, onun kendisini tatmin etmeyi bu kadar ciddiye almasını seviyordu.

Jackson bacaklarını kaldırıp omzuna koydu, tüm klitorisini ağzına aldı ve iki parmağını içine sokarak sertçe emdi.

Uğursuz bir ses çıkardı.

O boşalırken Jackson dilini onun şişmiş etinin üzerinde gezdirmeye devam etti.

Sonra ayağa kalktı, gözleri onun gözleriyle buluştu ve kızın içinde bir ürperti hissetti.

Jackson pantolonunu indirip üstünü çıkardı ve işte oradaydı, tüm çıplaklığıyla. Bronzlaşmış, kaslı ve uzun, koyu kirpikleri inik, o yırtıcı bakışları zar zor saklıyordu.

Sanki onu yutmayı henüz bitirmemiş gibi.

Yatağa tırmanıp, vücudunu öyle bir sahiplenmiş bir şekilde yerine oturttu ki, kadının kalbi hızla çarptı.

"Derinlere iniyorum," dedi sertçe. "Buna hazır mısın, kedicik?"

Kristen, neden ona böyle seslendiğini bilmiyordu ama bu artık aralarında bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Bir şeyler mırıldanarak başını salladı, kendisi için bile anlaşılmaz bir kelime.

"Seni öyle sert becereceğim ki, içindekinin kim olduğunu bir daha asla sorgulamayacaksın. Ya da içindekinin kim olmasını istediğini bir daha asla."

Aman Tanrım.

Kristen yutkundu.

"Bu beden benim. Bu gece için, iki gün daha. Bu beden tamamen benim. Beni duyuyor musun?" diye öyle ilkel bir şekilde homurdandı ki, titremeye başladı.

Arzuyla.

"Evet," dedi, adamın üzerine eğilirken ellerini onun göğüs kaslarında gezdirerek.

Ağzı onun ağzını talep etti. Sertçe.

Onu bıraktığında, aletinin elinde olduğunu ve onun özünün ona bastırıldığını hissetti.

"Prezervatif," diye soludu.

"Kahretsin." Jackson komodine uzanıp çekmecedan bir tane çıkardı. Hemen taktı. Sonra dudaklarında hafif bir gülümsemeyle geri döndü. "Sıcak, sıkı amını çıplak bir şekilde penisimin etrafında hissetmek için her şeyi verirdim."

Tüm vücudu tepki verdi, onun içine doğru ilerledi, başı içeri kaydı.

"Beni mi istiyorsun tatlım?"

"Evet." Başını salladı.

Bir eli kalçasının altına kaydı ve adam onu dürttü.

"Öyleyse beni de alın, hepsini alın," diye bağırdı ve kalanını da içeri itti.

Sonuna kadar.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, adamın pazılarını sıkarak. Kristen, adamın tüm kalın vücudunu içinde hissetti.

"İşte bu, bebeğim. Kahretsin." Geri çekildi ve sonra tekrar ileri itti.

Otel yatağı, sanki hayatları buna bağılıymış gibi birbirlerine sarılıp sevişirken gıcırdıyordu.

Jackson onu dışarı çekti, çevirdi, elini karnının altına soktu ve kalçalarını kaldırdı.

Sonra tekrar ona çarptı.

"Seni her açıdan becereceğim ki gittiğinde bunu hatırlayabileyim," dedi sesi titreyerek. "Bunu hatırlayasın diye."

Aman Tanrım.

O yapardı.

Kristen bunu asla unutamayacaktı. Ya da onu. Ya da onun bedenini titretip, tam ve mutlak bir teslimiyet ve zevkle aya

uçuşunu.

Etrafına uzanıp klitorisini çimdikledi ve kadın çığlık attı.

"Sıkılaştır bebeğim. Sikimi sık. Menimi al," diye emretti. Sonra eli göğsüne gitti, kaslarını sıkarken sıkıyordu.

İşte o zaman bacaklarını açtı ve onun vajinasına tokat attı.

Aman Tanrım.

"İşte bu, bebeğim. Hoşuna gitti."

"Ben...Ben yapmam—"

Tekrar tokat attı.

Kahretsin.

Hoşuna gitti. Vücudu anında orgazm olmaya başladı. Kristen yüzünü çarşaflara bastırıp bağırdı.

"Kahretsin. Ah, siktir," dedi Jackson, ellerini tekrar kalçalarına koyup sertçe içine gömerek. "Geliyorum bebeğim. Siktir et, Kristen, bok!"

Onun aleti onun içinde şişip, kendi orgazmı da onun içinde nabız gibi atarken, bir gözünden bir damla yaşın kaydığını hissetti.

Bir daha böyle bir adamla nasıl tanışabilirdi ki?

Onu bu şekilde memnun edebilecek biri.

Ona lanet olası bir prenses gibi davranan biri.

Bir kraliçe.

Cüzdanından dolayı değil, ona bakışından dolayı.

Sanki onunmuş gibi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Jackson Wiles ve Kristen Holle," dedi güvenlik görevlisine ve ip onlar için kaldırıldı.

Siyah Armani ipek gömleğinin manşetlerini ön kollarına doğru kıvırdı ve Phillipe Patek saatini düzeltti, sonra Kristen'in elini tutup onu içeri götürdü.

"Vay canına," dedi ve vücudunu onun vücuduna bastırdı.

Jackson, sahiplenici bir tavırla kolunu ona doladı. Bu gece giydiği siyah elbise hakkında hiçbir şey söylememek için tüm kontrolünü kullanması gerekmişti.

Yani, "Benim ölü bedenimin üzerine bunu giyeceksin."

Ya da... "Teknik olarak bu bir elbise mi?"

Lanet olsun, Los Angeles'ta büyümüştü. Kadınların bu kadar sade giyinmesine alışkın olmalıydı. Ama kadın dışarı çıktığında, donup kalmıştı.

Kalçasını örten siyah kumaş sırtından o kadar aşağı sarkıyordu ki neredeyse yasadışıydı. Ön kısmı ise göğüslerinin üzerinden öylesine rahat bir şekilde sarkıyordu ki sanki uzun bir süre değil, sadece hoşça vakit geçirmek için oradaymış gibiydi.

Ya bir esinti olsaydı?

Yoksa biri mi vurdu?

"Bu güvenli mi?" diye sormuştu sonunda.

Kristen kaşlarını çatmıştı. "Ne güvenli? Bu ayakkabılar mı?"

Aman Tanrım, zaten uzun olan bacaklarını inanılmaz gösteren siyah stilettoları fark etmemişti.

Belki evde kalmalılar diye düşünmüştü.

"Üzerinde sütyen var mı?" diye sormuştu endişelerini gidermek için.

Kristen güldü ve arkasını döndü. "Öyle görünüyor mu?"

Hayır. Sanki vücuduna baksalar bir sürü göze yumruk atacakmış gibi görünüyordu.

Bunun yerine, yanına doğru yürümüş ve parmağını göğsünün ortasından aşağıya doğru kaydırmış, sonra da kumaşı üzerine doğru itmişti.

Merhaba meme.

"Bu kulüpte seni becermemi mi istiyorsun? Çünkü bunu giyersen, başına gelecek olan bu," diye homurdandı.

Sonra o yeşil gözler öylesine şehvetli bir yaramazlıkla parladı ki, onu neredeyse yatağa geri fırlatıp bağlayacaktı.

Yapmalıydı.

Jackson etrafına bakındı. Tam da tahmin ettiği gibi kulüpte duruyorlardı ve erkekler ona açıkça bakıyordu.

Bu gece açıkça birini öldürmekten tutuklanacağı geceydi.

"Yakın durun," diye homurdandı ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

DREAM, New York'un en gözde barıydı ve listede önemli olan herkes vardı. Bu da mekanın para ve lüks modayla dolu olduğu anlamına geliyordu.

Ve uyuşturucu.

İkincisine ise dokunmadı.

"Aman Tanrım, bütün bu kadınlar çok güzel," dedi Kristen, ağzı açık bir şekilde her şeye bakıyordu.

"Çok güzelsin. Hepsinden daha güzelsin."

Yavaşladı.

"Bu gece neden bu kadar huysuzsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Çünkü kendini oraya ait hissetmemenden nefret ediyorum," diye dürüstçe cevapladı Jackson. Aslında bundan nefret ediyordu çünkü bu, onun kendisine ait hissetmediği anlamına geliyordu.

Ve bu doğru değildi.

Az önce onun içine girmişti ve o, tam olarak içine sığmıştı.

Çok mükemmel.

"Hayır," diye çıkıştı. "Burası New York. Ben orta sınıf bir Yeni Zelandalıyım. O kadın, yıllık maaşımın neredeyse iki katına mal olan bir elbise giyiyor."

Bu yüzden?

İstese ona on tane alırdı. Bin tane. Umurunda değildi.

Evet, huysuzdu. Ama onun gitmesi onu çileden çıkarmaya başlamıştı. Özellikle de ayrılmadan önce onunla seviştikten sonra. O onundu.

Bu hissi üzerinden atamadı ve bu onu mahvediyordu.

Çünkü onu kontrol edemiyordu. Onu elinde tutamıyordu. Ve o da geri dönmek istemiyordu.

Evet, huysuzum.

"Orta sınıftan daha az bir ailede büyüdüm. Şimdi bu barı bu gece satın alıp çöpe atabilirim," dedi.

"Bu söylenecek tuhaf bir şey," diye cevapladı ve ona tuhaf bir bakış attı.

"Sadece söylüyorum. Sadece dört duvar, insanlar ve müzik. Uyuyorsun. Uyuyorsan, uyuyorsun demektir."

"Huysuz," diye mırıldandı, adam elini onun beline koyup kalabalığın arasından ilerlemeye devam ederken.

Sonra durdu.

Döndü.

Yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Özür dilerim," dedi, müziğin sesini bastıracak kadar yüksek sesle. "Ben... Burası benim dünyam. Rahat olmanı istiyorum. Seni burada, benimle istiyorum. Ama gitmek istersen, gidebiliriz."

Kolunu çekmeye kalktığında, ön kolunu tuttu.

"Nasıl bu kadar muhteşemsin?" diye sordu ve orada öylece durup uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Haklısın. Bana böyle baktığında, on dolarlık bir elbise mi yoksa on bin dolarlık bir elbise mi giydiğimin bir önemi yok. Sana aitmişim gibi hissediyorum. Seninle."

Dudakları onunkine yapıştı ve onu kendine doğru çekti. Müzik etraflarında yankılanıyordu ama hissettiği tek şey oydu.

Yumuşak, dolgun dudakları, nabızı onunkiyle aynı anda atıyordu.

Ruhunun benimkiyle konuşması.

Sonunda ayrıldıklarında, parlak zümrüt küreleri onunkileri tutarken gülümsedi, talimat bekliyordu. Sanki çoktan onunmuş gibi ona boyun eğiyordu.

"Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu Jackson.

"Hayır," dedi nefes nefese. "Seninle dans etmek istiyorum."

Evet, kesinlikle.

İşte tam da buna meraklıydı.

Yeter ki o lanet elbise yerinde kalsın.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA Fletcher ve Olivia'yı buldular. İki kadın birbirlerine sarılıp sohbet etmeye başladılar.

Fletcher elini uzattı ve güçlü bir şekilde kavrayarak Jackson'ın elini sıktı. "Gelebildiğine sevindim Jackson."

"Davet için tekrar teşekkürler. Ve tekne için de."

Fletcher homurdandı.

"Kırmadım. Kutusunda duruyor," diye ekledi Jackson. "Vay canına, çok büyük."

120 metrelik süperyat etkileyiciydi, ancak kaptanın büyük tekneyi yanaştırıp yanaştırma biçimi de bir o kadar etkileyiciydi.

"Yani, senin hayatın bu mu? Bu olaylara mı geliyorsun?" diye sordu Jackson, Fletcher ona viskiye benzeyen bir bardak uzatırken etrafına bakınarak.

"Macallan. On sekiz yaşımdayım," dedi Fletcher, Jackson onu burnuna götürürken. "Hayatımdı. Şimdi bir nişanlım, üvey kızım ve yolda bir de küçük çocuğum var, eskisi kadar sık dışarı çıkmıyoruz. Ya da işten sonra kısa bir uğrayıp eve gitmek istiyorum, dürüst olmak gerekirse, sonra da olabildiğince çabuk eve gitmek istiyorum."

Jackson bunun nedenini anlamaya başlıyordu.

Başını salladı ve Olivia ile sohbet edip bir Monte Carlo yudumlayan Kristen'a baktı. Jackson, onu bu meşhur içkiyle tanıştırdığı için aptalca bir mutluluk hissetti.

Eğer onu elinde tutabilirse aynı şeyleri hissedebileceğini hayal edebiliyordu.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Jackson, kelimelerin dökülmesini engellemeden önce.

"Yerleşmek mi?" Fletcher gözlerini Kristen'a çevirdi. "Ya da aşık olmak mı?"

Aşk?

Hayır, amacı bu değildi. Ya da o.

Jackson bara döndü, üvey kardeşine bir bakış attı ve güldü. "Evet, yani mutlu görünüyorsun. Güzel olmalı. Yani bir gün."

Fletcher güldü ve adamın sırtına vurdu.

"Sana bir tavsiye vereyim. Başına geldiğinde, direnme. Ve mahvetme. Ben de kadınlardan payımı aldım, o yüzden bana güven."

Bu bir sır değildi. Dünyanın çoğu Fletcher'ın Manhattan'ın çapkını olduğunu biliyordu.

Oldu. Belli ki geçmiş zaman.

Fetihleri meşhurdu.

Olivia'ya ne kadar süredir aşık olduğunu kimse bilmiyordu ama nişanlılıklarından daha uzun süre birlikte çalışmışlardı. Bunun arkasında şüphesiz ilginç bir hikâye vardı.

"Doğru kişi karşına çıktığında anlayacaksın. Zor olan, onları kaybetmeden önce bunu kabullenmek," dedi Fletcher, kuru bir kahkaha atarak.

Jackson döndü. "Olivia'yı neredeyse kaybediyor muydun?"

İkisi de Fletcher başını sallarken kadınları izliyordu.

"O ve Sammy. Birbirleriyle uyumlular. O küçük kızı ve annesini tüm benliğimle seviyorum," diye itiraf etti Fletcher, öyle yoğun bir şekilde ki neredeyse ağzı açık kalacaktı.

İsa.

Jackson bu konuşmanın bir yere varacağını biliyordu ve rahatsız olmaya başladı. Sadece konuşma değil, zihninin nereye gittiği de.

Kristen'in gözleri yukarı kalktı ve ona gülümsedi. Kristen ona bir gülümseme attı, sonra bakışlarını kaçırdı.

Bok.

O muydu...? Hayır.

Eğer onu elinde tutamıyorsa -ki şu anda tüm işaretler bunu yapamayacağını gösteriyordu- kalbini koruması gerekiyordu. Şu anda hayatında çok şey oluyordu ve odaklanması önemliydi. Birkaç günlüğüne işini onun için ertelemişti ve bu yeterli olmalıydı.

Artık ailesiyle arasını düzeltiyor gibiydi. Bu gece Fletcher'la burada olmak harika bir başlangıçtı.

Sonra bu gece, Kristen duştayken annesini aramıştı. Jenna yorgun olduğunu söylemişti ama doktor iyi olduğunu söylemişti.

Böyle kalması gerekiyordu.

En azından eve gidip onunla konuşana kadar. Bunu telefonda yapmayacaktı. Ama Johnathan onu görmek için ısrar edecekti, bu yüzden Jenna'ya keşfettiklerini sakince anlatmak için bir haftası vardı.

Eğer kötü tepki verirse, Johnathan'a uzak durmasını söyleyecekti. Ya da onu adamın bulamayacağı bir yere taşıyacaktı.

Jackson annesini hayatta tutmak için her şeyi yapmaktan çekinmiyordu.

Addison hızla yanından geçerken ve Kristen kollarını kadına dolarken, arkasından bir ses, "Bunun bir aile toplantısı olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Aman Tanrım. Gitmeden önce seni tekrar gördüğümüze çok sevindim," diye haykırdı Addison.

İnsanların onun gidişiyle ilgili konuşmayı bırakması gerekiyordu.

"Hey, dostum," dedi Fletcher. "Jackson'ı davet ettim. Gelmeyeceğini mi sanıyordun?"

Jackson döndü.

Demek daveti bu yüzden almıştı? Hunter ondan hâlâ nefret ediyordu, belli ki.

"Kızlar mesaj attı. Zorlandım," dedi Hunter.

Jackson'ın dudaklarının kenarları seğirdi ama viskisini yudumlarken bunu gizledi.

Hunter ona bakakaldı. Jackson, adamın bakışlarını kaçırmadan içkisini içti. Gözünü korkutmayacaktı.

"Yani, hakkında hiçbir kanıt bulamadım. Ya söylediğin gibi bir dahi çocuksun ve izlerini sildin. Ya da..."

"Yoksa ben bir hükümet casusu muyum, ne? BM yetkililerinin otel odalarına el koymayı mı umuyorum?" diye sordu Jackson gülerek.

"Bazı teorilerim var," dedi Hunter, çenesini barmene doğru kaldırarak. "Macallan ve bir Cosmo."

Jackson, Fletcher'a baktı, Fletcher omuz silkti.

Addison dans ederek yanına geldi ve içkisini aldı. "Hey, Jackson."

Kızların yanına dönerken ona gülümsedi. Dans pistine doğru yöneldiler. Kristen'in kalçalarını hareket ettirip gülmeye başlamasını gözleri takip etti.

"Daniel senin o kızla birlikte olduğunu biliyor mu?" diye sordu Hunter, içkisinden büyük bir yudum alırken.

Jackson gözlerini ondan ayırmadan, "Bu Daniel'i ilgilendirmez. Ve inan bana, o bir kız değil," dedi.

O bir kadındı.

Beş yaş büyük. Aslında dört yıl dokuz ay.

Bu onun için bir endişe miydi?

"Görüyorum ki sikilmişsin," dedi Hunter ve Fletcher içkisini püskürttü.

"Ben de buna hazırlanıyordum ama, evet. O," dedi Fletcher, bardan bir peçete alıp gülerek.

Jackson iki adama dik dik baktı. Kardeşlerine.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

İkisi de kahkahayı bastılar.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordu Fletcher.

"Kesinlikle hayır. Bunu izlemek çok eğlenceli. Tıpkı bir araba kazası gibi," dedi Hunter. "Keşke Daniel burada olsaydı. Hiç söyleyeceğimi düşünmediğim sözler."

Fletcher başını geriye atarak bir kez daha güldü.
Jackson homurdandı ve onları görmezden gelmeye karar verdi.

Kristen'a döndü.

"Tamamen mahvoldum," dedi Hunter kıkırdayarak. "Şimdi geldiğime sevindim."

Salak herif.

Jackson onları görmezden gelmeye devam etti.

Ne demek istediklerini biliyordu ve açıkçası, sözlerinin ima ettiği şeyden ve başarısız olacağından hoşlanmamıştı.

Hayır. Kristen'ı tutmak isteyip istemediğine karar vermesi ve duygularını itiraf etmesi gerekiyordu. Çünkü onu istediği kadar istiyordu da ve bu onu kısır döngüye sokuyordu.

Öncelikle onun ne hissettiğini bilmesi gerekiyordu.

Öyleyse, eğer onunla aynı duyguları paylaşıyorsa, bunun ne anlama geldiğine karar vermeleri gerekiyordu. Para sorun olmayabilirdi, ama gerçekten uzun vadeli bir ilişki mi istiyordu? Bu kadar uzakta yaşayan biriyle?

Eve gidip fikrini değiştirdiğinde kalbini söküp atabilecek bir kadınla mı?

Kızların yakınında dans eden bir adam yanlışlıkla Kristen'a çarptı. Pislik herif. Kristen döndü ve adam ona gülümsedi.

Hayır, asla.

Jackson, ne olduğunu anlamadan önce bedeni hareket etti. Güçlü bir el kolunu kavradı.

"İzle," diye homurdandı Hunter kulağına. "Ondan uzaklaştı."

"Kolumu bırak," diye tısladı Jackson ve ses onu bile ürküttü. Karanlık ve ölümcüldü.

Hunter onu bir an daha tuttu, sonra bıraktı.

"Tek bir yanlış hareketinle o kadın seni ülkenin öbür ucuna kadar tekmeleyecek dostum. İçindeki kurdu kontrol altına alman için sana biraz zaman kazandırdım."

Kurt?

Jackson gözlerini kıstı.

"Onu sahiplenmek istiyorsun. Sahiplenmek istiyorsun. Ne arzuladığını öğrenmelisin. Ne istiyor," dedi Hunter, Addison'a başını sallayarak. "Böyle bir kadını yarım yamalak uçarak elde ettiğimi mi sanıyorsun?"

Fletcher boğazını temizledi.

"Tamam, peki. Biraz yaptım ve tamamen mahvettim. Ama hemen öğrendim."

Jackson, Kristen'in adamdan uzaklaşıp kızlarla dans etmeye devam ettiğini gördü. Kollarını kaldırıp müziğin ritmine göre sallandı. Seksi bir tanrıça gibi.

"Ona sahip olmak istemiyorum" dedi Jackson.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Hunter. "Bizim gibi adamlar başka hiçbir şey yapmaz."

Bizim gibi adamlar mı? Bu ne anlama geliyordu?

Dufort erkekleri mi?

Jackson başını salladı. "Üvey kardeşin olmam, aynı olduğumuz anlamına gelmiyor."

Hunter içkisinden bir yudum aldı, gözleri uzun bir süre Jackson'ın gözlerine dikildi.

"Dufort soyundan gelenlerle alakası yok." Fletcher'a bir bakış attı. "Baskın, alfa tipi erkeklerden bahsediyorum. Dördümüz de kontrolcü piçleriz ama ona bakışındaki ateşi görüyorum. O bakışı tanıyorum."

Jackson, Hunter'ın gözlerini Addison'ın vücudunda gezdirdiğini gördü ve her şey yerli yerine oturdu.

Kardeşine döndüğünde Hunter başını salladı.

"Egemenlik, kardeşim. İtiraf etmek istediğimden daha çok bana benziyorsun. Çok tipik," dedi Hunter, başını sallayıp içkisini tekrar yudumlar. Sonra sordu, "Hiç seks kulübüne gittin mi?"

Jackson omuz silkti. "Bir kez."

Bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu ama şimdi, aynı şeyi kardeşinde de görebiliyordu. Sevdikleri kadına sahip olma arzusu.

Veya sevildi.

Her neyse.

"Benim tarzım değil ama yargılamak istemiyorum," dedi Fletcher ve onlara daha fazla içecek almak için döndü.

Seks kulübü inanılmaz bir deneyimdi. Gördükleri biraz sapıkaydı. Bazıları onu tahrik ediyordu. Bazıları ise etmiyordu.

Deneyebileceği bir kadın bulmak, para ödemek yerine, bambaşka bir şeydi. Seks için para ödemek onun için işe yaramıyordu. Bu onu soğutuyordu.

"Tekrar gitmek istersen, işte kulbm," dedi Hunter, üzerinde tek bir isim ve numara yazılı siyah bir kart uzatarak. "Katılım için bir kriter var, ancak ilk ziyaretiniz için geçerli."

Jackson karta baktı. "Bir seks kulbnz m var?"

"Resmi olarak hayır," dedi Hunter, sonra gözleri karanlık bir ifadeyle doldu. "Yine de, araştırsan bulurdun herhalde. Lanet olası bilgisayar korsanları."

Jackson sırttı. Kartı Armani pantolonunun cebine soktu.

"Bazıları ateşliydi," dedi Jackson sonunda. "Benim için bir yaşam tarzı meselesi olduğundan emin değilim ama haklısın. Ona hükmetmek istiyorum. Kendimi tutuyorum."

"Yapma," dedi Hunter. "Onu elinde tutmak istiyorsan, sahiplen. Yoksa bırak gitsin."

Jackson cevap verme zahmetine girmede. Sadece başını salladı.

Hunter haklıydı.

Karar vermesi gerekiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jackson dans pistine doğru yürüdü, kolunu onun sırtına doladı, döndü ve Kristen'ı eğdi, ağzını onunkine değdirdi.

Kristen kıkırdadı.

"Gülüyorsan seni öpmek zor, seksi kedicik," diye şakacı bir şekilde homurdandı.

Adam doğrulurken kadın vücudunu ona bastırdı ve adam sanki piyangoyu kazanmış gibi hissetti. Sanki kulüpteki her erkek kıskançlıktan kuduruyordu.

"Çok güzelsin, biliyor musun?" Kalçalarını tutup dans pistinde hareket ettirdi.

Kristen gülümsedi ve kızardığını biliyordu. Başını salladı ve hafifçe güldü.

"Bacaklarının arasında yüzüm varken böyle bir iltifattan nasıl utanabilirsin?"

"Jackson!" diye güldü. "Sen ve yaramaz konuşmaların."

"Bayıldın."

Gözleri yere düştü. "Senin gibi bir adamla hiç tanışmadım. Erkek arkadaşlarım senin kadar... iyi değildi."

Güzel mi? Bu çıktığı herifler kimdi yahu?

"Belki rahibe olabilirsin," diye takıldı, onun başka bir erkekle olmasını istemediğini biliyordu.

Kristen güldü. "Eminim ki uygun olmayacağım."

Şarkı bitince bara döndüler. Jackson shot sipariş etti.

Tekila.

"Bu kötü bir fikir," dedi Kristen. "Yarın uçuyorum."

"Harika bir fikir. Tanıştığımız gecedен beri seni sarhoş görmemiştim." Göz kırpıp ona bir shot bardağı uzattı. "Hadi biraz kafayı bulalım."

"O zaman sadece bir tane," dedi.

Kristen bardağı dudaklarına götürdü, sonra uzanıp bardağına vurdu. "Beklemediğim bir tatil aşkına, inanılmaz bir adamla."

"Şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadına," diye mırıldandı, ona göz kırparak.

Yumuşak Clase Azul Tekila'yı içtiler.

Kristen anında küçük bir dans yaptı. "Aman Tanrım, yanıyor."

Güldü ve bir tane daha ısmarladı. İctikten sonra kalçasını bara yasladı.

"Bir itirafım var."

Ah, Tekila. Bir tür gerçeklik serumu gibiydi.

Jackson'ın dudakları seğirdi. "Kötü planım işe yanıyor."

"Dur. Şunu söylememe izin ver," dedi ve elini onun göğsüne vurdu. Adam da elini yakaladı ve elini siyah ipek gömleğinin üzerine koydu.

"Tamam, git."

"Seni öptüm. O gece. Takside," dedi başını sallayarak.

Gülümsemesi büyüdü. "Biliyorum."

Kristen başını salladı. "Çok utandım. Beni öpeceğini sandım ama sonra konuşmaya başladın ve aman Tanrım..."

"Tatlım. Ondan önce seni bin kere öpmek istiyordum," dedi Jackson, kalçasından tutup sıkıca kendine çekerek. "Neden seni bu kadar açgözlülükle öptüğümü sanıyorsun?"

Kristen parmak ucunda adamın ağzına yaklaşıırken, adam onun ağzına doğru eğildi.

"Bak, artık senkronize olduk." Eli aşağı doğru kayarak kışına gitti ve avuçladı.

"Hey, sevgililer," dedi Addison, sarhoş bir şekilde onlara doğru eğilerek. "Kris, burunlarımıza pudra sürme zamanı."

Olivia onun bir adım gerisinde durmuş, büyüyen karnını ovuyordu.

Jackson, Kristen'ı bıraktı. "Git. Ama hemen yanıma gel," diye fısıldadı kulağına.

Kristen sırtarak kızlarla birlikte dışarı çıktı.

Kardeşlerine döndüğünde ikisinin de yüzünde pis bir sırıtış vardı.

"Hiçbir şey söyleme."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Tamam, önce. Aman Tanrım. Jackson," dedi Addison, tuvalete girip kısa kuyrukta beklerken.

"Acil biri yoksa hamile kadını önce bırakabilir misin?" diye seslendi Olivia.

Kimse kıpırdamadı.

"Tipik," diye mırıldandı.

"Biliyorum, biliyorum. Özür diledi," dedi Kristen, "Meydanda."

İki kadın da kaşlarını kaldırdı. Önlerindeki kadın bile dönüp etkilendiğini gösteren bir bakış attı.

"Akşam yemeği mi?" diye sordu Olivia.

Kristen başını salladı. "Akşam yemeği."

"Tamam, bu kolay," dedi Addison, bir adım öne çıktıklarında.

"Ayrıca, bilirsin, mesele ailesiyle tanışmaktı. Anlıyorum. Dufort'lar korkutucu. Büyük ve zengin bir aile. İkiniz de biliyorsunuz. Öyleyse, neler hissettiğini bir düşün."

Addison çantasını kolunun altına sıkıştırdı. "Sanırım. 'Hey, ben senin oğlunum' diyemezsin."

Kristen onun anlayacağını biliyordu.

"Fletch'in bana ulaştığı için gurur duyuyorum. Aile onun için önemli," dedi Olivia, yerinde dans ederek, belli ki patlamak üzereydi. Sonra Addison'a döndü. "Hunter, büyükannelerinin hasta olduğu mesajını aldı mı?"

Kristen kaşlarını çattı.

"Hangi büyükanne?" diye sordu. Harper'ın düğününde büyükanne ve büyükbaba yoktu, ayrıca daha önce böyle bir şey duymamıştı.

Addison başını salladı. "Evet. Görünüşe göre Johnathan annesi ve erkek kardeşiyle arası bozuk. Üstelik annesi hasta. Yeğeni ve yeğenleriyle de arası bozuk," diye ekledi Addison.

"Bu üzücü, ama dürüst olmak gerekirse şaşırmadım. Johnathan kutuplaştırıcı bir karakter."

Dur. Ne?

"Daha fazla Dufort var mı?" diye sordu Kristen nefes nefese.

İki kadın da başlarını salladılar.

"Evet. Logan ve diğer ikisinin adını bilmiyorum," dedi Olivia. "Johnathan yarın sabah hepimizi kahvaltıya davet edip bu konuyu tartışmamızı istedi."

Ah.

Kristen, hepsi bir adım daha öne çıkarken dudağını ısırıldı. Sıra kısalıyordu.

"Tanrıya şükür. Herhangi bir karışıklık olması durumunda önce ben gidiyorum," dedi Olivia, zıplayıp duruyordu.

Ne yaptı?

Jackson brunch'a davet edilmeseydi, ona bir şey söylemek zorunda kalacaktı. Ona söylememelik edemezdi. Kristen onun böyle incinmesini istemiyordu.

Tüm ailesini tanıma hakkı vardı.

Belki de davet edilmişti ve ona bundan bahsetmemiştii. Ki bu da onun için sorun olmazdı. Ama değilse...

"Sence yapabilir misin..."

Olivia ona baktı.

Kristen sınırı aşmak istemiyordu ama onun için tek bir şey yapabilir miydi? "Jackson'ın davet edilmesini sağlayabilir misin? Belki adamlardan biriyle konuşabilirsin?"

Addison yüzünü buruşturdu. "Bence bu işe karışmamalıyız."

Kristen iç çekti.

"Biliyorum. Ama..." Keşke anlayabilselerdi... "Annesi hasta ve o da dünyada nereye yerleştiğini anlamaya çalışıyor. Şimdi babası olduğunu sandığı adam öldü. Bu onun için önemli. Bir büyükannesi olduğunu bilmeyi ve ölmeden önce onu görmeyi hak ediyor."

"Ah, bilmiyordum. Çok üzgünüm," dedi Olivia.

"Evet, bu korkunç. Gerçekten hasta mı?" diye sordu Addison.

Kristen başını salladı. "Kanser."

Olivia, boşalır boşalmaz kabine doğru koştu ve başını salladı. "Bana bırak. Elimden geleni yapacağım."

Addison ona gülümsedi. Kristen, ikisinin durumu bildiğini ve ayrıldığında ona destek olabileceklerini bildiği için omuzlarından bir yük kalktığını hissetti.

Yirmi dört saat içinde Jackson Wiles bir tatil aşkı olacaktı. Bir zamanlar tanıdığı biri.

Sonsuza dek saklayacağı bir anı.

Yüreği ağırlaştı, gözleri yaşlarla doldu. Üzüntüsünü bir kenara bırakıp kulübe geri dönüp kendini onun kollarına atmak istedi.

Ve ona asla onu bırakmamasını söyle.

Ama kanser tam bir pislikti ve bunu asla anne babasına yapamazdı.

Kalmasını istediği falan yoktu.

Ya da yapabilirdi.

Ama bir an için, Jackson'dan gerçekten çok hoşlandığını itiraf etmek güzeldi.

Belki sadece beğenmekten biraz daha fazlası.

Bok.

KRISTEN kızları kulübe doğru takip etti. Köşeyi döner dönmez, kardeşleriyle birlikte duran Jackson'ı gördü. Hepsi karanlık bir mafya romanından fırlamış gibiydi.

Hepsi siyah giyinmişti. Uzun boylu, yapılı ve kaslıydılar, koyu, kalın saçları ve kendilerine doğru yürüyen kadınlara karşı arzuyla parlayan gözleri vardı.

Jackson da dahil.

Onun için.

Öf. Bu adamı yanında tutmak istiyordu.

Tüm bunları unutup hayatına nasıl geri dönecekti? Sadece uyanacak, smoothie'sini içecek, sıkıcı yoğun trafikte araba kullanacak, dükkanına yürüyecek ve buketleri hazırlamaya başlayacaktı.

Jackson olmadan.

Sert bir "Günaydın seksi" selamlaması ve sabah seksi olmayacaktı. Dişlerini fırçalarken arkasında duran, sırttırken neredeyse fırçasını düşürecek kadar yakışıklı bir adam da olmayacaktı.

Günün her iki üç dakikasında bir kışını sıkan kimse yoktu. Her seferinde ona tokat atıyordu ama sonradan anlaşıldığı üzere, bundan hoşlanıyordu.

Ve o aksanı.

Saçlarının arasında, hemen yanı başında, onun derin sesinin o yumuşak mırıltısını duymadan nasıl hayatta kalacaktı.

Dudakları onun dudaklarının üzerinde.

Boynunda, karnında, meme uçlarında.

Bacaklarının arasında.

Ya da gözleri, her adımını takip eden o zengin, cinsel gözler.

Şimdi bile.

"Çok uzun zamandır yoktun," diye homurdandı Jackson, onu kendine doğru çekerek. Sonra hareketsizleşti. "Sorun ne?"

"Hiç bir şey."

"Yalan söyleme. Ne oldu?"

Bütün vücudu kaskatı kesilmişti ve etrafına görünmez bir düşman arıyordu. Kadın başını onun göğsüne yasladı.

"Siktir git Kris. Söyle bana. Boynunu falan kırmaya hazırım."

Kalın pazısına elini koyduğunda, güçlü kollarının kendisini sardığını hissetti.

"Kimse bana zarar vermedi," dedi, çenesini kaldırmasına izin vererek. "Eh, kendim hariç."

"Açıkla," diye tekrar homurdandı, bu sefer daha sessizdi.

Kristen iç çekti ve parmaklarını onun ensesinde gezdirmeye başladı.

"Seni özleyeceğim. Hepsi bu. Yarın bu saatlerde uçağıma biniyor olacağım."

Çenesindeki kas seğırdi. "Biliyorum."

Birbirlerine baktıklarında gözlerinde karanlık bir görüntü belirdi.

"Kardeşim," dedi Fletcher.

Jackson gözlerini ondan ayırıp başının üzerinden baktı. "Öyle mi?"

"Babam sana yarın sabah kahvaltısı için mesaj attı mı?" diye sordu Fletcher.

Kristen bunu Olivia'ya vermek zorundaydı. Olivia hızlı çalıştı.

"Evet."

"Mutlaka gitmelisin."

Jackson önce ona, sonra kardeşlerine baktı ve başını salladı. "Orada olacağım."

Kristen gülümsedi.

En azından ailesiyle iyi geçindiğini bilerek ayrılıyordu.

Gözleri tekrar onunkilere döndüğünde iç çekti. Kristen onun kendisi için endişelenmesini istemiyordu. Ya da gidişyle ilgili bir drama yaratmasını. Sadece dört günlük seksi eğlence olacağı konusunda her zaman anlaşmışlardı.

"Özür dilerim, sanırım sarhoşum ve duygusalım. Aptal Tekila," dedi.

Vücudunu parçalayan, onu... kadınsı bölgelerinden ve ötesinden ısıtan erkeksi bir inilti çıkardı.

"Hayır bebeğim, değilsin. Ve eve gidiyoruz," dedi boğuk bir sesle.

Adam onu kalabalıktan uzaklaştırıp elbisesinin altına sokup elini çıplak sırtından aşağı doğru gezdirdiğinde, kadının içinde bir ürperti hissetti.

Yarın brunch'ta görüşmek üzere sözleşip vedalaştılar.

YİRMİ BÖLÜM

Jackson, otele doğru dönerken Kristen'ın elini sıkıca tutuyordu.

Keşke zamanı dondurabilseydi...

Onu özleyeceğini itiraf ederken ona bakış şekli, göğsüne vurmuş, asla dinmeyen bir sıkışma hissi yaratmıştı. Daha derin bir şeyler hissettiğini umuyordu ve şimdi -teşekkürler, kahrolası Tequila- kartlarını açmıştı.

Sevişirken gözlerinden her şey okunuyordu ama şehvet bazen yalan söylüyordu.

Artık biliyordu.

Aşk?

Evet, öyleydi. Artık sadece onunla sevişmiyordu. Belki de hiç sevişmemişti.

Tuvaletten döndüğünde onu saran güçlü koruma duygusu, sanki bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettirmişti. Sahip olduğu tüm sağduyuyu altüst etmişti. Dünyanın öbür ucundayken onu nasıl koruyabilirdi ki?

Cevap: Yapamadı.

Yani bu bir sorundu.

Bir tanesini çözmeyi düşünüyordu.

Kristen çok cesurdu, sanki gitmekten memnunmuş gibi davranıyordu ama o, onun öyle olmadığını biliyordu.

Kızlara sarılırken onlara büyük "Muhtemelen sizi bir daha asla göremeyeceğim" konuşmasını yaptıktan sonra Jackson, ona brunch'a kendisiyle geleceğini kesin bir dille söylemişti.

Kızların hepsi tuhaf bir bakış paylaştılar, ama adam bu bakışları çevirmeye yanaşmadı. Kadınların kendilerine özgü bir dili vardı ve bu gayet normaldi.

Artık bir hedefi vardı.

Şoför Manhattan trafiğinde saatte beş mil hızla ilerlerken kız arkadaşına baktı.

"Bir yerde durmak ister misin? Bir şey gördün mü?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesi kalındı.

Başını salladı.

"Bir şey almak ister misin? Bu senin son gecen," dedi Jackson. Ne isterse alsın diye elinden geleni yapacaktı.

"Son gecem olduğunu biliyorum," diye çıkıştı Kristen sessizce. "Bana hatırlatmana gerek yok."

Kahretsin.

"Bebeğim." Elini uzatıp onu kucağına çekti.

Başını onun çenesinin altına soktu ve ona sarıldı.

Lanet olsun o aptal zamana. Dur artık, seni orospu çocuğu.

"Ne yapmak istiyorsun? Herhangi bir şey. Gerçekleştireceğim," dedi Jackson boğuk bir sesle. "Lütfen bebeğim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Burnunu çektiğini duydu ve çenesini kaldırdı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı kaydı.

"Ben sadece sarhoşum."

Hayır, değildi. Evet, öyleydi ama bu onun gözyaşlarına sebep olmuyordu.

Jackson hafifçe gülümsedi. "Ben de seni çok özleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. Sonra başını salladı.

"Bundan pişman olmak istemiyorum. Son birkaç gündür belki de hiç olmadığım kadar mutluyum," dedi Kristen.

Aman Tanrım, onu öldürüyordu. Çünkü gerçek şu ki, o da öldürmüştü.

"Seni bir yere götürmek istiyorum. Sonra eve gideriz," dedi Jackson aniden.

Gözleri büyüdü. "Nerede?"

"New York'tan ayrılmadan önce gitmen gereken bir yer var. Bu ABD yasası. İnsanların daha önce gitmedikleri sürece ayrılımlarına izin vermiyoruz." Sırıtarak burnunu öptü.

Anlık ve klişe bir karardı ama Jackson daha önce bu turistik yere gitmemişti ve dünyada bunu yapmak istediği tek kişi vardı.

Hemen şimdi.

"Beni meraklandırđın," dedi kucağından inerken.

Jackson şoföre yeni yol tarifi verdi, sonra arkasına yaslanıp elini tekrar sıktı. Flatiron binasının önünden yeni geçmişlerdi, bu yüzden Beşinci Cadde'ye döndüklerinde varış noktalarına ulaşmaları uzun sürmedi.

Henüz gece yarısıydı, yani önlerinde iki saat daha vardı.

Jackson dışarı çıktı ve Kristen'in eline uzandı.

"Neredeyiz?"

"Gel," dedi ve onu Empire State Binası'nın lobisine götürdü.

"Ah. Ah!" diye soludu.

Biletlerini alırken, onun süslü altın duvarları, anıtları ve ABD bayraklarını incelemesini izledi.

"Çok... dramatik."

Jackson kıkırdadı.

Sabırla asansörü beklediler, ardından 102. kata doğru uzun bir tırmanışa başladılar. Kristen, kolunun altına sokulmuş halde ona yaslanırken, asansörün duvarlarındaki tüm eşyaları okudu.

"Eğlenceli bir bilgi," dedi. "Empire State Binası'nın antenine yılda yaklaşık yirmi beş kez yıldırım düşüyor."

Gözleri büyüdü.

"Bunu bana söyleme. Şansım yaver giderse, bu gece olacak," dedi Kristen nefes nefese.

Homurdandı.

"Tamam, o zaman buna ne dersin? Bu bina, Uber'in tüm Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en çok talep gören adresi."

Jackson, Hamptons'tayken yapılacak şeylere bakarken bu bilgileri Google'da aramış olabilir. O zamanlar iyimser miydi? Biraz.

"Bu gerçekten etkileyici," dedi Kristen kapılar açılırken.

Jackson ayağa kalktı, asansörden ilk onun inmesine izin verdi ve tepkisini bekledi. Ama kendi gözleri de kalkıp manzarayı izledi.

İnternetteki fotoğrafları veya diğer arkadaşlarının sosyal medya paylaşımlarını kaç kez gördüğünün bir önemi yoktu; etkisi inanılmazdı. New York'ta haftalar geçirmişti, ama bu yükseklikten bakınca dünyanın ayaklarının altında olduğunu hissetmemek elde değildi.

Ya da insanların bu kocaman evrende sadece minik toz zerrelere olduğu.

Jackson, hayatında bugüne kadar sahip olduğu şansı hatırladı. Harika bir eğitim. Sevgi dolu bir anne. İçinde çalışmayı sevdiği, harika bir yaşam tarzı ve fırsatlar sunan bir iş kurmasına katkıda bulunan zekâ ve azim.

Kristen yavaşça yerden tavana kadar cam pencerelere doğru yürüdü ve sessizce Manhattan'a baktı. Arkasından gelip ellerini cebine sokup durduğunda, Kristen ona yaslandı. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Sanki birbirlerine bağıymışlar gibi.

Jackson'ın kalbi bir anlığına durakladı.

Tüm vücudu tepki verdi, ateşi bir derece yükseldi ve penisi seğirmeye başladı.

"Muhteşem," dedi iç çekerek ve adam onun ballı vanilya kokusunu içine çekti, hafızasına kazımaya çalıştı çünkü ne kadar kararlı olsa da başarılı olabileceğinden emin değildi.

İş hayatında evet.

Hayatının pek çok başka alanında, evet.

Dünyanın öbür ucundaki bu güzel kadınla mı? Hayır. Jackson kendine güvenmiyordu ve yatak odasının dışında Kristen'ı kontrol edemeyeceğini biliyordu.

Uzun süre orada durup şehrin ünlü simgesel noktalarını seyrettiler ve yıldızlı gecenin ve şehrin ışıklarının tadını çıkardılar.

Gökyüzünde bir uçak belirdi.

"Aman Tanrım, uçaktan daha yüksekteyiz," diye fısıldadı Kristen sessizce. "Geldiğimize çok sevindim." Arkasını döndü, Kristen ellerini ceplerinden çıkarıp kalçalarına koydu. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim. Amerikalı olmak senin için sıkıcıdır eminim."

Jackson'ın dudakları bir gülümsemeye gerildi. "Tatlım, bu benim ilk seferim. Seninle buraya gelip birlikte deneyimlemek istedim."

Dudaklarından hafif bir inilti çıktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Anın mükemmel olduğunu bilerek gülümsedi.

Jackson derin ceplerinden birine elini sokup kadife bir kese çıkardı. Koyu mavi bir kese.

Kristen'in gözleri yere düştü, sonra aniden ona döndü.

Kalbi göğsünde çarpıyordu ve ona sorgulayıcı bir şekilde bakarken gözlerindeki duyguyu ancak hayal edebiliyordu.

Kristen yutkundu.

"Seninle ilk tanıştığımda nefesimi kestin," diye başladı Jackson.

Gözleri parlamaya başladı.

"Biliyorum, senden faydalandığımı düşünüyorsun ve belki de bir bakıma faydalandım, ama gerçek şu ki, kim olduğunun bir önemi yoktu. O güzel yeşil gözler odanın diğer ucundan benimkilerle buluştuğunda, büyüledim."

"Jackson, sen-" diye söze başladı ama adam hemen nesneyi eline alıp bileğini tuttu.

"Bunu her gün tak. Baktığında beni hatırla. Her zaman kalbimde olacağını bil," dedi Jackson, boğazı düğümlenmiş bir şekilde. "Her zaman."

Ondan daha fazlasını istemek istiyordu ama emin değildi, gerçekten emin değildi, istediği şey bu muydu? Bu gece son geceleriydi ve özel olmasını sağlayacaktı.

Ne olabileceğine dair tartışmalarla bunu mahvetme. Ya da daha kötüsü, onu reddetme.

Bu gece, Manhattan semalarının altında, dünyanın üzerinde durup aşağıya bakıyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi Kristen, adamın zümrüt ve elmas bileziği koluna taktığını izlerken.

Jackson, DIOR elbisesini satın aldığı gün bunu görmüş ve ona sahip olması gerektiğini anlamıştı. Harry Winston parasının bir kısmını almış ve memnuniyetle ona vermişti.

Özellikle gece göğünde üç karatlık elmasların ve yeşil taşların parıldadığını görünce gözlerinin hızla açılmasını izlemek.

"Bu... çok güzel... Çok fazla. Bu..." Kristen, ağzı balık gibi açık bir şekilde ona baktı. "Bundan emin misin?"

Bir kahkaha attı.

"Az önce söylediklerimi duymadın mı, küçük kedicik?" Yüzünü tutup önce hafifçe öptü, sonra kolları onu sardığında bu öpücük daha da derinleşti.

Aman Tanrım, onu bırakmak istemiyordu.

Bu gece değil, yarın da değil.

Bu nasıl olmuştu?

Ayrıldıklarında, yanağından bir damla yaş sildi ve ona gülümsedi. Güzelliği parlıyor ve onu bir süpernova gibi dolduruyordu.

"Keşke..."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Jackson sessizce, gözleri birbirine kenetlenmişti.

Tekrar yutkundu.

"Keşke seninle kalabilseydim," dedi Kristen yumuşak ve savunmasız bir sesle.

"Biliyorum," dedi Jackson, tam olarak emin olmasa da. Ama Tanrım, bunu onun ağzından duymak inanılmazdı.

İçinde bir umut yeşerdi.

"Uzak durmadığına sevindim," diye ekledi ve hava söylenmemiş şeylerle, yapılmayı bekleyen vaatlerle, davet edilmeyi bekleyen aşkla doluydu.

Jackson sabrının tükendiğini hissetti. Kontrolü ele geçiren bir adamdı ama vücudundaki her hücre ona beklemesini, zorlamamasını söylüyordu.

Lanet olsun, bundan nefret ediyordu.

"Otele dönelim mi? Bu gece sana zevk vermek için zaman ayıracağım. Bütün gece," sesi kalındı.

"Söz?"

"Tatlım, hayatım üzerine yemin ederim." Jackson göz kırparak ortamı yumuşattı, çünkü aksi takdirde ikisinin de

hazır olmadığı şeyleri söylemeye başlayabilirdi.

Gözlem güvertesinde dolaşıp panoramik manzaranın tadını çıkardılar, ardından asansöre binip aşağı indiler. Binadan çıktıklarında şoförü sokakta onları bekliyordu.

KRISTEN, Waldorf-Astoria'ya dönerken bileziğine bakmaktan kendini alamadı.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Gözleri bileziğinden Jackson'ın güzel yüzüne kaymıştı. Sanki her ayrıntıyı hafızasına kaydetmeye çalışıyordu. Adamın ifadesi ancak yoğun ve vahşi olarak tanımlanabilirdi. Sanki hem patlayacak hem de onu baştan çıkaracak gibiydi.

Gözleri arzuyla ve daha fazlasıyla parlıyordu.

Onu asıl şaşırtan şey buydu.

Kristen, kapı arkalarından kapanır kapanmaz Jackson'ın onu yakalayacağını bekliyordu ama yakalamadı. Yatak odasına girdiler, Jackson'ın vücudu Kristen'inkinin hemen arkasındaydı, sonra yavaşça ellerini Kristen'in omuzlarına koydu.

Bir ürperti geçti içinde.

Dudakları boynunu nazikçe öptü ve sırtından aşağı doğru indi. Elbisesi yere kaydı ve adamın ağzı dikkatini dağıtırken, elbiseyi nasıl çıkardığını fark etmedi.

"Bu gece tam ve mutlak kontrole ihtiyacım olacak," diye homurdandı Jackson alçak sesle.

Boğazı düğümlendi.

"Bunu bana verebilir misin?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı, adamın göğsünü avuçladığında bir inilti çıktı ağzından.

Sonra eli külotunun altından bacaklarının arasına kaydı. "Bacaklarını aç, kedicik."

Dediğini yaptı ve arkasına uzanıp bir nevi denge sağlamak için bacaklarını tuttu. Kristen sanki dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissetti.

Kalın, becerikli parmaklar ıslak kıvrımlarının arasına girerken, adam kulağına doğru inledi, ısırdı ve nabzını hızla yükseltti.

"Sıcak ağzınla sikişirken seni tadacağım," dedi Jackson, onu yatağa doğru çekerken. "İç çamaşırlarını çıkar ve yatağa çık."

Kadın dönüp onu izlerken, adam parmaklarını çekti ve gömleğini çözdü.

Çünkü Jackson Wiles'in soyunmasını izlemek başlı başına bir hediyeydi.

Kaliforniya bronzluğu, iri göğsü ve kaslı kolları başlı başına bir afrodizyaktı. Pantolonu yere düşerken, o kalın ve güçlü uylukları ortaya çıktı.

Ve komando.

Onun horozu karnına çarptığında, onun gözleri onun gözlerinin açılmasını beklerken, onun karnı sıkıştı.

Ama Kristen dudaklarını yalıyordu.

Sonra eli onun üzerine gitti, okşadı.

"Yatakta kedi yavrusu. Sabrım tükendi. Çok yakında tadına bakacaksın," dedi.

Lanet olsun. Daha önce hiç kimse böyle olmamıştı. Konuşma tarzı, mutlak hakimiyeti. Cehennem kadar seksiydi ve hayatının geri kalanında başka biriyle seks yapmaktan nefret edeceğinden oldukça emindi.

Kıçına şaplak atılmadan önce yatağa tırmanırken, Jackson'ın bir prezervatif alıp ortasına attığını izledi. Sonra yatağa diz çöküp dudaklarını aldı. Sert, derin ve tutkulu bir şekilde kıçını avuçlayıp sıktı. Dudaklarını örtünün üzerine çekti ve vücudu onunkinin üzerine uzandı.

Aralarında sert ereksiyonu nabız gibi atıyordu.

"Doğrul," dedi, tıpkı onun yaptığı gibi göğüslerini ellerinin arasına alarak. Göğüs uçlarını hafifçe ovuşturdu, o da ellerini göğüslerine koydu. "Çok güzel. Çok tepkili. Şu sert tepelere bak."

Elleri adamın sert kaslarının üzerinde gezindi ve uzanıp aletini içine sokmamaya çalıştı. Kristen kıpırdanırken

kreması her yerine bulaşıyordu.

"Şimdi tadına bakayım," dedi Jackson, onu kaldırıp döndürerek vajinasının yüzünün üzerine gelmesini sağladı.

"Aman Tanrım," dedi, adamın elleri kalçasını kavradığında ve onu iyice açtığında. "Ah, evet, yap şunu."

Dili onun boynunu yaladı. Tüm boynunu. Bu hisle kıcı büzüldü.

"Ah, kahretsin," diye bağırdı, vücudu adamın yüzüne bastırıyordu.

Kristen'in titreyen elleri uyluklarına indi.

"Aman Tanrım, çok lezzetlisin. Islak, sıcak ve inanılmaz lezzetli," dedi Jackson. "Ağzını bana koy kedicik ve yavaş ol. Bütün gece bizim."

Bütün gece dayanabileceğinden emin değildi ama zaten adam bütün hafta onu şaşırtmıştı, eğer onu bekleyen beş orgazm varsa, o zaman buna karşı koymaya ne hakkı vardı.

Eğilerek adamın şaftını kavradı ve okşadı. Adamın kafasından ön sıvı sızıyordu. Dili dışarı fırlayıp yaladı.

İnlerken dişleri onun klitorisini kenetledi.

Kristen haykırdı.

"Ağzını penisime koy. Hemen," diye homurdandı ve biraz daha ısırıldı.

Jackson hızla yalamaya başlayınca eğilip onu ağzına aldı. Kalın, zonklayan penisi onu doldururken, o da özündeki hazla birlikte emdi ve sallandı.

Bu kadar muhteşem olması mı gerekiyordu?

Vücudu titriyordu. Kalbi açık ve vahşi hissediyordu. Zihni, altındaki adama takılmıştı.

Çok korkmuştu ve duramıyordu.

Onun her yerini kontrol altına almıştı.

Jackson yanaklarını daha da açtı ve başparmağını deliğine bastırdı. Arka deliğine... ve doğal olarak geri çekildi.

"Yavru kedi," diye homurdandı. "Beni durdurabilirsin ama ne yapacağını biliyorsun."

Sağ.

Eğer onu durdursaydı.

Bitmişti.

"Senin her yerini istiyorum. Her santimini. Her deliğini," diye homurdandı, parmaklarını yalayıp içine kaydırarak.

"Aman siktir," dedi ve adamın penisinin ağzından kaymasına izin verdi.

Daha hızlı bir şekilde içeri ve dışarı bastırdı, başparmağı ve dili onun kıcını tahrik etmeye devam etti.

Kristen onun penisinin başını kavradı ve oral sekse devam etti.

"Tanrım, bebeğim. Bu... evet, siktir et. Daha sert em. Evet," diye bağırdı.

Sonra dili tekrar klitorisine gitti ve doğal olmayan bir hızla emdi ve yaladı. Zihni gitti. Vücudu titredi ve milyonlarca yıldızla dönüştü.

"Gel bebeğim," diye bağırdı Jackson, parmaklarıyla onun amını emmeye, yalamaya ve sikmeye devam ederken.

Tekrar onun penisinden indi ve ağlamaya başladı. "Jackson, aman Tanrım, Tanrım, Tanrım."

Kasılmaları bitmeden, onu çevirip tekrar üzerine oturttu. Bir prezervatif ambalajı yırtıldı ve bir şekilde, adam kendini kınına sokarken dizlerinin üzerinde oturacak gücü buldu.

Sonra onun o ateşli gözleri onun gözlerine kilitletti.

"Beni içine al, güzelim," dedi Jackson, onu kalın ve sert penisine doğru yönlendirerek.

Kristen aşağı kaydı, elleri beline dolanmış, pazılarını tutuyordu. Aralarındaki yoğun bağ tavan yaptı. Gözleri, Kristen'in daha önce görmediği bir duyguyla yanıyordu ve Kristen, kendi gözlerinin de aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Hiçbir şey söylemediler, ifadeleri arzu ve ihtiyaçla doluydu, ancak sessizlikleri milyonlarca şey söylüyordu.

Paylaşmaya cesaret ettiklerinden çok daha fazlası.

Kristen hareket etmeye başladı, ağzı açıldı, nefes nefese kalmıştı. "Evet" ve "kahretsin evet" inlemeleri, bedenlerinin zevk sesleriyle harmanlanıyordu.

Jackson doğruldu, ağzını kendi ağzına aldı, dilleri vahşice ve yalayarak. Doğrusunu yapmayı umursamadan. Onu ısırды,

sonra boynuna doğru hareket etti. Sonra göğüslerinden birini aldı ve başparmağını sertçe bir meme ucuna bastırdı.

Kadın nefes nefese kaldı, adamın vücudunun klitorisine sürtünmesi tehlikeyi daha da artırdı.

"Aman Tanrım."

"Buraya gel," dedi Jackson, sırt üstü uzanıp kızın vücudunu da beraberinde çekerek. "Gelirken gözlerin üzerimde olsun."

Tekrar yapabileceğinden emin değildi.

O kadar da erken değil.

Aman Tanrım, yanılmıştı.

Eli vücudunun etrafında kaydı, yanaklarını genişçe gerdi ve parmaklarından biri tekrar o hassas deliğe bastırdı.

Kristen yüksek sesle inlemesini bastırdı.

Emin değildi ama onu memnun etmek istiyordu. Gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Bana güven, kedicik," dedi Jackson.

Kristen bunun çok ateşli bir emir olduğunu biliyordu; onun hakimiyetini seviyordu; ama yine de bir soru işareti vardı.

Yapabilir mi?

Vücudu daha fazlasını isteyerek parmağına bastırıyordu. Yeniydi. Hepsi bu. Dünya dışı, erotik bir his.

Başını salladı.

Kristen onun sikinde gezinirken, klitorisi vücuduna sürtünürken, Jackson parmağını onun kıkına bastırdı. Daha önce hiç deneyimlemediği bir zevk, vücudunu parçaladı.

Vücudu kilitlendi.

Jackson boşta kalan tek eliyle onun vücudunu hareket ettirdi ve kalçaları daha derine inmek için kalkarken ikisinin de orgazmını sağladı.

"Kris, sik, sik" diye bağırdı ve bir sürü anlaşılmaz kelime söyledi.

Sonra, göğsüne yığıldığında, kollarını sıkıca onun etrafına doladı, dudakları boynuna değdi, ikisinin de bedenlerinden

gelen titremeler, bir depremin artçı şokları gibi devam ediyordu.

Bir saat sonra, Jackson yine onun içindeydi. Bu sefer, onun altındaydı ve yavaş, tembel bir şekilde orgazm oluyorlardı. Orgazmları onları birbirlerine doğru itiyordu.

Sonunda, erken saatler yaklaşırken, Jackson onu kendine doğru çekip bir bacağını üzerine attı. "Uyumalıyız."

Ay ışığı odanın etrafına gölgeler düşürüyor, yüzünü görmesini sağlıyordu. Adam, kızın nemli alnındaki saçlarını sildi.

"Çok güzel." Sesi yumuşak bir homurtuydu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, ama aslında söylemek istediği şey, "Lanet olsun sana, sana aşığım." idi.

Nasıl hayatına geri dönecek ve onu unutacaktı?

Bu geceden sonra bu adamı unutmak mümkün değildi. Aralarında çok derin bir bağ oluşmuştu, ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Kristen kızgın değildi. Aksine, kalbi dolu ama ağır hissediyordu. Bu inanılmaz deneyimden nasıl pişman olabilirdi ki?

"Düşünme bebeğim. Sadece uyu," dedi ve onu en değerli sevgiyle öptü, ta ki bayılana kadar.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kristen yatağının yanında duran cep telefonunun ışığı yandığında, hemen uzandı. Saatin sabahın dördü civarı olduğunu tahmin ediyordu.

Kristen o büyüleyici öpücüğün ardından bütün gece uyuyacağını düşündü ama beyni onu uyandırmıştı ve son bir saattir orada yatıp tüm hayatını düşünüyordu.

Harper.

Selam kızlar, turist hayatı nasıl gidiyor? Bugün uçakla eve dönüyorsun, değil mi? Bugün senin. Hawaii'de saat daha 23:00.

Kristen başını çevirdi.

Jackson sırt üstü yatıyordu, muhteşem kaslı göğsünü sergiliyordu, çarşaf kasıklarının üzerinde toplanmıştı, kolu da onun altındaydı.

Ona hiç dokunmadan durmuyordu. Uykularında bile birbirlerine bağlıydılar.

Yumuşakça gülümsedi.

O kadar muhteşemdi ki.

Ve seksi.

Ve inanılmaz.

Kristen yavaşça hareket ederek yataktan kalktı ve parmak uçlarında yürüyerek otel odasının oturma odasına çıktı. Kollarını kavuşturmuş, elinde cep telefonu ile pencereden dışarı bakıyordu.

Bugün ayrılış günüydü. Yeni Zelanda'ya dönüyor ve Jackson'dan ayrılıyordu.

Yüreği ağırlaştı.

New York'u düşündüğünden çok daha fazla sevmişti. İlk başta bir kültür şoku yaşamıştı. Auckland kalabalık bir şehirdi ama Büyük Elma ile kıyaslanamazdı bile. Enerjisi, vardığı anda onu sarmıştı.

Sadece bu da değildi. Burada olduğu süre boyunca çok şey olmuştu.

Olivia ve Addison'ı tanımak ve onlarla gerçek dostluklar kurmak. Harper'ın bekarlığa veda partisi. Hampton'daki düğün hafta sonları.

Jackson'la tanışma.

Jackson'a aşık olmak.

Kristen derin bir nefes aldı ve kolundaki göz kamaştırıcı elmas ve zümrüt bilezikle oynadı.

O vardı.

Yüzde yüz bir Amerikalıya aşıktı.

Babam beni öldürecek.

Kristen, The Plaza'daki akşam yemeğinden sonra, hatta daha öncesinde bile, ondan hoşlandığını biliyordu. Hem de çok. Ama ona aşık olacağını hiç tahmin etmemişti.

Ya da bu kadar çabuk.

Bir bariyer oluşturmak için çok uğraşmıştı ama sanki bir yapbozun iki parçası gibi birbirlerine uyuyorlardı. Onunla bağ kurmamaya çalışsa bile, kurmuştu.

Uyanık yatarken, her bir hissini sorgulamıştı. Dört günlük bir aşk, gerçek hayat sayılmazdı. Peki birine aşık olmak gerçekten mümkün müydü? Bu koşullar altında gerçekten aşık olmak?

Evde muhtemelen klozet kapağını açık bırakmış ya da dış macunu tüpünü yanlış şekilde sıkmıştır.

Ya da yere ıslak havlu atıldılar.

Uzun saatler çalışıyor veya kız arkadaşlarını aldatıyordu.

Gerçek şu ki, onu gerçek hayatında tanımıyordu, öyleyse nasıl onu sevdiğini iddia edebilirdi? New York'ta Jackson'ı tanıyordu, ona yemek ısmarlıyordu. Onu etkiliyordu. Bu bir rüyaydı, romantik bir balondu, yaşıyorlardı.

Çamaşır yıkamak yok.

Fatura yok.

Gerçek hayatta hiçbir zorluk yok.

Jackson'ın faturaları ödeme konusunda bir sorunu yoktu ama asıl mesele bu değildi.

Yine de, ona dokunduğu tüm yolları hatırladıkça kalbi hızla çarpıyordu. Bilmediğini sandığı zamanlarda ona bakışı... Sonra göz göze geldiğinde, gözlerini ona doğru çevirip vücudunda ürpertiler yaratıyordu. Sanki o da aralarındaki bağın yoğunluğuyla boğuşuyormuş gibi bakışlarını kaçıırıyordu.

Seviştikleri zamanlar hariç.

Jackson sert ya da baskıcı olduğunda bile, gözlerinde gördüğü alev ona her şeyi anlatıyordu; bu onun için bir tatil kaçamağı da değildi.

Onu istiyordu.

Ama Los Angeles'a gitmesini istedikten sonra başka bir şey söylememişti. Zaten neden söylesindi ki? O konuşmayı bitirmişti.

Üstelik Kristen dünyanın öbür ucunda yaşıyordu. Birlikte olmak, sık sık seyahat etmek veya vize zorunluluğu nedeniyle ömür boyu sürececek bir sorumluluk anlamına geliyordu. İkisi de şu anda böyle bir tartışmayı düşünemezdi bile.

Çok yoğun ve çılgıncaydı.

Sonra, ailevi durumları vardı. Ailesini bu yaşta bırakamazdı. Çok yaşlı ve güçsüzdüler.

Jackson, babası olduğunu sandığı adamı kaybettikten ve Johnathan Dufort'la tanıştıktan sonra hayatını toparlamaya çalışıyordu. Ayrıca Daniel, Hunter ve Fletcher'la da tanışmıştı.

Şimdi, ölmekte olan bir büyükanne, bir amca ve üç Dufort kuzeni vardı.

Çok fazlaydı.

Kristen, eve, hayatına geri dönmesi ve hayatına devam etmesi gerektiğini biliyordu. Kalbi iyileşecekti. Onu yavaş yavaş unutacaktı.

Sonra bir gün, başka biriyle tanış.

Kalbi ve boğazı aynı anda sıkıştı. Kollarını çözdü ve Harper'dan gelen mesajı açmak için ekranı kaydırıldı.

Evet, bu gece eve uçuyorum. Balayı nasıl geçiyor?

Çok romantik. Ama neyse, takip etmek falan istemiyorum ama güvenlik sistemi eve gitmediğini söylüyor. Jackson'da mı kalıyorsun?

Kristen kendi kendine gülümsedi. Ona onunla görüştüğünü ama yanında kalmayacağını söylemişti.

Evet. Muhteşem dört gündü. Onu... özleyeceğim.

Ne kadar?

En azından bir şişe viski ve iki kutu dondurma.

Bok.

Kristen iç çekti.

İyi olacağım. İş beni meşgul edecek.

...

Çarşafların hışırtısını duydu.

Gitmeliyim Harp. Seni seviyorum. Eve gelince mesaj atarım. X

Seni seviyorum x

Dönmek için hareket ettiğinde Jackson'ın vücudunun sıcaklığı onu sardı.

"Ne oldu?" diye sordu sert, derin sesi.

Kristen kollarında döndü ve telefonunu kanepeye fırlattı, avuçlarını onun pürüzsüz göğüs kaslarına koydu. "Harper Hawaii'den mesaj atıyordu."

"Uyanık olma sebebin bu değil," dedi içgüdüsel bir şekilde, yüzünden saçlarını çekip alnını öperek. "Konuş benimle."

Gözlerini kırıştırdı ve gözlerini tuttu.

Uykudan karanlık çökmüş olsalar da, aynı yakıcı duygu oradaydı ve onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. İkisi de açılmaya yanaşmıyordu ve belki de bu en iyisiydi. Bunu milyonlarca kez düşünmüştü. Artık olduklarından daha fazlası olma şansları yoktu.

"Tatilimi düşünüyordum da, sanırım uyuyamadım."

"Kırıldım. Seni en azından bir haftalık uykuya yetecek kadar yediğimi sanıyordum," diye cevapladı, dudakları seğirerek.

"Ah, yaptın. Hatta belki iki." Adam onu göğsüne doğru çekerken gülümsedi, güzel vücudu onunkine tam oturuyordu, sürekli ereksiyonu aralarında rahatça duruyordu.

Gözlerindeki endişe hala oradaydı.

"İyiyim. Uçmadan önce biraz gergin oluyorum, hepsi bu," dedi, tamamen yalan söylemiyordu.

Elini saçlarına götürüp onu nazıkçe öptü. "Sabah seni yükselteceğiz. Seninle ilgilenildiğini bilmek istiyorum."

Dur, kırılan kalbim.

Onu durdurmaya çalışmadı. Kristen, bunun Jackson'ın ona değer verdiğini gösterme yolu olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, ona hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Çantalarınızı brunch'a götürelim, sonra günü birlikte geçirip havaalanına doğru yola çıkarız."

Bunu özleyecekti.

Jackson plan yapmayı, kontrolü elinde tutmayı seviyordu ve bağımsız olmaya alışkın olsa da bir yanı onun kendisine bakmasına izin vermekten hoşlanıyordu.

Hiçbir erkek onun kadar düşünceli ve koruyucu olmamıştı. Ya da seksi. Ya da komik.

Ya da sadece...her şey.

"Tamam," dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

"Keşke aklını okuyabilseydim," dedi Jackson. "Keşke bana ne düşündüğünü söyleyen."

Kristen onu uzun uzun süzdü, sonra "İnan bana, gerçekten inanmıyorsun." dedi.

Çünkü içlerinden biri aklından geçeni söylese, mutlu sonları bozulurdu.

Üzücü bir mutlu son ama belki de olabilirdi diye düşünerek ayrılmak, asla olamayacağını duymaktan daha iyiydi.

Değil mi?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kristen, şoför Dufort'larla buluşacakları restorana geldiğinde Jackson'a sokuldu.

Jackson, onlara ailesi deme konusunda henüz rahat değildi, oysa öyleydi ve onlar da öyleydi. Biraz alışma süreci gerekiyordu. Ayrıca, babasını ve üvey kardeşlerini tanımayı ve hayatlarında olmayı hak etmesine rağmen, annesine karşı büyük bir sadakatsizlik hissediyordu.

Çok şey oluyordu.

Hükümet toplantısı ertelenmişti ve şimdi, ertelenen toplantıyı telafi etmek için, toplantının çok etkileyici ve sağlam bir sunumla tamamlanmasını sağlamak zorundaydı. Toplantıyı erteleme kararının hayatını değiştirebilecek, aptalca bir karar olabileceğinin farkındaydı.

Ama Jackson aynı zamanda bunu başarabileceklerinden ve onları teknolojiyle büyüleyebileceklerinden de sessizce emindi. Takımına güveniyordu. Şu anda aletinden bile daha çok güveniyordu.

Yine de Kristen'ı kollarında tutarken, onunla geçirdiği ekstra zamana pişmanlık duymak zordu.

Bu arada, bugün ona veda etme günüydü, vücudundaki her hücre onu yanında tutmak istiyordu. Kendini toparlamaya çalışıyordu ama ona hislerini söylemeden günün sonuna kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Havaalanında durup onun kapıdan içeri girmesini izleyebilecek kadar yetenekli miydi?

Hiç şüphem yok.

Birlikte geçirdikleri geceye rağmen duygularını açmamıştı ve bu çok canımı yakıyordu.

Ona söylemek zorundaydı.

Eve dönmesine izin verip onu sevdiğini söylememek aptallıktı. Eğer ona karşı hissettikleri, onun da hissettiğine

inandığı şeylerin çok küçük bir yüzdesi bile olsa, hayatının bir parçası olmaya açık olmasını umuyordu.

Bunun nasıl ve neye benzediğini bilmiyordu ama Kristen'sız bir hayat mı? Hayır.

Hayır.

Bu beklenmedik bir şeydi.

Kız arkadaş ya da ilişki aramıyordu. Lanet olsun, aralarındaki şeyin bundan çok daha büyük olduğundan oldukça emindi.

Jackson ona en büyük sırlarını anlatmıştı. Her sabah uyandığında onu yatağında istiyordu. Ağzının üzerinde, penisinin içinde olmasını istiyordu.

O. Başka bir kadın değil.

Ayrıca, rastgele bir pisliğin kadınına dokunup dokunmadığını merak etmek de istemiyordu. Çünkü Jackson bir noktada Kristen'in kendisine ait olduğuna karar vermişti.

Araba durduğunda çenesini kaldırdı. Gülümsedi.

"Çok uzun sürmeyecek, sonra yine tamamen bana ait olacaksın," dedi ve dudaklarından öptü.

Ona sıkıca sarıldı ve öpüşmeleri derinleşti.

"Jackson..." dedi ve sonra bakışlarını kaçırdı.

"Söyle," diye homurdandı yumuşak bir sesle.

Başını salladı ve gözlerini sildi.

Lanet olsun ona.

"Kris, siktir et. Beni öldürüyorsun, tatlım."

Şoför dışarı çıktı.

Jackson, şoförün fark edeceğini ve kendilerine bir dakika vereceğini bilerek kapıları düğmeyle kilitledi.

Burnunu çekti. "Özür dilerim."

Yüzünü tekrar kendisine çevirdi.

Sonra içinden gelen sözler dudaklarından döküldü, sanki bu konuda başka seçeneği yokmuş gibi.

Kristen onun ne hissettiğini bilmeliydi.

"Sana aşık oluyorum," dedi çenesini tutarak.

Gözleri büyürken dudaklarından hafif bir inilti çıktı.

"Ah,"

"Sen de aynısını hissettiğini söyle," dedi, etraflarındaki dünya kaybolurken gözleri kenetlendi. "Söyle, Kristen."

Başını salladı ve bir damla gözyaşı düştü.

Çok şükür.

Gözyaşını yakalayınca yüreği parçalandı ve yüzünde Teksas büyüklüğünde bir gülümseme belirdi.

"Evet, ama..."

"Tamam. Dur," dedi Jackson onu öperken. "Geleceği fazla düşünmeden, bu anın tadını çıkaralım. Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Aman Tanrım."

"Evet," dedi Kristen gözyaşlarıyla gülümseyerek. "Lanet olsun sana. Bunu sen mi planladın?"

Tekrar öptü onu, sırtarak. "Sana temin ederim ki, bunu planlamadım."

Pencereden restorana doğru baktı. "Belki de iptal etmeliyiz. Seni tekrar yatağa sürükleyip ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum. Saatlerce. Bütün gün. Sonra da seni kaçırıp bir şeyler yapmak istiyorum."

Kıkırdadı, parmaklarını onun ensesinde gezdirdi. "Hayır. Sadece kahvaltı. Ama bunu sonra yapalım. Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum."

Bu kadına olan sevgisiyle yüreği sanki patlayacakmış gibi hissediyordu.

Kristen kaçırılmaya hayır dememişti, bu iyiydi. Jackson onun dudaklarına sert bir öpücük kondurdu, sonra arabadan indiler.

"Çok uzun sürmez," dedi şoföre.

"Evet efendim. Yakınımda kalacağım."

Dufort ailesi, neredeyse hiç tanımadıkları büyükannelerinin sağlığı hakkında konuşurken, KRISTEN yumurtalarının son lokmasını yedi.

Jackson koltuğuna yaslandı, kolunu onun sandalyesinin tepesine koydu.

"Daniel'i arayayım," dedi Johnathan.

Bir dakika sonra yeni evli çift, cam bir su şişesine dayadığı paravanı doldurdu.

Kristen, Harper'a el salladı.

Arka planda sallanan palmiye ağaçları ve güzel, parlak mavi bir gökyüzüyle bronzlaşmış görünüyorlardı.

"Orası bizim otelimiz değil," dedi Fletcher ekrana yaklaşarak.

"Maui'deyiz," diye yanıtladı Daniel. "Balayımı Dufort'taki bir otelde geçirmeyeceğim."

"Düzeltilme. Sen öyle demiştin. Ben hayır dedim," dedi Harper, kaşlarını kaldırarak ve ona doğru küstahça bir bakış attı.

Olivia, Kristen'in gözüne çarptı ve ikisi de sırtıttı.

Hunter kahkaha attı. "Neden şaşırmadım ki?"

Daniel, Harper'ın omzuna kolunu doladı ve ağzını avucuyla kapattı. Harper kıkırdamaya başladı ve sonra öpüşüler.

Ah, aşkım.

Jackson, Kristen'in omzunu omzuna doladığı eliyle gıdıkladı. Kristen ona döndü ve adam göz kırptı. Lanet olsun, her seferinde Kristen'ı utandırıyorlardı.

Ama onu seviyordu?

Sevilen.

AŞK.

O. Jackson Wiles. Muhteşem, uzun boylu, seksi, muhteşem ve... Los Angeles'ta yaşadı.

Ama eve gidince bunu düşünecekti.

Bunun onlar için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Onun yerine, onun emirlerini yerine getirerek, aşık olmanın coşkusuyla yaşıyordu.

Vay.

Elini adamın bacağına koydu ve adamın kasları gerildiğinde, otele geri dönme arzusu onu sardı.

Birbirlerine hasret dolu bir bakış daha attılar.

"Tamam, ailemize yeni katılanlar olduğu için herkesi bilgilendireyim," dedi Johnathan, masanın etrafındaki kadınlara bakarak.

Ve o.

Kristen yine kızardı.

Jackson'ın parmakları ona bastırıldı ve ona ait olma hissi yüreğinde yoğunlaşmaya başladı.

"Annem ölüyor. Yeğenim Logan'ın telefon görüşmesinde bana söylediğine göre, ölüme yakın." dedi Johnathan.

"Logan en büyükleri, değil mi?" diye sordu Fletcher.

"Onu hatırlıyorum. Gençken tanışmıştık," dedi Daniel.

Johnathan başını salladı. "Kısa bir süre sonra kardeşimle tartıştım ve özetle, o zamandan beri ailemden uzaklaştım."

Ne kadar da güzel bir tartışma, diye düşündü Kristen.

Johnathan, "Logan bize ulaştı, hayatının sonuna geldiğini bilmemiz gerektiğine inanıyordu. Bunun için minnettarım," diye ekledi.

Jackson, tanıştıkları andan itibaren her zaman yaptığı gibi, Kristen'in kolunu ovmaya devam etti. Şimdi, tanıdık ve rahatlatıcı geliyordu.

"Hepinizin ölmeden önce onu ziyaret etme şansına sahip olmanızı istiyorum. Cenazesi Manhattan'da kaldırılacak ve babamla birlikte New York Marble Mezarlığı'na gömülecek."

Kristen masanın etrafına bakındı.

Restorandaki herkes konuyu tartışmaya başlayınca Daniel ve Harper telefonda daha sessiz bir şekilde tartıştılar.

Kristen, buraya ait olmadığını hissediyordu ama Jackson'ın nasıl hissettiğini merak ediyordu. Ona baskı yapmak istemediği için sessizce oturdu.

"Gitmelisin, Hunt," dedi Addison, elini onun koluna koyarak.

"Ne kadar zamanı kaldı?" diye sordu Hunter.

"Günler veya haftalar sürebilir. Aylar değil," diye yanıtladı babası. "Philadelphia'da yaşıyorlar, yani arabayla sadece birkaç saat uzaklıkta veya trenle gidebilirsiniz."

Fletcher homurdandı.

"Eğitim alabilirim" dedi Hunter.

"Sen helikopteri alacaksın," dedi Olivia. "Dürüst ol."

Kristen iç çekti. "O helikopteri özleyeceğim. Çok şanslısınız."

Masa sessizleşti.

"Ah. Bunu söylerken hiçbir şey kastetmemiştim. Sadece... boş ver," dedi, aniden utanarak.

Zenginlikleri hiçbir zaman utandıkları bir şey olmamıştı, bu yüzden neden sessiz kaldıklarından emin değildi.

"Anladım kızım," dedi Addison göz kırparak.

"Geri döneceksin!" dedi Harper telefondan.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Jackson ve ona doğru eğilerek gülümsedi.

İkisinin de birbirlerini görmeye devam etmek istediklerinin ilk işaretiydi bu ve içinde bir heyecan dalgası ürperdi. Tüm sebeplere rağmen, kalbi bu adamı istiyordu.

"Onu ziyaret edecek misin?" diye sordu Hunter, Johnathan'a.

Johnathan kahvesinden bir yudum aldı ve Kristen onun kendine zaman kazandırdığını anlayabiliyordu.

Ne kadar zamandır birbirlerinden uzak kalmışlardı?

Ne kadar zor bir durumdu. Kristen, ilişkilerin bozulmasının ardında çok ilginç bir hikaye olacağından emin olmasına rağmen, ona üzülüyordu.

"Emin değilim. Ama hepiniz gitmelisiniz. Büyükkannenizi tanımanız için sizi daha aktif bir şekilde teşvik edemediğim için üzgünüm. Ya da amcanızı ve kuzenlerinizi. Bu benim hatamdı," diye itiraf etti Johnathan.

"Sadece yaşlılıktan mı?" diye sordu Olivia, hamile karnını ovmak için sandalyesine yaslanırken.

Fletcher elini saçlarının üzerinden geçirdi ve başını öptü.

Kristen onlara gülümsedi. Sanki her yerde sevginin farkındaydı. Jackson'la bunu yaşayabilir miydi?

Duygularını itiraf ettikleri için ayrılmak çok daha zordu. Tek istediği otele geri dönüp bu enfes duyguların tadını çıkarmaktı.

"Sanırım kanser," diye yanıtladı Johnathan. "Ama onun yaşında muhtemelen ikisinden de biraz var. Seksen beş yaşında."

"Lanet olsun kansere," dedi Addison. "Annende de var Jackson. Doğru mu?"

Kristen yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Jackson'ın kolu vücuduna karşı sertleşti, sonra yavaşça kaydı.

Ağzı kurudu.

Jackson'ın uzaklaştığını hissettiğinde dünyası dondu. Döndü, yüzü taş gibiydi.

"Ne!" dedi Johnathan, fincanını gürültüyle tabağa düşürerek.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jackson, alnını ovuşturarak, sonra ona kalbini paramparça etmeye başlayacak bir bakış attı.

HAYIR.

Aman Tanrım, hayıııır.

"Jenna ölüyor mu?" diye sordu Johnathan daha yüksek sesle. "Bana yalan söyledin."

Jackson küfretti ve sandalyesi ondan daha da uzaklaşırken gıcırdadı. Yüzü solgun ve öfkeliydi. Çenesi gergindi.

"Jackson," dedi ona doğru uzanarak ama adamın koyu gözleri onu uyardı. Eli düştü.

Sonra Johnathan'la yüzleşiyordu.

"Hayır. Sana söylemedim. Bir fark var," dedi Jackson kararlı bir şekilde, sesi hırıltılı çıkıyordu.

Johnathan sandalyesini geriye doğru kaydırды.

"Ne kadar kötü?" diye sordu. "Ne. kadar. kötü. mü?"

Jackson ayağa kalktı. "Dur. Bunu yapma."

"Aman Tanrım. Jackson, özür dilerim... Ben-" Kristen inleyerek tekrar ona uzandı.

Geri çekildi ve ona dik dik baktı. "Nasıl yapabildin? Sana güvenmiştim. Nasıl... Tanrım."

Gözlerinden yaşlar boşanıyordu, kalbi göğsünde güm güm atarken dünyası başına yıkılmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Harper telefonda, ama Johnathan telefonu kaptı ve görüşmeyi sonlandırdı.

Aman Tanrım. Ne yapmıştı ki?

Kristen ayağa kalkıp sandalyesinin arkasındaki paltosuna uzandı. Kaçacaktı ve kaçtığında Kristen da onunla birlikte gidecekti.

Jackson ellerini saçlarının arasından geçirdi, yüzü yere bakıyordu, başını iki yana salladı.

Sonra küfretti.

"Beni durdurmaya bile çalışma oğlum," dedi Johnathan.

"Şimdi 'oğul' mu oldu?" diye sordu Hunter ve herkes onu duymazdan geldi.

"Özür dilerim. Kahretsin. Özür dilerim. Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum," dedi Addison, elini yüzüne kapatarak.

"Bunu yapma Johnathan," diye homurdandı Jackson, yüzünü babasına doğru kaldırarak. "Jenna'nın seni görmek istememesinin bir sebebi var. Senin hakkında bir şey bilmemi istemiyor. Çok hasta. Oraya gitmek hastalığını tetikleyebilir."

Addison ve Kristen'ın nefesi kesildi. Sanki kusacakmış gibi hissediyordu.

Fletcher ayağa kalktı. "Tamam, sakın ol. Baba, Jackson'ı dinlemelisin. Eğer o kadar hastaysa, bir daha hayatına öylece giremezsin."

Johnathan masanın etrafına bakındı.

"Sizlere hayatımı verdim. Annenizle kalmaya çalıştım ama bu imkansızdı. Jenna hayatımın aşkı. Yirmi dört yılı aşkın süredir her gün sorguladım. Onu özledim," diye açıkladı Johnathan. "Hiçbirinizin beni durdurmaya hakkı yok. Sen bile, Jackson."

Addison başını ellerinin arasına almış, Hunter da sırtını ovuyordu. Kristen kollarını kendine doladı ve titremeye başladı.

"Jackson," dedi sessizce ve adam onu görmezden gelmeye devam etti.

"Onu öldüreceksin," diye homurdandı Jackson. "Siktir, siktir!"

Ona doğru bir adım attı, elini uzattı. Sonra gözleri onunkilerle buluştu ve öfke ve acıyla parladı. Elini bıraktı.

"Yapma," dedi. Sonra gözlerini kırıştırdı ve bir anlığına ona duyduğu sevgiyle pişmanlığın karışımını gördü.

Sonra gitti.

Jackson, Fletcher'a döndü. "Gel de çantalarını al. Ben uçakla eve gidiyorum."

Sonra arkasını dönüp restorandan çıktı.

KRISTEN kapıya baktı, hıçkırdı, sonra yere yığıldı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bağlantıda kalalım," dedi Addison, Kristen'a üçüncü kez sarılırken.

"Bırak onu, Addy." Hunter, Kristen'a başını salladı. "Üzgün olduğunu ve tüm bunlara sebep olmak istemediğini biliyor."

Kristen neredeyse onun diplomasi eksikliğine gülecekti.

"Biraz daha açıklayabilir misin ki kendimi daha da suçlu hissedeyim? Ah," diye homurdandı Addison, onu serbest bırakarak.

"Yapmadım... Tanrım. Özür dilerim," dedi Hunter gözlerini devirerek. Kristen'ı kendine çekip sarıldı. "Jackson kendine gelecektir. Ona zaman tanı."

Kristen başını salladı ve hafifçe güldü. Perişan görüldüğünün farkındaydı. Gözleri kızarmış, burnu şişmişti.

Umurunda değildi.

Kristen şu anda pek bir şey umurunda değildi.

Jackson'ın parasını ödediği birinci sınıfa giriş yapmak yanlış hissettiriyordu. Onsuz burada olmak, veda etmek yanlış hissettiriyordu. Ya da bu kadar aptallık edip sırrını paylaşmasaydı her ne olacaktıysa.

Ne o ne de Addison kimseye zarar vermek istememişti, ama eylemleri buna sebep olmuştu.

Suçluluk duygusu onu rahatsız ediyordu ama tamamen dışlanmayı, çantalarının kaldırılma atılıp öylece bırakılmayı hak edip etmediğinden emin değildi.

Onu sevdiğini ilan ettikten sonra değil.

Eğer bu aşksa, bitmişti.

O gittikten sonra ortalık karışmıştı. Adamlar çantalarını getiriyor, kızlar onu almak için yere atlıyorlardı.

Onun hıçkırıkları.

Johnathan özür diliyor, sonra aniden gidiyor. Telefonunu kulağına götürüyor, sözde Jackson'ın annesini aramak için.

Ya da, Fletcher haklıysa, özel jetine binip bir saat içinde havada olacaktı.

Jackson'ın kaçmasının sebebi buydu.

Kristen, ailenin ne kadar önemli olduğunu herkes kadar biliyordu ama kocasının tepkisi acımasız ve düşüncesizce olmuştu.

Onun için sadece bu kadar mı önemliydi?

Harper, ağlaması durup cevap verene kadar ısrarla aramış, sonra da tuvalete gidip olanları anlatmıştı. Addison bir an bile yanından ayrılmamıştı.

"Seni sevdiğini mi söyledi?" diye bağırdı her iki kadın da.

"Ben de aynısını söyledim. Evet. Onu seviyorum," diye mırıldandı, biraz utanmıştı. Sonuçta bu ikinci dramaydı ve onu onun kadar iyi tanııyorlardı.

Ya da öyle sanıyordu.

"Nasıl öylece çıkıp beni öylece bırakabildi?"

Sessiz kalmışlardı.

"Benim hatam," dedi Addison başını sallayarak. "Neden olduğum karmaşaya inanamıyorum."

"Addy, bu gerçekten büyük bir hataydı. Jackson'ın aşırı tepki vermesine gerek yoktu. Ama bunu söylerken hikayenin tamamını bilmiyoruz," dedi Harper. "Johnathan ve Jenna arasında çok büyük bir geçmiş olduğu açık. Sabırlı olman gerekebilir... ya da—"

"Söyleme. Zaten biliyorum," dedi Kristen. "Boş ver onu. Hayatımın hikayesi bu."

Daha fazla gözyaşı akmıştı.

Sonunda Addison ve Hunter onu evlerine geri götürmüşlerdi ve orada uzanıp birkaç saat huzursuzca uyumuştı.

Duygusal olarak tükenmişti.

Hala bitkindim.

Kristen çantasını omzuna asıp el çantasının sapını tuttu. Hunter ve Addison'a hüzünle gülümsedi. "Beni bıraktığınız için teşekkür ederim."

"Güvenli uçuşlar," dedi Hunter, kolunu Addison'ın omzuna atarak. Bu, Kristen'in kalbine acı dolu bir ok sapladı.

Jackson burada olmalıydı, ona sarılıyor, kolunu ona doluyor olmalıydı. Ama o, eylemlerini kendisi seçmişti ve o, eylemler sözlerden daha güçlüdür atasözünü kabul etmek zorundaydı.

Kristen onlara hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ve kapıdan içeri girdi. Amerika Birleşik Devletleri'nden böyle ayrılmayı hiç düşünmemişti ama işte buradaydı. Kalbi kırılmıştı.

Yirmi üç saat ve bir aktarmanın ardından Auckland'a indi. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jackson, kiraladığı özel jetin penceresinden dışarı baktı. Neyse ki, ertesi gün uçmayı planladığı için uçuşunu öne alabilmişti.

Henüz babası ve kardeşleri gibi bir uçağı yoktu, bu yüzden Johnathan'ın Los Angeles'a doğru yola çıkıp çıkmadığını (kendisinden önce havalanabileceğini) ya da sadece Jenna'yı aramayı planlayıp planlamadığını bilmiyordu.

Yahut adam dediğini yapıp uyuyan köpekleri rahat bıraksaydı.

Bok.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Jackson annesini aramış ve sesli mesajını birkaç kez almıştı. Bu alışılmadık bir durum değildi. Annesi çok uyuyordu.

Johnathan'ın kapısına dayanıp onda gereksiz stres yaratacağı, durumunun kötüleşeceği görüntüleri onu rahatsız ediyordu.

Ve suçluluk duygusu.

Neden beklememişti ki?

Yirmi dört yıl olmuştu. Şimdi o lanet olası babasıyla mı tanışması gerekiyordu?

Hayaletleri araştırmaya kalkışmayın.

Kahretsin!

Jenna'ya son birkaç haftadır keşfettiği ve yaptığı şeyleri bu şekilde anlatmak istemiyordu.

Jackson viskisini bir dikişte içti.

Üçüncüsü.

Sarhoş gelmek kimseye fayda sağlamazdı. Ayağa kalktı, buzdolabından bir şişe su aldı ve yiyecek bir şeyler sipariş etti. Yemeğinin ardından bir yudum viski içip uyumaya çalıştı.

Jackson şu an hiçbir şey yapamıyordu ve o delici yeşil gözler ve içlerindeki yoğun acı onu rahatsız ediyordu.

Seni seviyorum.

Hayır. şu anda buna, yani annesine odaklanamazdı. Annesini hayatta tutmalıydı. Ama Jackson, çok düşünürse uçağı geri döndürmelerini söyleyebileceğini biliyordu.

Sonunda uyudu. Ama huzursuzdu ve uyandığında kendini berbat hissediyordu.

Telefonuna bir bakış attı ve Kristen'dan gelen tüm mesajları temizlemek için ekranı kaydırdı, bunu yaparken midesi bulanıyordu.

Jackson onu kaybettiğini biliyordu.

Onu bu yüzden affetmeyecekti.

Onu affedebileceğinden emin değildi. Önümüzdeki birkaç saat veya gün içinde ne olursa olsun. Güvenini kırmış ve annesini mezara sokabilecek tek sırrı paylaşmıştı.

Los Angeles'a döndüğünde, şoförün onu önce evine bırakmasını sağladı. Ev daha yakındı ve çantalarını bırakabilmesine olanak sağladı.

Jackson duş aldı, hızlıca tıraş oldu ve ardından siyah Maserati'sinin anahtarlarını aldı.

Kristen'a yalan söylemişti. Aslında tamamen yalan sayılmazdı. Bir Honda motosikleti vardı ama aynı zamanda iki aracı da vardı: bir Maserati ve kırmızı bir Tesla.

Garaj kapısı açılırken yanındaki boş koltuğa baktı ve göğsünde bir sızı hissetti.

Kristen seninle burada olabilirdi, pislik.

Gaza basıp geri geri gitti, ağırlığa aldırmadan, sonra annesinin evine doğru hızla ilerledi. Vardığında, dışarıda koyu renkli bir SUV park etmişti.

Johnathan zaten buradaydı.

Hiç şaşırmadı.

Hayaletleri araştırmaya kalkışmayın.

Safra boğazında yükseldi.

Jackson, patikada koşarken koyu renkli SUV'ye baktı ve direksiyon başında, dinlediği şarkıya parmaklarıyla vuran bir sürücü gördü. Sonra Jackson kapıya dayandı ve kendini nasıl bir boktan durumun içinde bulacağını merak etti: Annesi öfkeli miydi, yoksa Johnathan'ın ziyaretine mi tepki veriyordu?

Bayılacak gibi değildi ama stres onu yıpratıyordu ve Johnathan'ın bencilliğinden dolayı çok öfkeliydi.

Kapıyı çal, kapıyı çal, kapıyı çal, kapıyı çal.

Jackson, kanı hızla pompalanarak kapı eşiğinde bir ileri bir geri yürüdü. Kimse cevap vermeyince tekrar kapıyı çaldı.

Sonunda kilitlerin tıkırtısını duydu.

Annesi kapıyı açtı ve ona hayal kırıklığı ve üzüntüye benzeyen bir ifadeyle baktı.

Kahretsin.

Jackson onu kollarına çekti.

"Üzgünüm anne," dedi, zamanı geri alabilmeyi dileyerek.

Ve Kristen'la hiç tanışmamak mı?

Odaklan, dostum.

Jackson onu bıraktığında, evin içini daha iyi görebilmek için başını eğdi. Evin düzeni nedeniyle bu imkânsızdı ama yine de denedi.

Jenna başını salladı. "Jackson, sana bunu yapmamı söylemiştim."

"Biliyorum ama o benim babam, anne."

"İçeri gel." İçini çekti ve adam onu evin içinde takip etti. Büyüdüğü oturma odasında Johnathan Dufort oturuyordu.

"Merhaba Jackson," dedi adam, yüzü şimdi sakın ama kararına duyduğu güvenle sertti.

Pislik.

"Bunu yapmamı ben istemiştim," diye homurdandı Jackson kollarını kavuşturarak.

Johnathan ayağa kalkıp Jenna'nın yanına yürüdü, sanki suç ortağıymışlar gibi. Aslında umurunda bile değildi. Adam

ona tamamen saygısızlık etmiş ve isteklerini görmezden gelmişti.

İlişkilerinin harika bir başlangıcı.

"Gelmemem imkânsızdı," dedi Johnathan. "Bir ordu bile annenin yanında olmamı engelleyemezdi. O da beni engelleyemezdi."

Jackson, annesinin yanındaki uzun boylu, zengin adama doğru yüzünü kaldırmasını izlerken daha önce hiç görmediği bir şey gördü.

Aşk.

Ne bir annenin, ne bir kızın, ne de bir dostun sevgisi.

Gerçek aşk.

Jenna, Johnathan Dufort'u seviyordu. Kesinlikle şüphe yoktu. Gözlerindeki yaşlar, yanaklarındaki kızarıklık... Bunu hemen fark etti...

O.

Az önce kaybettiği kadın.

En azından annen hayatta ve iyi durumda.

"Jenna hayatımın aşkı, onu gördüğüm andan beri öyle," dedi Johnathan, kolunu omzuna atarak. "Bu sefer onu bırakmayacağım. Son nefesine kadar benimsin Jenna."

İsa.

Annesi yutkundu, gözyaşlarının akmasına izin verdi ve sonra Johnathan onu kollarına çekti.

Vay canına.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kristen, yoğun trafikte oturmuş, parmaklarını direksiyona vuruyordu. Dünyanın öbür ucunda olmak -ve dolayısıyla araba ve yol- tuhaftı, sadece birkaç hafta uzakta kalmış olsak bile.

Beynin nasıl uyum sağladığını görmek komikti.

Bu da onun bu gönül yarasını çabuk atlatacağı anlamına geliyordu, değil mi?

Güzel denemeydi, güneşim.

Arabasının bardak tutucusundan smoothie'sini alıp uzun bir yudum aldı.

Jet lag ve kırık bir kalp bir araya gelince tam bir felaketti. Bir de üstüne uykusuzluk ve Auckland'ın dondurucu soğuğu eklenince, Kristen bir köşeye çekilip hayattan saklanmak istedi.

Eve geleli birkaç gün olmuştu ama hâlâ alışamamıştı, on yedi saatlik zaman farkına alışmak zordu.

Üstelik hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Dün gece Jackson'a mesaj atmayı bırakmaya karar vermişti. Jackson cevap vermemişti ve her reddediliş, kalbini daha da derinden yaralıyordu.

Kristen daha önce hiç aşık olmamıştı. Böyle değil.

Onu açılmaya ve o üç aptalca kelimeyi söylemeye zorladığı için lanet olsun. Annesine kızgın ve üzgün olmasını anlıyordu ama onu tamamen yok sayması acımasızca ve yersizdi.

Neden onun açıklama yapmasına izin vermiyordu?

Neden ona bağırıp çağırıp, onunla tartışıp, son birkaç haftada inşa ettikleri şeye odaklanamıyordu ki?

Harper aramıştı ve bir saatten fazla görüntülü konuşmuşlardı, ikisi de bitkin düşene kadar konuşmuşlardı.

"Daniel ne dedi?" diye sormuştu Kristen.

Harper iç çekti ve çenesini eline koydu. "Yargısını saklıyor ve taraf tutmayacağını söyledi. Annesinin ne kadar hasta olduğunu öğrenene kadar. Ya da Johnathan ile Jenna arasındaki gerçek hikayeyi öğrenene kadar."

Kristen, ne kadar kırılmış hissetse de buna saygı duyuyordu.

"Sanırım çok nazik bir hareket. Kızgın olabilirim ama Jackson'ın destek görmesini istiyorum," dedi Kristen, elmas ve zümrüt bileziği kolunda döndürerek ve tam da Jackson'ın ona söylediği şeyi yaparak -onu düşünerek. "Sanırım artık bunu aşsam iyi olacak. Çocukların olduğunda amca olacak. Hiçbir yere gitmiyor. Yani, sanırım bir gün yollarımız tekrar kesişecek."

Bu gerçeği kabullenmek zordu ama gerçektir. Jackson, bir daha asla göremeyeceği bir adam değildi. Harper'la olan dostluğu ömür boyu sürmüştü ve Jackson, Harper'ın kayınbiraderiydi. Hayatındaki her büyük olay, bir şekilde onu da kapsayacaktı.

Gerçek: Onu tekrar görecek.

Bir gün evlenecek ve bir çocuk sahibi olacaktı. Karısı ve çocuklarıyla tanışacaktı. Şansı yaver giderse, muhtemelen hâlâ bekar olacaktı.

Telefonu çaldı ve Kristen şimdiki zamana ve etrafındaki trafiğe geri döndü.

"Hey," dedi direksiyondaki düğmeye basarak aramayı hoparlöre aldı.

"Hey, Karides," dedi kız kardeşi Karen esneyerek. "Jet lag'in nasıl?"

Bu aptalca lakap, ona bebekken takılmıştı. Annesinin deniz ürünlerine olan düşkünlüğü ve onun küçücük bir bebek olmasıyla ilgili bir şeydi bu. Yıllar boyunca ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu lakaptan vazgeçmiyorlardı.

Neyse ki arkadaşları bunun aptalca olduğunu düşünüp benimsemediler.

"Kahretsin. Neden uyanıksın?" diye sordu saate bakarak. Sabahın yedi buçuğuydu.

"Yeğeniniz Londra'dan aradı ve saati karıştırdı," diye iç çekti Karen. Kızı Selena, çalışma tatili için Avrupa'daydı. Bu, birçok genç Yeni Zelandalının yaptığı bir şeydi.

"Dur tahmin edeyim. Bir barda sarhoş olmuş." Kristen saate baktı. Yeni Zelanda'da sabah, Londra'da akşam demekti. "Gece sekiz. Kesinlikle bar saati."

"Çocuk yapma Kris. Dürüst olmak gerekirse, bu kalbini söküp kalabalığa fırlatmak gibi bir şey, böylece insanlar onu etrafa savurup buruştursunlar."

O homurdandı.

Ama Kristen anne olmak istiyordu. Hem de her şeyden çok. Otuz yaşına yaklaşırken ve bir ilişki başarısızlığı daha yaşarken -bu seferki beş dakikadan az sürdü- Kristen, bir daha asla yuva kurup çocuk sahibi olamayacağını düşünmeye başlamıştı.

En azından Harper evliydi.

Kristen, "Bunun için bir sperm donörüne ihtiyacım var ve şu ana kadar tanıştığım tek kişiler pislikler oldu," dedi ve yas döngüsünün öfke aşamasına geçtiğini belirtti.

Ama Jackson bir pislik değildi.

O da onun değildi.

"Bu akşam yemeğe gel. Annem senin depresif görüldüğünü söyledi," dedi Karen.

Öf.

Kristen, kız kardeşine Jackson'dan bahsetmeyecekti. Sadece tatil aşklarının yürümemesi istatistikleri hakkında bir nutuk çekecekti. Karen, yaş farkı yüzünden ikinci bir anne gibiydi. Onu seviyordu ama Kristen şu anda bunu duymak istemiyordu.

"Tatil sonrası bunalımı. Hepsi bu," diye mırıldandı.

Sessizlik vardı.

"Biliyor musun, sperm donörü işini yapabilirsin. Çocuk istiyorsan bekleme Shrimp," dedi Karen, onu aniden şaşırtarak.

Kristen gözlerini kırpıştırarak yola baktı.

"Günün bu saatinde ağır bir konuşma olacak abla," diye cevapladı bir an sonra. "Hafta sonu ziyarete gelirim. Bugün işe döndüğüm ilk gün olduğu için iş yerindeki eksiklerimi tamamlamam gerek."

Ayrıca ağabeyisine her şeyi anlatıp ağlamayacağından da emin değildi.

Cumartesi günü öğle yemeği yemeyi kabul ettiler. Görüşmeyi bitirdiğinde Kristen, kendisine ayrılan park yerine girip motoru kapattı.

İşe geri döndü. Hayatına geri döndü. Tıpkı Jackson'la tanışmadan önceki gibi.

Ancak şimdi kendini farklı hissediyordu.

Artık gözlerini kapatıp dokunuşunu hissedebiliyordu. Ağzını boynunda, dudaklarını dudaklarında hissediyordu. Yanına otururken parmaklarını teninde nazikçe gezdiriyordu. Kalın penisi onun içindeydi, onu sahipleniyordu.

Ama öyle yapmamıştı.

Evet, bir hata yapmıştı ama tepkisi de neredeyse aynı derecede kötüydü. Jackson ona bu kadar dramatik ve soğuk bir şekilde sırtını dönebiliyorsa, onu sevmiyordu demektir.

Kabul etmesi en zor şey buydu.

Yalan söylemişti.

Jackson Wiles onu sevmiyordu.

Gözünden akan yaş fark etti, derin ve titrek bir nefes aldı ve arabadan indi. Daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi, dükkanı açtı, ışıkları yaktı ve bugünün buketlerini yapmak için kendisi ve ekibinin kullanacağı tüm kurdeleleri ve malzemeleri çıkarmaya başladı.

Arka tarafta, her gün olduğu gibi, çiçek kutuları gelmişti ve onları içeri taşımaya başladı.

Tina geldi, hoş geldin dedi ve tatil zamanının geldiğini söyledi.

Sonra asistanları Sally geldi. Biraz daha neşeliydi ama "Büyük Elma nasıldı?" ve birkaç "Vay canına, harika görünüyor" dedikten sonra günlerine devam ettiler.

Her gün yaptıkları gibi.

Kristen, hazırladığı buketin içine beyaz bir gül koydu ve iki şakayık ekledi, ardından etrafına organik dokuma kumaşı sardı ve bir arada tutmak için doğal renkli ipi seçti.

İşte yine onun hayatı böyleydi.

Tatili bitmişti.

Artık nasıl ilerleyeceği konusunda bazı kararlar alma zamanı gelmişti çünkü kalbinin derinliklerinde Jackson'dan bir daha asla haber alamayacağını biliyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Jackson adamın elini sıktı. "Teşekkürler Stanley. Senden haber bekliyoruz."

Kevin, yönetim kurulu odasının kapısını açtı ve ardından dört hükümet yetkilisini asansörlere kadar geçirdi.

Sunumları iki saatten uzun sürmüş, sorular da gelmişti. Ve bolca soru gelmişti. Ne de olsa bu, ordu için çok önemli bir karardı. Bu yüzden Appopolis ekibinden operasyonları ziyaret etmelerini istemek yerine, Washington'dan uçup operasyonları yerinde görmeyi tercih etmişlerdi.

Jackson, onların yüzde yüz çabaladıklarından emindi.

Jackson, dizüstü bilgisayarlarını toplayıp ekranları kapatan ekibindeki üç kişiye, "İyi iş çıkardınız çocuklar," dedi.

"Sence ne zaman daha fazlasını öğreneceğiz?" diye sordu Baş Robot Fısıldayıcıları Jerry.

Jackson, ekibinin kendi iş unvanlarını oluşturmalarına izin vermişti ve hâlâ pişmandı. Başka bir şirkette olsa, bu kişiye Baş Sistem Mühendisi denirdi. Yine de bu, Jackson'ın kurum kültüründe aradığı eğlence ve özgürlük duygusunu yaratıyordu. Hayat zaten yeterince ciddiydi.

Kevin içeri girdiğinde Jackson ellerini ceplerine sokarak "Haftalar sürebilir," diye yanıtladı. Ekip odadan çıkarken birbirlerine baktılar.

"Mutluyum" dedi Kevin.

Jackson başını salladı.

Jackson topuklarının üzerinde sallanırken, "Başka hiç kimse bu teknoloji için gerekli kodlamaya ve becerilere sahip değil, bu yüzden gördükleri her şeyden memnun oldukları sürece, bizimle birlikte, çok güçlü bir şansımız olduğuna sessizce inanıyorum," dedi.

Ve bunu gerçekten de kastediyordu.

Becerileri ve geliştirdikleri teknolojiyle sektörde rakiplerinden önde olduklarından emindi.

Appopolis artık uluslararası alanda yüksek teknoloji yetenekleri tedarikiyle tanınıyordu. Hükümetin modern savaş teknolojisine daha fazla adım atmasına yardımcı olmak için, Appopolis'in oluşturduğu kodlamayı ürünlerde kullanmaya hazır ve nazırdılar.

Kevin duvardaki uzun dolaba yaslandı. "Daha fazla insana ihtiyacımız olacak. Çok daha fazlasına."

Jackson cam pencerelerden dışarı bakmak için döndü.

Los Angeles'ta güneşli bir öğleden sonraydı. Büyüdüğü şehir. Brown'daki yıllarının dışında, tüm hayatı boyunca Los Angeles'ta yaşamıştı.

"Başarsak da başarmasak da, genişlememiz gerekiyor," dedi Jackson. "Son on iki aydır bunun için çabalıyorsun ve haklısın."

Geriye dönüp baktığında Kevin başını sallıyor, elindeki kalemle çenesine vuruyordu.

"Satış ekibi bu ay hedeflerine ulaştı. Hem de iki katına. Tekrar. Çalışanlarımızı tüketmeden, onları kaybetmeye başlamadan önce harekete geçmeliyiz," dedi Kevin.

Jackson onları kaybedeceğine inanmıyordu. Gemiyi terk eden hiç kimse, lider ve son teknoloji bir şirketin parçası olacak kadar zeki veya tutkulu değildi. Ancak çalışanlarına değer veriyordu ve hepsinin çok sıkı çalıştığını kabul ediyordu. Hem de çok sıkı.

İnsanlardan en iyi verimi alabilmek için, onlara besleyici bir çalışma ortamı sağlamanız ve tükenmişliğin ne zaman ortaya çıkabileceğinin farkında olmanız gerekir.

Kevin'in CEO olmasının birçok nedeninden biri de buydu. Birincisi, sıradan bir iş unvanı seçmişti ve ikincisi, bir insan lideriydi.

İnsanları motive eden bir etken.

İnsan kaynağı olmayan bir şirketin ne anlamı var?

Sadece bir fikir. Ya da kapıda bir isim.

Demek ki Jackson dinliyordu. Kevin aylardır onun peşinde olsa bile.

O zamanlar zamanı değildi. Şimdi zamanıydı.

Şirketin kurucusu ve yöneticisi olarak Jackson'ın görevi, etrafındaki insanlardan çok içgüdülerine güvenmekti. İş hayatının başlarında, zirvede kalmanın püf noktalarından birinin ne zaman büyüyeceğini ve ne zaman bütçeyi sıkılaştıracaklarını bilmek olduğunu öğrenmişti.

Ekonomiler inişli çıkışlı seyretti. Fırsatlar gelip geçti. Ortaklıklar gelişti ve bozuldu.

Yaşamda ve iş hayatında.

Aklına Kristen geldi ama hemen vazgeçti.

Tekrar.

Gece gündüz dönüp duruyordu, onu aklından çıkaramıyordu.

Endişelenmek. İkinci kez düşünmek.

New York'tan uçup gittiğinden beri olan her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

Geçtiğimiz hafta o kadar çok şey olmuştu ki, kendini o kadar meşgul etmişti ki, ama bu onu düşünmeyi bıraktığı anlamına gelmiyordu. Bir an bile.

Jackson boğazını temizledi.

"Bir teklif hazırla ve Cuma günü yönetim ekibi toplantısında ele alalım," dedi Jackson. "Benden bazı fikirler bekleyin... ama onları Cuma gününe saklayacağım."

"Aman Tanrım, Jackson. Bana sürpriz yapma," diye homurdandı Kevin.

"Sen halledersin dostum," dedi gülerek ve Kevin'in omzuna vurarak kapıdan çıktı. "Öğleden sonrasının geri kalanında ofiste olmayacağım."

Bu akşam katılması gereken bir aile yemeği vardı.

Annesi ve Johnathan ile birlikte.

Konuşmaları için birkaç gün süre vermeleri istendikten sonra, onu kapı dışarı etmişlerdi. Üstelik Jenna'nın ilaçlarını aldığından emin olduktan sonra, Johnathan da doktorunun

Jenna'yı stressiz tutması yönündeki tavsiyelerini gayet iyi biliyordu.

Memnuniyetle yüzüne vurduğu bir şey.

"İyiym," diye ısrar etmişti annesi. "Babanla konuşmamız gerek. Eve git. Sana her şeyi anlatmaya hazır olduğumda seni ararım."

Lanet olsun, çok acımişti.

Kaşlarını kaldırıp burnuna baktı. "Anne, hastasın. Çok hasta."

"Johnathan iyi olduğumdan emin olacak," demişti Jenna. "Sen bizim oğlumuz olabilirsin ama birbirimize söylememiz gerekenler özel."

Annesi ne kadar yutması zor olsa da haklıydı.

"Onunla ilgileneceğim ve bir şey olursa seni arayacağım," dedi Johnathan, sesi duygu doluydu.

Bu yüzden, kalbi ağırlaşmış bir şekilde evine doğru yola koyuldu ve yarışan zihnini durdurmaya çalışırken anlamsız televizyon programları izledi.

Kristen, Yeni Zelanda'daki evine uçuyordu. Johnathan ve ağır hasta annesi, annesinin kanserini tetikleyebilecek ve onu tekrar hastanede görmelerine neden olabilecek eski yaraları konuşuyorlardı.

Kristen'in mesajlarına göz atmış ve sonunda hepsini silmiş. Cevap vermezse Kristen daha hızlı hareket edecekti.

Midesindeki bulantı hissi mutlaka geçecekti. Eninde sonunda.

Ertesi gün annesinin yorgun olduğunu ve biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyen bir mesaj almıştı, daha sonra hafta içinde bir zaman belirleyecekti.

Johnathan hala oradaydı.

Bu gece, cevaplarını aldığı geceydi.

JACKSON duştan çıktı ve havlusunu saçlarına sürdü. Duş minderinin üzerinde durup aynadaki kendine baktı.

Göğsüne tanıdık bir kayıp duygusu yayıldı.

Elini banyo tezgahına koydu, lavaboya baktı, diş fırçasını aldı ve soğuk suyu açtı.

Daha sonra Colgate'e doğru yayılıyordu.

Banyoda geçirdiği zamandan nefret etmeye başlamıştı. Tek yaptığı, ona o muhteşem yeşil gözlü kadını hatırlatmaktı. *İsmi anılmayacak olan kişi.*

Burada olsaydı, ellerini onun üzerinde gezdirirdi. Vücudunu ona dolardı, bakışlarını ona diker, yanakları o seksi kızarana kadar ona bakardı ve o da ona yaslanırdı.

Çünkü o her zaman öyle yaptı.

Sonra ağzı boynundan aşağı doğru öpüşerek ilerler ve parmakları pembe, ıslak etine doğru kayardı.

"Siktir," dedi, tükürüp ağzını çalkalayarak.

Kristen onun güvenini kırmıştı.

Anlatan Harper olsaydı, belki biraz daha iyi anlayabilirdi. Peki ya Addison? Kristen kadını sadece birkaç haftadır tanıyordu.

Peki neden onlara bu kadar kişisel bilgi vermişti?

Jackson bunu açıkça söylememiş ve ondan bir gizlilik anlaşması imzalamasını istememiş olabilir ama babasıyla yaptığı konuşmalar göz önüne alındığında bunun kişisel ve hassas bir konu olduğu açıktı.

Bunu bilmesi gerekirdi.

Ama lanet olsun, onu seviyordu.

Onu özlüyordu, çok özlüyordu, çok öfkeliydi. Bedeninin ona ihtiyacı vardı. İçindeki hayvansı taraf onu geri kazanmak için çığlık atıyordu. Güvende olduğunu bilmek için. Korunduğunu bilmek için.

Onun kendisine ait olduğunu bilmek.

Peki, bir ilişkide güven yoksa, o zaman ne var?

Bitmişti.

Birbirlerinden çok farklı dünyalardı ve öyle kalmalıydılar.

Sonsuza kadar.

Kristen Holle'u unutmak ve hayatına devam etmek zorundaydı.

Bu sefer annesinin evine doğru giderken daha sakin ama yine de gergindi. Tesla'yı garaj yoluna park edip arabadan indi.

Hava hâlâ sıcak olduğundan, uzun bej şort, kollarına kadar sıvanmış beyaz bir gömlek ve spor ayakkabı giydi. Koyu renkli gözlüklerini burnuna doğru itti ve budanmış gül çalılılarıyla çevrili patikada yürüdü.

Kristen onların isimlerini ve onu gülümsetecek bazı rastgele bilgileri biliyordu.

Aman Tanrım, neden onu unutamıyordun?

Devam et.

Sonra aptal beyni onu burada, annesiyle tanışırken, bitkiler ve muhtemelen daha birçok şey hakkında sohbet ederken hayal etmeye başladı. İyi anlaşıyorlardı.

Ve bundan nefret ediyordu.

Evleneceği kadın o olabilirdi. Hayatının geri kalanında seveceği kadın. Birlikte çocuklar yaratıp, tıpkı bir zamanlar yaptığı gibi, onların bu evde koşturmalarını izleyeceği kadın.

Kapıyı çalmasına fırsat kalmadan kapı açıldı.

Johnathan.

"Kendini evinde gibi hissediyorsun sanırım," dedi Jackson içeri girerken kaşlarını kaldırarak.

Bunun onun için sorun olmadığını iddia etmenin bir anlamı yoktu. Sorun değildi.

Annesine olan bitmek bilmeyen sevgisine rağmen, Johnathan ülkenin öbür ucuna uçup gitmiş, hayatına geri dönmesinin sağlığına ne gibi zararlar vereceğini hiç umursamamıştı. Bu küçük buluşmanın ona ne kadar stres yaşattığını Tanrı bilir.

Birbirlerini seviyor gibi görünebilirlerdi ama bunun ne kadar çabuk değişebileceğini biliyordu. Ve evet, suçluluk duygusu damarlarında nabız gibi atıyordu, her şeyin

sebebinin kendisi olduğunu biliyordu. O lanet olası hayaletlerin öylece ölü kalmasına izin verebilirdi.

"İyi durumda," dedi Johnathan, onun aklından geçenleri okuyarak.

"İyi."

Mutfağa girdiğinde Jenna salata hazırlıyordu. Dış mekanın kapıları açıktı ve içeri barbekünün kokusu yayılıyordu. Johnathan maşayı tezgahıdan alıp dışarı çıktı ve Jenna'ya göz kırptı.

Ne sikim?

"Merhaba Martha Stewart," dedi Jackson, telefonunu ve cüzdanını masaya bırakarak.

Jenna homurdandı. "Buzdolabından bir bira al. Ya da ne içmek istiyorsan."

Annesine uzun uzun baktı ve aylardır eksik olan yanaklarındaki ışıltıyı gözden kaçırmadı.

İyi görünüyordu.

"İçki mi içtin?" diye sordu.

"Güzelmiş," dedi Jenna. Alkol alması yasaktı.

Johnathan, ızgarada pişirilmiş mısır koçanı ve biftek tabağıyla geri döndü.

Aman Tanrım, sanki adam yeni taşınmış ve koca rolünü üstlenmiş gibiydi.

Jackson'ın lanet olası bedeninin üstünde.

"Bugün hava güneşli," dedi Johnathan tabağı yemek masasına bırakırken. "Hazır oradayken bana bir bira ısmarla."

Jackson buzdolabına eğilip iki şişe çıkardı. Yürüdü ve birini ona uzattı.

"Oturalım. Yiyelim ve konuşalım," dedi Jenna salatasını getirirken.

Kendini Pleasantville filminin içine girmiş gibi hisseden Jackson, oyunu oynamaya karar verdi. Annesini mutlu edecekse, oynayacaktı.

Böylece yemek yedi, onlara olası hükümet sözleşmesinden bahsetti, tüm üst düzey gizli detayları atladi

ve genişlemeye nasıl hazırlandıklarını anlattı.

"Planlarınızı gözden geçirecek birine ihtiyacınız varsa, harika iş danışmanlarım var," dedi Johnathan.

"Bakalım nasıl olacak," dedi Jackson.

Biyolojik babasına karşı herhangi bir şeye bağlanmak, yapmak istediği son şeydi. New York'a gitmenin pişmanlığı, oynadıkları bu mutlu aile oyununa rağmen, hâlâ damarlarında dolaşıyordu.

Gözleri duvardaki bir plakaya takıldı, üzerinde iki küçük gümüş ayak izi vardı. Söylenmemiş son bir sırrın hatırlatıcısıydı bu.

Jenna onu yakaladı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Bok.

Jackson'ın gözleri büyüdü. "Ben... Bunu yapmadım, anne."

Bu, hiç kimseye anlatmadığı bir sırdı.

Annesi gözlerini indirirken, "Johnathan Jessica'yı biliyor," dedi.

Jessica onun ikiz kız kardeşiydi. Annesinin rahminde, o doğmadan bir hafta önce ölmüştü.

İçinde hep taşıdığı tuhaf bir histi bu. Hiçbir zaman tam olarak tamamlanmış hissetmiyordu. Acaba onu öldüren kendisi miydi diye merak ediyordu.

Bir zamanlar dile getirdiği bir şeydi bu ve annesi onu hemen susturmuştu, Trevor ise "Muhtemelen," diye mırıldanmıştı.

Pislik.

"Bir kızımız olduğuna inanamıyorum" dedi Johnathan.

"Neredeyse." Jenna masanın üzerinde duran çatalıyla oynuyordu, Johnathan uzanıp elini tuttu ve sıktı.

Annesi onun alaycı, sorgulayıcı bakışlarını görünce elini hafifçe oynattı.

Jenna, "John'a hamile olduğumu ve kız kardeşinle birlikte olduğumu söylediğim ana kadar neler yaşandığını biliyorum," dedi.

John.

"Bana söyledi." Jackson başını salladı. "Ama aynı zamanda sana aşık olduğunu da söyledi. Öyleyse neden Trevor'la kaldın?"

İkisi birbirlerine baktılar.

"O andan sonra çok şey oldu. Sana babanla ilgili şeyler anlatacağım-"

"Beni büyüten adam. Babam değildi," dedi Jackson kararlı bir şekilde.

Jenna başını salladı.

"Sana asla nazik davranmadı. Ve bunun sebepleri var," dedi Jenna iç çekerek.

Johnathan küfrederek birasını bitirdi. Masanın karşısına bir bakış atan Jackson, Johnathan'ın bir tane daha isteyip istemediğini sorduğunu anlayarak başını salladı.

Kesinlikle evet.

Sanki buna ihtiyacı olacakmış gibi geliyordu.

Adam buzdolabına doğru yürüyüp şişeleri alırken annesi devam etti.

"Sabah bulantılarım vardı. Trevor halletmişti," dedi Jenna birayı ona uzatırken. "Hamile kalamadık. Test yaptırmış ve kısır olduğunu öğrenmiş ama bana hiç söylememişti. Bu yüzden, mide bulantımın hamilelikten kaynaklandığından şüphelendiğinde çıldırdı."

"Senin bir ilişkin olduğunu biliyordu," dedi Jackson, Trevor'ın annesine zarar verme düşüncesiyle dişlerini sıkarak.

Jenna başını salladı.

"John ile fotoğrafım çekilmişti, o yüzden noktaları birleştirdi."

"Bana söylemeliydin, Jenna," dedi Johnathan, sandalyesinin yanında durup pencereden dışarı bakarak.

İkisinin günlerce konuşmuş olduğu belliydi, ama Johnathan hâlâ olan biteni kabullenmeye çalışıyordu. Yirmi beş yıl sonra zor olmuş olmalı.

Annesi masanın karşısından ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Daha da kötüleşiyor canım. Bunu

duymanı istemiyorum ama gerçeği hak ediyorsun. Johnathan'ı severdim. Hâlâ da seviyorum." Adama baktı ve adam da ona hafifçe gülümsedi.

Jackson bakışlarını birbirlerine dikti. Onları birlikte görmek çok gerçeküstüydü. Birkaç ay öncesine kadar ikisini yabancı sanıyordu. Johnathan bir otel patronuydu, annesiyle mangal yapan adam değil.

Ya da ona böcek bakışları atıyordu.

Ama işte oradaydılar.

"Ölmemiş olsaydı onu öldürürdüm," dedi Johnathan ve Jackson kaşlarını kaldırdı.

"Ne yaptı?" diye sordu, gözleri tekrar annesine kaydı.

"Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi. Bana karşı çıktı ve medya ve plak şirketine gideceğini söyledi," dedi Jenna. "O zamanlar Johnathan'ın işi büyüyordu ve üç küçük oğlu ve bir karısı vardı. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar kamuoyunda patlak verirse onu terk edip etmeyeceğinden emin değildim."

Johnathan küfretti.

Jenna, "Hamileydim, savunmasızdım ve kamuoyunun gözü önündeydim," dedi. "Trevor, onunla kalırsam ilişkiyi görmezden gelebileceğini söyledi ve herkes çocuğun, çocukların ondan olduğuna inanıyordu."

"Gerçekten mi? Benden nefret ediyordu," dedi Jackson başını sallayarak.

"Çünkü bana benziyorsun," diye mırıldandı Johnathan ve Jenna onaylarcasına başını salladı.

Jackson bir bakıma bunu anlamıştı, ama o masum bir çocuktü. Adamın ona yönelttiği nefret ve aşağılanmayı hak etmemişti. Belki de incelikliydi, ama hayatı boyunca devam etmişti.

"Kavga ettikten sonra gitti. Menajerimle görüşmek için plak şirketinin ofisine gittim. Onlarla konuşup durumu anlatırsam, Trevor'ın üzerimdeki etkisinin azalacağını düşündüm. Sonra Johnathan'ı aramayı planladım."

Babası birasından uzun bir yudum aldı. Çenesi kasılmıştı.

Bok.

İçinde soğuk bir ürperti hissetti. Jackson bunu duymak istemediğini düşünmeye başlıyordu.

"Oraya vardığımda, aynı şirketle anlaşılan gruplardan biri kayıtlarını tamamlıyordu. Kim olduğunu söylemeyeceğim, o yüzden bana sormayın," dedi Jenna, peçetesini elinde buruşturarak.

Johnathan arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koydu. Jackson onunla göz göze gelmeye çalıştı ama kimse ona bakmıyordu.

Kanındaki soğukluk buza dönüştü.

"Adamlardan biri, gitaristleri, beni odalarındaki partiye katılmaya ikna etmeye çalıştı. Biliyorsunuz, doksanlardaydık ama o zamanlar hâlâ bolca içki ve uyuşturucu vardı," diye devam etti. "Ama hamileydim ve kavgadan sonra çok üzgündüm."

Lanet olsun, bunu duymak çok acı vericiydi.

Jackson birasını yudumladı.

"Bu yüzden, yöneticimi beklemek için otoparkın yakınındaki arka tarafa çıktım, partiye karışmamaya çalışıyordum."

Jackson gözlerini kapattı.

Ne olacağını biliyordu. Sanki filmi yüzlerce kez izlemiş gibiydi.

Bu sefer annesiydi.

"Ona ayrıntıları anlatma. Hiçbir oğulun bunu duymasına gerek yok," dedi Johnathan. "Ve bir gün Jenna, bana kim olduğunu söyleyeceksin."

İki adam göz göze geldi ve Jackson başını salladı.

Ne olursa olsun, öğrenmek üzere olduğu şeyin intikamını almak konusunda Johnathan'ın yanındaydı.

Annesi sonunda gözlerinin içine baktı.

"Cinsel değildi. Neredeyse öyleydi. Ama bana zarar verdi. Hem de çok fena," dedi.

Jackson küfür ederken sesi titriyordu.

"Menajerim geldiğinde beni hastaneye götürdü ve Trevor bizi orada karşıladı. İyileşmek için neredeyse bir hafta orada kalmak zorunda kaldım."

Öfkesi her yanını sardı.

"Orospu çocuğu," diye homurdandı ve bir an aklına Kristen geldi. Bir gün, dünyanın öbür ucundayken onun incinme ihtimali.

Siktir et.

"Çenem, kolum ve kaburgam kırılmıştı," dedi. "Ama bebeklerin iyi durumda olduğu söylendi."

Jessica.

Gözleri tekrar buluştuğunda annesinin bakışları yere indi. "Bana bunun bir ilgisi olmayabileceği söylendi ama... evet, olabilir."

"Lanet olsun," diye küfretti Jackson. "Bu pislik kim? Söyleyin bakalım!"

Jenna başını iki yana sallayıp devam etti. "Ondan sonra plak şirketi beni yüz üstü bıraktı çünkü konuşmamdan korkuyorlardı. Menajerim sağlık çalışanlarının konuşmalarını duymuş ve senin Trevor'dan olmadığını anlamıştı. Tam bir karmaşaydı. Bir sürü korkunç hukuki suçlamayla tehdit edildim."

"Yine de karım Jenna'yı terk ederdim. Hiçbir şey beni seninle olmaktan alıkoyamazdı."

Hiçbir şey söylemeyince Jackson babasına baktı. "O hariç. Annenin sana bu şansı vermemesi hariç."

Johnathan başını salladı.

Jackson artık anlamıştı.

Annesi kapıyı kapatmış ve ona hiç fırsat vermemişti.

"Yapabileceğim veya yapmam gereken milyonlarca şey vardı," dedi Jenna. "Ama tek istediğim bebeklerimin güvende olmasıydı. Trevor bana baktı. Mükemmel değildi ama kararlı ve sadıktı."

Ama benden nefret ediyordu.

Jenna, "Jessica öldüğünde yüreği parçalandı," diye devam etti.

"Bu yüzden bana sadece Jackson'ın fotoğrafını gönderdin," dedi Johnathan ve annesi başını salladı.

"Her gün oğlumuza bakıp seni düşündüm. Her gün," dedi, gözlerinde yaşlar parlayarak.

Jackson'ın gözleri karıncalandı.

"Aman Tanrım, anne," diye fısıldadı, sesi duygudan kalınlaşmıştı.

"Lütfen beni affedin," dedi usulca ağlayarak. "İkiniz de. Doğru kararı vermemiş olabilirim ama kırılmış, güçsüzleşmiş ve korkmuştum. Ve çılgın hormonlarla hamileydim. Sen ailesi olan zengin bir adamdın. Saldırıya uğrayıp kariyerimi kaybettikten sonra, herkesin önünde yapmamız gerekenleri yapmaya cesaretim yoktu."

Johnathan oturdu. "Bana hiç söylememen iyi olmuş. O orospu çocuğunu öldürdüğüm için muhtemelen hapiste olurum."

Jackson bilmiş bir şekilde başını salladı.

"Aynı."

Jenna ikisine de kaşlarını çatarak baktı. "Bu yüzden size asla söylemeyeceğim. İki alfa erkek. İkinizi de kaybetmek istemiyorum."

"Yapamazsın, anne."

"Seni bırakmayacağımı söylemiştim," dedi Johnathan kararlı bir şekilde, sonra Jackson'a baktı. "Anneni de New York'a götürüyorum."

Jackson'ın kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Orada dünyanın en iyilerinden bir uzmanım var. En iyi bakımı alacak... ve dediğim gibi, bu sefer anneni kaybetmeyeceğim."

Çenesindeki sertlik ve sesindeki sert ton, onu yerinden oynatmayacağını açıkça gösteriyordu. Ama bu sadece onun kararı değildi. Bu, annesinin hayatının son ayları veya yıllarıydı.

Onun için doğru kararı vereceğinden emin olacaktı.

Jackson annesine döndü. "Ve sen buna razı mısın?"

Ona gülümsedi.

"Sevgilim, bu adamı hayatım boyunca sevdim. Uzun süre dayanamayabilirim, bu yüzden beni lüks bir çatı katına yerleştirip beni severken bir prenses gibi davranmak isterse, buna hiç itirazım yok."

Şu an neden Kristen'ı düşünüyordu ki?

Tekrar.

Sevdiği kadını koruma düşüncesi yüreğini kemiriyordu. Sanki hayatını onunla geçirmeyerek ve her gün ona dünyadaki en önemli şeyin o olduğunu söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratiyordu.

O muydu?

Anne ve babasının birlikteliğini, küçük dokunuşlarını ve bakışlarını izledikçe, kendini Kristen'la birlikte görüyordu. Bunu ona ilk söyleyen oydu. O güneşli günde Central Park'ta otururken ona sevgi dolu sözler söylemişti.

Gözleri dışarıya, bahçeye kaydı, beyni dönmeye başladı.

New York. Annesi ülkenin diğer ucunda olacaktı.

Hayır, asla.

"Öyleyse ben de taşınyorum," dedi. "Eğer istediğin buysa. O zaman Manhattan'a taşınyorum."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

İki hafta sonra

"VE SEN DÖRT AY SONRA OTUZ YAŞINA MI GİDECEKSİN?" diye sordu doktor, ekrandan başını kaldırıp ona sanki antik bir esermiş gibi bakarak.

"Doğru," dedi Kristen beşinci kez. Hayatında hiç bu doğurganlık kliniğinde geçirdiği son otuz dakikadan daha yaşlı hissetmemişti kendini.

"Partnerin yok. Şu anda bekar mısınız?"

İsa.

"Evet." Tekrar.

"Yani, donör spermi ve yumurtası isteyeceksiniz," diye sordu Dr. Letterman fareye tıklayarak.

Kristen başını bir kez salladı. "Yani... hayır. Yumurtalarımı kullanıp..."

Doktor yumurtalarının kaç yaşında olduğunu, her kadının sahip olduğu sayıyı ve her yıl ne kadar azaldığını anlatmaya devam ederken, kadın sözünü kesip tırnaklarını yemeye başladı ama kadın onu dinlemiyordu.

Tüm seansı ona hamile kalmanın ne kadar zor olduğunu anlatarak geçirmişti. Bu arada, bir yerlerde birileri korunarak seks yapıyordu ve o kararlı sperm, kauçuğu delerek kadını hamile bırakıyordu.

Dünya'da nüfus azalmıyor, artıyordu.

O kadar da zor olamaz.

Elli yaşında değildi.

"Özür dilerim. Sadece... Bana her şeyi anlattın. Güzel, gösterişli ofislerin olduğunu ve hâlâ iş yaptığını varsayıyorum çünkü işe yarıyor," dedi Kristen kaşını kaldırarak.

Daha doğrusu, öyle olmadığı için ve insanlar bunu tekrar tekrar yapmak zorunda kalıyor, her seferinde de başarısız oluyorlar.

"Ben de size söylüyorum, Bayan Holle."

"Hayır. Beni korkutuyorsun. Yumurtalarımın ne kadar berbat olduğunu duymak istemiyorum. Kaç tane doğuramayacağımı. Buradayım, proaktif olmaya çalışıyorum çünkü anne olmak istiyorum. Otuza yaklaşıyorum, elliye değil. Bunu göreceli tutabilir miyiz?"

Doktor içini çekti.

"Evet, tam zamanında geldiniz, ama benim görevim size tüm bilgileri vermek. İyi, kötü ve çirkin."

Uzun bir süre bakiştılar.

"İyi haber nerede?" diye sordu sonunda.

Doktor içini çekti ve birkaç broşür çıkardı.

"Yumurtalarınızı dondurma işlemi şöyle," dedi Dr. Letterman, bir sayfayı açıp işaret ederek ve ardından bir diğerini de aynı şekilde işaret ederek. "Bu, bir kadının yumurtalarının yaşam döngüsünü gösteriyor. Doğru zamanda geldiniz, ancak bebek sahibi olmayı ciddi olarak düşünüyorsanız ve bir partneriniz yoksa, hemen başlamanızı öneririm. Dondurma veya tüp bebek."

Kristen broşürleri aldı ve başını salladı.

Bunların hiçbirisi doğal gelmiyordu çünkü doğal değildi. Hiçbir zaman bir muayenehanede oturup kendi başına çocuk sahibi olmaktan bahsetmeyi hayal etmemiştir.

Kendisini yargılanmış ve acınası hissediyordu.

"Üç aylık bir bekleme listemiz var. Ne kadar erken karar verip rezervasyon yaptırırsanız, bebeği kucağımıza o kadar çabuk alabiliriz. İlk olarak, yumurtalarınızın kalitesini ve miktarını görmek için testler yapacağız."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

"Evet, yapabiliriz ve yapmalıyız," dedi doktor, sonra bir kağıt çıkarıp ikiye katladı. Hiç de iyiye işaret değildi. "Fiyatlar böyle. Üzgünüm, finansman sunmuyoruz ve bu yola girmenizi de önermiyoruz."

Karşısına birinin oturup, heyecan verici bir hayat kararı aldığı için onu tebrik etmesini ve bebek isimlerinden bahsetmesini beklemiyordu. Ama bu randevunun hiçbir kısmı keyifli olmamıştı.

Besleyici ya da şefkatli değildi.

Ona sanki başarısız biriymiş ve bunu karşılayacak parası yokmuş gibi davranmıştı. Fiyatlara bir bakınca haklıydı. Yeni Zelanda'da tüp bebek tedavisi her seferinde on binlerce dolardı.

Yutkundu ve veda etti.

Kristen, kırk beş dakikalık randevu için yüklü bir miktar para ödedikten sonra ofisten ayrıldı ve sersemlemiş bir şekilde evine gitti.

Eve vardığında anahtarlarını mutfak tezgahına bıraktı ve kendine bir bardak viski doldurdu. Ülkeye döndüğünde gümrüksüz satış mağazalarından aldığı viskiden.

Her lanet damla ona onu hatırlatıyordu.

Odaya göz gezdirirken iç çekti. Hayat çok boş geliyordu. Harper Manhattan'daydı, taşınma heyecanı ve düşün artık bitmişti.

Kristen tatile gitmiş ve kırık bir kalple geri dönmüştü.

Belki bir kediye ihtiyacı vardı?

Ya da bir japon balığı.

Telefonu bip sesi çıkardı. Duymazdan gelip viskisini yudumlamaya devam etti, Jackson'ın ne yaptığını merak ediyordu. Los Angeles'ta sabahın erken saatleriydi. İşe gidecekti. Ya da belki başka bir eyalette veya ülkedeydi; iş seyahatinde olduğunu söylemişti.

Harper, annesinin iyi olduğunu söylemişti. Johnathan ortaya çıktığında annesi ölmemişti.

Sürpriz.

Saygısızlık etmek istememişti ama kadın ölüm döşeginde değildi, buna rağmen Jackson inanılmaz derecede savunmacı ve tepkisel davranmıştı.

Ve bu yüzden ondan uzaklaşmıştı.

Kristen alaycı bir tavırla viskisinin kalanını bir dikişte içti.

Bardağı tezgahın üzerine bıraktı ve iki yatak odalı evine göz gezdirdi. Kristen evi iki yıl önce satın almıştı. Bebek sahibi olmak için güzel bir ev olurdu. Oturma odası güneşliydi ve çift kanatlı bir kapısı vardı. Bu kapılardan küçük, çitle çevrili, asfalt kaplı bir dış alana çıkılıyordu. Hatta çimenlik bir alan bile vardı.

Mahalle güvenliydi.

Yakınlardaki bir okulun notları iyiydi.

Kız kardeşi ve anne-babası da yakınlarda yaşıyordu.

Belki de doktor haklıydı. Birkaç yıl daha bekleyip iki veya üç deneme yaparsa (ki bu pek de alışılmadık bir durum değildi), yumurtalarının sayısı ve kalitesi azalacak.

Hiçbir şeye atılmayacaktı ama gerçek şu ki, yanlış adamları seçme konusunda bir yeteneği vardı.

Bu değişecek miydi?

Yoksa kırk yaşında olup keşke bunu on yıl önce yapsaydım mı diyecekti?

Kristen bardağını çalkalayıp duş almak için banyoya yöneldi. Su saçlarından aşağı akıp yüzünden aşağı doğru akarken, gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Artık ağlamasına izin verdiği tek yer orasıydı. Kendine, kırık kalbinin asla iyileşmediğini, suyun ağladığını söylüyordu.

Onu sevdiğini söylemişti.

Yalan söylemişti.

Ertesi sabah, bir arkadaşıyla kahve içmek için bir kafede oturuyordu. Soğuğa rağmen, kat kat giyinmiş, kaldırımdaki masalardan birinde oturuyordu.

Cumartesi günüydü ve Melanie her zaman geç kalırdı, Kristen da sosyal medya hesaplarında gezinirken telefonu çaldı.

FaceTime'dan gelen bir istekti. Sırtarak cevapladı.

"Harper Dufort, dışarıda parti mi yapıyorsun?" New York'ta cuma gecesi idi. Ekran canlanınca, Harper'ın evde olmadığını anladı.

"Hayır. Sıkıcı bir etkinlikteyiz," diye yanıtladı Harper.

"Sizi duyabiliyoruz!" diye seslendi biri.

Kristen kıkırdadı. "Olivia mıydı?"

Harper gözlerini devirdi ve başını salladı.

İçini bir hüznün kapladı. Hepsini çok özlemişti ve keşke orada olabilseydim diye düşündü.

Ama o yoluna devam ediyordu ve farklı bir hayat kuruyordu.

Hayat yaratmak.

"Uzmanla nasıl gitti?" diye sordu Harper, gürültüden bir adım uzaklaşarak.

"Eh, biraz kaba davrandı ama ihtiyacım olan tüm bilgiye sahibim," dedi ve sonra dudağını ısırıldı. "Sanırım yapacağım."

"Yumurtalarını mı donduracaksın?" Harper'ın gözleri büyüdü. "Harika. Biriyle tanıştığında çok iyi bir sigorta."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Kristen, Dick Doktor'un söylediklerini bir gecede uzun uzun düşünmüştü. Doktor sert davranmış olsa da, gerçekler ortadaydı.

Neden bekleyelim?

Yumurtalarını dondurabilirdi, ancak görünürde bir ilişki yoktu ve eğer biriyle tanışırsa, denemeye karar vermelerinin bir veya iki yıl süreceğini bildiğinden, zamanı tükenmeye başlayabilirdi.

Öyleyse neden bekleyelim?

Kristen evini yeniden finanse edip biraz para kazanabilirdi. Uyandığında, bunun doğru şey olduğunu hissetti.

Yüreği ağır olsa bile.

"Hayır. Tüp bebek yaptıracağım. Çocuk sahibi olacağım, Harp." Gülümsedi.

"Ön kapıyı kapat! Şaka mı yapıyorsun?"

Kristen kıkırdadı ve güldü. "Evet. Hayır, yani. Bir bebeğim olacak. Bir erkeği beklemenin siktir et. Anne olmak istiyorum, bu yüzden yapacağım."

Harper ekrandan ona bakarken sessizlik oldu. "Sen oradayken ben burada olduğum için nefret ediyorum. Şu anda sana sarılmaya ihtiyacım var."

Gözlerinden yaşlar sızıyordu.

"Halkın içindeyim, kahretsin. Şimdi maskaram her yere bulaşıyor," dedi Kristen, hafifçe gülerek ve koluyla silerek.

"Yarın beni ara. Sen yaptığında ben de gelirim. Kitaplarımı falan yazarım," dedi Harper. "Bekle, ne kadar sürer? Daniel muhtemelen sinirlenir. Çok yazık. Ben senin en iyi arkadaşınım."

Kristen arkasına yaslandı ve sarhoş Harper'ın dönüp durmasını dinledi. Ayrıca, kocası sonunda omzuna yaslanana kadar, yaklaşık üç kez hesabı ödemeyi teklif etti.

"Sen olabileceğini düşündüm. Merhaba Kristen."

El salladı. "Hey, Daniel."

"Bebek bekliyor," diye patladı Harper.

Aman Tanrım.

Kristen elini alnına vurdu.

"Aman Tanrım. Jackson'ın mı?" diye sordu Daniel, gözleri kocaman açılmış ve kaşları alnına doğru kalkmıştı.

"Hayır! Kahretsin. Daniel. Hayır. Değilim, tekrar ediyorum, bebeğim yok. Hamile değilim," dedi Kristen robot gibi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Melanie, önündeki koltuğa çökerek. "Lekesiz gebelik falan."

Kristen güldü.

Harper, dedi ağzını oynatarak, ekranı işaret ederek. "Sarhoş."

"Ah," dedi Melanie içkilerini sipariş ederken garson belirttiğinde.

"Yani üvey kardeşimin çocuğuna hamile değilsin. Anladım. Tamam. Ben gidiyorum. Harper, seni eve

götürmemiz gerek. Tuvalete gittiğimde iğne oldun mu?" diye sordu Daniel.

Harper sustu.

"Evet," dedi Daniel, Melanie ve Kristen hep bir ağızdan.

Harper yüzünü telefona yaklaştırdı, çok çirkin bir şekilde. "Emma burada. Gelecek hafta kitap imza günümüz var, o yüzden bizimle kalacak. Kitaplarını okumalısın. Çok acayip."

"Tamam, harika," dedi Kristen etrafına bakarak ve yakındaki lokantacıların bunu duymadığını umarak.

"Kitabın ayrıntılarını bana gönder. İhtiyacım var," diye seslendi Melanie.

Ayıkken sarhoş insanlarla konuşmanın ömrü kısıydı. Üstelik artık Melanie de gelmişti, Kristen'in bu çılgın telefon görüşmesini bitirmesi gerekiyordu.

"Yarın ararım Harp. Ve lütfen Daniel'a hamile olmadığımı söyle. Hem de hiç kimseye," dedi, Jackson'ın adını söylemek veya ondan bahsetmek istemediği için Melanie'ye açıklamak zorunda kaldı.

Aramayı bitirdiğinde derin bir nefes verdi.

Melanie kahvesini dudaklarına götürdü. "Kocası gerçekten çok çekici."

Evet öyle. Üvey kardeşini görmelisin.

"Ee, işler nasıl?" diye sordu Kristen. Dufort kardeşler bugünkü tartışma konusu olmayacaktı.

O yoluna devam ediyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Pekala," dedi Kevin, burbonunu dudaklarına götürerek, "Bence harika bir mekan. Memnun kalırsan, evrak işlerini halledip hepsini imzalattırım."

"Akıllı adam," dedi Hunter.

Jackson viskisini bardağında döndürüp sandalyesine yaslandı. New York'ta olmak beynini mahvediyordu.

Nereye baksa Kristen'ı görüyordu.

Aslında, indiğinden beri geçen on iki saat içinde onu en az on kez gördüğünü sanıyordu. Eğer bir yerde olacaksa, CEO'su ve Hunter'la içki içtiği SoHo Dufort Oteli'ndeki Cloud Bar'da olmayacaktı.

Tam o sırada Fletcher ve Daniel içeri girdiler.

"İki buzlu viski, teşekkür ederim," dedi Daniel.

"İçmiyorum," diye homurdandı Fletcher.

"Saçmalık. Olivia etraftayken içki içmeyeceksin. Zaten hamile olan o, sen değilsin." Daniel, adam aptalmış gibi başını salladı.

"Öyle olmuyor," diye cevapladı Fletcher, garsona seslenerek. "Benimki buzlu H2O olsun."

"Sadece buzlu su de." Daniel gözlerini devirdi.

Jackson içkisine güldü.

"Neden, bu kadar canını sıkıyorken?" Fletcher sonra Jackson'a dönüp sırtıttı. "Büyük Elma'ya tekrar hoş geldin, kardeşim."

Jackson viskisini geri içti. "Teşekkürler. Bütün o çekişmeleri özledim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Hunter kaşlarını çatarak.

"Hayır." Jackson güldü.

Fletcher kıkırdadı ve Jackson, Kevin'e bir dizi tanıtım yaptı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ofis nasıldı?" diye sordu Daniel, bir Jackson'a, bir Kevin'e bakarak.

"Harika," diye yanıtladı Kevin. "Şu anda biraz büyük ama büyüme aşamasındayız, yani iki yıl içinde mükemmel olacak."

Jackson bunu imzalayacaktı.

Üstelik ofisten beş blok ötede bir çatı katı dairesi bulmuştu, yani isterse işe yürüyerek kolayca gidebilirdi. Babasının evine ise sadece on dakika kadar uzaklıktaydı.

Ve şimdi annemin.

Jenna evini satışa çıkarmıştı ve Johnathan birkaç gün sonra onu Manhattan'a taşımıştı. Gelecek hafta uzmanla görüşecekti.

Tek bir kararla hayatınızın bir anda nasıl değişebildiği şaşırtıcıydı.

Tıpkı onun hala sevdiği kadından uzaklaşma kararı gibi.

İçecekler geldi ve Fletcher kadehini havaya kaldırdı. "Şerefe. Orduyla yaptığınız süper gizli sözleşmenin başarısına."

Üç gün önce, başarılı tedarikçinin kendileri olduğu kendilerine bildirilmişti. Ayrıntılar son derece gizliydi, ancak ABD hükümetinin askeri kanadının müşterisi olduğunu paylaşabilirdi.

İşte bu kadardı.

Bilgi almak için ısrar ediyorlardı ama onun asla ifşa etmeyeceğini biliyorlardı. Kardeşlerinin birbirleriyle alay etmeyi sevdiğini öğrenmişti.

Artık o da onlardan biriydi.

"Teşekkürler dostum," dedi Jackson ve hepsi içkilerini kaldırdılar.

Ekibiyle yaptığı toplantıların ardından, New York'ta bir ofis istediğini söylemişti. Özellikle de annesi taşınacağını söyledikten sonra. Ayrıca yeni ailesiyle vakit geçirmek istiyordu.

Olumsuz tarafı, Kristen'la burada olmanın anılarını geri getirmesiydi.

Kimi kandırıyordu acaba? Onu düşünmekten hiç vazgeçmemişti. Geceleri, kendinden geçemeyecek kadar

çok viski içiyordu.

Yaptığı tek fırlatma bu değildi.

Eli penisinin üzerinde aşağı yukarı kayarken gördüğü tek şey onun yüzüydü, sonra da bundan nefret etti.

"Demek uzun zamandır kayıp aşklardı, ha?" dedi Fletcher. "Sanırım mantıklı. Annemle hiç mutlu olmaması. Ve sonsuza dek süren çapkınlıkları."

"Manhattan'ın Playboy'u böyle diyor," diye homurdandı Daniel.

"Öyleydi. Artık değil. Hamileydim, hatırlıyor musun?" dedi Fletcher ve çocukları olan Kevin bir kahkaha attı.

"Tanrı aşkına, Fletcher. Bir içki iç. Hamile değilsin," dedi Daniel başını sallayarak. "Harper hamileyken tanrıların ambrosia'sından vazgeçtiğimi görmeyeceksin."

Fletcher kuşu ona verdi ve suyundan bir yudum aldı.

"Öyle mi?" diye sordu Hunter.

Jackson kaşlarını kaldırdı.

"Kim, Harper?" diye sordu Daniel. "Onu geçen gece gördün, değil mi? Sarhoş."

"Evet, ama hamile kalmaktan bahsettiğini duydum," diye cevapladı Hunter.

"Hayır, o Kristen'dı. Yeni Zelanda'dan FaceTime'daydılar," dedi Daniel başını sallayarak.

Ne oluyor yahu?

Kanı buz tuttu. Ağzına bardağı götüren eli dondu.

Kristen hamile mi?

Jackson boğazını temizledi, konuşmaya çalışırken bir kurbağa sıkışmıştı. "Özür dilerim... Kristen'in... hamile olduğunu mu söyledin?"

Daniel bardağını masaya sertçe bıraktı ve kahkaha attı.

Bunun hangi kısmı komikti?

"Siktir et. Hayır. Lanet olsun, özür dilerim Jackson. Hamile değil. Onu sen hamile bırakmadın," diye öksürdü Daniel.

Jackson'ın vücudu yavaş yavaş gevşemeye başladı. Omuzları düştü, kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

Kristen hamile mi?

Ya onu hamile bıraksaydı?

Ya doğru olsaydı? Hatta doğru olmasa bile.

Peki o bu konuda ne hissederdı?

Karnında bebeğiyle birlikte görüntüsü onu bir ton tuğla gibi sarstı. Daha da kötüsü, kalbi arzuyla daha da hızlandı.

O bunu çok istiyordu.

Elbette bu dünyanın en saçma şeyiydi.

Değil mi?

"Aman Tanrım, adamı korkudan öldürmeyin," dedi Hunter.

"Kristen kim?" diye sordu Kevin.

Jackson, özel hayatını işinden ayrı tutmayı severdi. Kevin bir nevi arkadaşı olmuştu ama Kristen hakkında kimseyle konuşmamıştı.

Neden?

Muhtemelen yaptıklarını kabullenmek onun için bile zordu. Onu nasıl terk ettiğini.

"Karısının en yakın arkadaşı tarafından," dedi Daniel, Jackson'a bir bakış atarak. "Kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Bebeklerden bahsediyorlar. Arkadaşı tüp bebek tedavisi görüyor."

Cehennem mi?

Jackson son yudumunu içerken öksürmeye ve boğulmaya başladı. Göğsüne vurarak ayağa kalktı.

"İyi misin dostum?" diye sordu Hunter. "Ben de her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum—"

"Evet." Öksürük, öksürük, öksürük. "Ben... Affedersiniz," dedi ayağa kalkıp erkekler tuvaletine doğru giderken.

Tüp bebek mi?

Neydi bu yahu?

Bu seni ilgilendirmez.

Kristen bebek sahibi oluyor. Başka bir adamın bebeği. Tamam, peki, bir sperm donörü. Belki. Belki de bağış yapan birini tanıyordur.

Aman Tanrım! Şimdi beyni aşırı hızlı çalışıyordu. Jackson kendini tamamen güçsüz hissediyordu. Kapıyı iterek açtı ve arkasından çarparak kapanmasına izin verdi.

Jackson aynada kendine baktı.

Ne halt ediyordu? Ondan uzaklaşmıştı. İstedğini yapabiliirdi.

O benim.

Hayır. Arabayı sürerken vazgeçtin, pislik.

Jackson volta atmaya başladı.

Bunu neden yapıyordu? Daha yirmi dokuz yaşındaydı. Daha otuz bile olmamıştı. Kristen ona bir gün anne olmak istediğini söylemişti ama Kristen onun bu kadar aceleci olduğunu düşünmüyordu.

Ya çocuğuna hamile olsaydı? Ona söyler miydi? Bu yüzden mi arıyordu?

Hayır. Çok erken.

Yoksa öyle miydi? Ya öyle olsaydı ve bu tüp bebek olayı bir örtbas hikayesi olsaydı?

Onu aramalı.

Jackson telefonunu çıkardı.

Hayır, yapma.

Biraz daha yürüdü.

Onu ara.

Telefonunu kaydırırken kapı açıldı ve Daniel içeri girdi. Kollarını bembeyaz Armani gömleğinin üzerinde kavuşturup duvara yaslandı. "Ben tam bir aptalım."

"Ah, tamam," diye cevapladı Jackson, Daniel'in sinir krizi geçirirken defolup gitmesini dileyerek.

Bunun yerine sadece bekledi.

"Ona aşıksın," dedi Daniel, daha doğrusu yeni öğrenmiş gibi. "Balayımda sizi birlikte görmemiştim ama şimdi apaçık ortada."

"Öyleydi," dedi Jackson.

"Elbette. Tıpkı geçmiş zamana benziyor." Daniel güldü.

"Beni mahvettin, hepsi bu. Onun adına mutluyum. Bebek sahibi olmak güzel. Evet, güzel. O da bunu istiyor."

Daniel başını iki yana salladı, hâlâ gülümsüyordu. "Yalanlarını söylemekte zorluk mu çekiyorsun, küçük kardeş?"

Pislik.

Jackson inledi ve lavabonun kenarına oturdu, Tom Ford pantolonunun mikrop ve bok kapacağını hiç umursamadı.

"Pekala. Hâlâ Kristen'a aşığım," diye tükürdü, sonra başını kaldırıp Daniel'a baktı. "Ama artık geçmiş zaman. Güvenimi kırdı. İlişkilerde güven hayati önem taşır."

Bunu anlayan biri varsa o da Daniel'dır. Milyar dolarlık bir imparatorluğun başındaki adam.

"Affetmek de öyle," dedi Daniel. "Hata yaptı."

Annemin hayatına mal olabilecek bir şeydi.

"Büyük bir hata" dedi Jackson.

"Öyle miydi? Annen için gayet iyi sonuçlanmış gibi görünüyor. Bana pislik demeden ve para ve babam hakkında bir şey söylemeden önce, bunu kastetmiyorum," dedi Daniel elini kaldırarak. "İkisi de mutlu."

Jackson böyle söylemezdi.

Kardeşlerinin para muhabbetini bırakması gerekiyordu. Askeri sözleşmeyle serveti önemli ölçüde değişmişti. Ama o zaman bile, öncesinde milyonlarca dolarlık bir servete sahipti.

Siktiğimin milyarderleri.

Artık o da onlardan biriydi.

"Parası vardı. İhtiyacı olan her şeyi sağladım," dedi Jackson.

"Romantik aşk hariç."

"Dostum, tabii ki." Kaşlarını çatı.

"Serserilik etme. Yani, Kristen'ın yaptıkları onları birlikte olmaya itti. Riske atmaya korktuğun bir şeydi. Ona açıklama şansı verdin mi?" diye sordu Daniel.

O yapmamıştı.

Jackson, onun sesini duymak istememişti -yalan, can atıyordu- ve sonra tekrar veda etmek zorunda kalmıştı. Çünkü aralarında geçen özel bir konuşmayı paylaşarak güvenini kırmıştı. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Jackson başını salladı.

"İsteyebilirsin. Aslında istemeyeceğini biliyorum. Babamız kadar inatçısın," dedi Daniel. "Öyleyse, kesinlikle isteyeceğim." Kristen o gece barda kızlara söylemişti çünkü aile kahvaltısına davet edildiğinden emin olmak istiyordu. Hiçbiri daha önce davet edildiğini bilmiyordu."

Jackson gözlerini kırıştırdı.

"Hayatın hakkında dedikodu yapmıyordu. Kristen, Hunter ve Fletcher'ın seni de davet etmesi için kızları ikna ediyordu."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu Jackson, inanmaz bir şekilde başını sallayarak.

"Harper, New York'tan ayrılmadan önce senin ailemizin bir parçası olduğundan emin olmak istediğini söyledi."

Lanet olsun.

"Bak, ben bu konuda iyi değilim ama o kızın seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?" dedi Daniel.

Jackson başını salladı.

"Öyleyse sen burada dikilip, ona hormonlar ve başka bir adamın spermiyle hamile kalması için bir sürü şey enjekte edilirken ne halt ediyorsun? Eğer o Harper olsaydı, kapıları tekmelerdim," diye homurdandı Daniel.

Kahretsin.

Ben tam bir aptalım.

"Onu seviyorsan, inatçı kıçını kaldırıp Pasifik Okyanusu'nun karşısına geç," diye ekledi Daniel.

Jackson derin bir nefes alıp verdi. "İnanın bana, kafamın içinde zaten oradayım."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Daniel, Harper ve yazar arkadaşı Emma bara girerken telefonunu kapattı. Jackson'ı dünyanın öbür ucuna götürecek özel jetini ayarlamıştı.

Ne aptalmış.

Yine de aynıydı. Farklı koşullar altında. Ama belli ki daha az aptaldı.

"Hey, güzelim. Merhaba Emma," dedi Daniel, Harper dudaklarına bir öpücük kondururken.

"Hey." Emma alışveriş poşetlerini yere bırakıp bir sandalyeye çöktü. "Eşinizin profesyonel bir alışveriş tutkunu ve yazar olduğunu biliyor muydunuz?"

Daniel omuz silkti. Kollarında kaldığı sürece elindeki her kuruşu harcayabilirdi. Ya da kucağına otururken, diye düşündü.

Ve anında ereksiyon.

"Ona hala para harcamayı öğretiyorum," dedi Daniel, kolunu karısının omzuna doladı ve boynunu öptü.

"Aman Tanrım. Bir sonraki kitabım için çok lezzetlisiniz," dedi Emma sırtarak.

Daniel kuru bir kahkaha attı.

"Kitap konferansına ne giyeceksin? Rahat ayakkabılar almamız gerekecek," dedi Harper, sonra masaya göz gezdirdi. "Bekle. Jackson'ın burada olacağını sanıyordum?"

"O... ortadan kaybolmak zorundaydı," dedi Daniel, küçük beyaz yalanı yüzünden kıcının tekmeleneceğini bilerek.

Hunter masanın karşısından ona doğru başını salladı.

Ama Jackson, kız çetesi adını verdiği kişiler olaya dahil olmadan önce Kristen'ı şaşırtma şansını hak ediyordu.

Telefonu çaldı.

Logan. Kuzeni. Johnathan, büyükanneleri hakkında onlara bilgi verdikten sonra onlara numarasını vermişti.

Daniel, masanın karşısındaki Fletcher'a bir bakış attı ve telefonunu kulağına götürdü. "Daniel Dufort."

"Daniel, ben Logan."

Açıkça.

"Şehirdeyim. Görüşebilir miyiz?" dedi Logan.

"Gizli bir şey mi?" diye sordu, Hunter'ın kısık gözlerle baktığını fark ederek.

"Hayır. Daha çok cenaze öncesi bir sohbet. Buzları eritmek için," dedi Logan, sesi Daniel'inki kadar pürüzlüydü.

"Hepimiz SoHo'dayız, bardayız. Şu anda müsaitseniz, hepimizi yakalamanız için iyi bir zaman. Eşim de burada."

"Mükemmel, on dakika sonra görüşürüz," dedi Logan ve aramayı sonlandırdı.

Kardeşleri ona baktılar.

Daniel telefonunu masaya koydu ve başka bir arama geldi. Onu da kapatınca durumu bildirdi.

"Logan bir içki içmeye geliyor. Cenaze töreninden önce onunla tanışacaksın," dedi Daniel.

"Gitmeli miyim?" diye sordu Emma, uzun kumral saçlarını ensesine doğru çekerek. "Ailevi bir mesele gibi duruyor."

Harper ona soru dolu bir bakış attı.

"Hayır, bence sadece daha az gariplik olsun diye bağ kurmak istiyor," dedi Daniel. "Gizli bir şey varsa, bunu herkesin önünde söylememesi gerektiğini bilir. Logan bir iş adamı. İşin inceliklerini biliyor."

"İçki sektöründe çalışıyor, değil mi?" diye sordu Harper, kravatını şakacı bir şekilde çekiştirerek.

Bu gece, bu alenen alay konusu olduğu için kucağına düşecekti. Adam parmaklarını sıktı ve kadın ona bilmiş bir gülümsemeyle baktı.

Cadı.

"Logan, Dufort Wines and Spirits'in CEO'su. ABD'deki en büyük içki dağıtımıcısı ve şişeleri uluslararası olarak satıyorlar," dedi Daniel.

"Logan Dufort. O ismi bildiğimi biliyordum," dedi Emma, parmaklarını şıklatarak.

"Öyle mi?" dedi Logan arkasından yürüyerek.

Emma kızarken sıçradı ve küçük bir utanç sesi çıkardı.

Harper homurdandı.

Daniel ayağa kalkıp uzun zamandır görüşmediği kuzenini selamlarken onu kucağından kaldırdı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim Logan."

"Daniel," dedi Logan ve kendini Fletcher ve Hunter'a tanıtmaya başladı.

Elma ağaçtan çok da uzağa düşmemiştir. Logan ondan birkaç yaş büyüktü, aynı boydaydı, geniş bir göğsü vardı ve gözleri birkaç sır sakladığını gösteriyordu. Takım elbisesi pahalıydı. Görünüşünden Ermenegildo Zegna'ydı ve bileğinde hoş bir saat vardı.

"Bu benim eşim Harper."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Harper elini uzatarak. "Bu arkadaşım Emma."

"Ben hiç kimse değilim. Beni görmezden gelin," dedi Emma elini sallayarak.

Kuzeni yazara sanki çok açmış gibi baktı.

"Bundan çok şüpheliyim," dedi Logan, onu uzun bir bardak zengin viski içer gibi içerken. "Beni nereden tanıdığını anlatsana."

"Kitap araştırması," diye cevapladı Emma ve Daniel onun yanaklarındaki sıcaklığı fark etti.

Logan'ın gözleri yukarı fırladı.

"Bir aşk romanı için," dedi Emma. "Seksi, müstehcen kitaplar yazıyorum."

"Öyle mi? Kızı aldım mı peki?" diye sordu Logan, gözlerinde bir ışıltıyla, geri kalan ifadesi ise ciddiliğini koruyarak.

Adam iyice kafayı bulmuş.

Harper ona bir bakış attı ve Daniel gülümsememeye çalışarak omzunu kaldırdı.

Emma, Harper'la birlikte bir kitap konferansı için on gün daha New York'taydı. Harper, Emma'yı pek tanımıyordu; sadece başarılı bir yazardı ve Chicago'da yaşıyordu.

Ve karısından daha müstehcen kitaplar yazdı.

Okumasına izin verilmeyen.

Emma içkisini dudaklarına götürdü. "Hikayeyi henüz bitirmedim, o yüzden göreceğiz.

Aman Tanrım.

Harper, Dufort ailesinin tamamını tek başına çöpçatanlık yapacaktı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kristen sanki içinden bir uzaylı fırlayacakmış gibi telefonuna bakıyordu.

Jackson.

Sonunda onu aramıştı. Neden şimdi? Ne istiyordu?

Daha da önemlisi, çöp kutusu mu yoksa tuvalet mi bulmalıydı? Çünkü kusmak üzereydi. Numarasını görünce midesi bulanıyordu.

Ne. Yaptı. İstiyor?

Onu aramak için en iyi gecelerden biriydi. Az önce bir randevuya çıkmıştı. Korkunçtu.

Todd.

Waikato bölgesinden çiftçi Todd. Bütün gece onun inek sağma, meme ve samanla ilgili konuşmalarını dinlemek zorunda kalmıştı. O bir çiftlik kızı değildi. Ya da sabahçı bir kız. Bu, asla gerçekleşmeyecek bir eşleşmeydi.

Daha sonra, arabasına binip eve doğru giderken telefonunu çıkardığında, Jackson'ın cevapsız çağrısını görmüştü.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

Lanet olası kucağında yatıp pompalamadığına şaşırdı.

Ne geceydi ama.

Eski sevgilisi arıyor ve randevusu berbat.

Kristen, bir arkadaşının arkadaşının birlikte harika olacaklarını söylemesi üzerine gitmişti. Kör bir randevuydu. Tüp bebek programına başlamadan önce son bir kez gitmeye karar vermişti.

Kristen önümüzdeki hafta başlayacaktı.

Çok yoğun olacaktı ama sonunda bebeğini kucağına aldığına buna değecekti.

Ailesine söyleyeceği şey ise bambaşkaydı. Onlara bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu söyleyebilirdi. Bu, yaşlı anne babasına ilişkilerde berbat olduğu için çocuk sahibi olmak

için para ödemek zorunda kaldığını söylemekten daha mı iyi olurdu?

Anlamayacak bir nesildi onlar.

Onlar da hayatlarının sonuna gelmişti ve o, verdiği her kararla kendi hayatını yaratıyordu. Bu yüzden, onların ne düşündüğü konusunda endişelenmek, onun yapmak istemediği bir şeydi.

Kristen onları tanıyordu. Babasız kalmanın şokunu atlattıktan sonra çocuğunu seveceklerdi. Gerisini Kristen halledecekti.

Yani Todd'la buluşması, doğal yollarla bunu başarmanın bir umut olduğuna onu ikna etmemiştir. Hayatındaki bu büyük karardan kendisinin sorumlu olduğunu da bilmiyordu.

Arabayı çalıştırdı ve şehrin öbür ucundaki evine doğru yola koyuldu.

Çingir.

İsa.

Yine Jackson.

Kristen direksiyonu sıkı sıkı tutarak başını salladı. Cevap vermiyordu.

Bunca haftadan sonra ne istiyordu ki? Cevap verip ona aklından geçenleri söylemek istedi ama yorgundu.

Todd ikinci bir randevuya çıkamayacaktı ve tüm o çevrimiçi platformları denemekten ve arkadaşlarının ayartmasından bıkmıştı. İyi bir uykuya ihtiyacı vardı, sonra biraz daha bebek planlaması yapacaktı. Hatta belki de bebek odasını nasıl dekore edeceğine bile bakmaya başlayacaktı.

Kendini kaptırmak pek iyi bir fikir olmasa gerek, diye düşündü.

Kristen yoluna döndü ve garaj yoluna yaklaşırken yavaşladı. Arabayı evinin arkasına park etti. Geri dönerken komşunun kedisi garaj yoluna sırtüstü yuvarlandı.

"Hey, Kaplan," dedi Kristen, karnını okşamak için eğilerek. "İçeri girmelisin. Dışarısoğuk."

Sanki ona katılıyormuş gibi kedi yerinden fırladı ve çimenlerin üzerinden evine doğru koştu.

"İyi kedi," dedi kimseye seslenmeden, sonra dönüp yoluna devam etti.

Kristen çığlık attı.

Kapısının önünde uzun siyah bir palto, koyu renk pantolon ve gömlek giymiş bir adam duruyordu. Adam dışarı, ışığa çıkınca kadının ağzı açık kaldı.

Aniden iki komşunun ışığı yandı ve ikisi de ona seslenirken başı döndü.

Kristen kendini toparlayarak, "Özür dilerim, opossum. Beni korkuttun." diye cevap verdi.

"Lanet olsun kemirgenlere," diye mırıldandı Bayan Robinson ve kapıyı kapatıp el salladı. Keseli sıçanlar Yeni Zelanda'da zararlı hayvanlar sınıfına giriyordu.

Diğer komşu ortadan kayboldu.

Kristen arkasını döndü ve donup kalmış bir şekilde adama baktı.

"Merhaba diyecek misin?" diye sordu Jackson, ellerini ceketinin içine sokarak.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jackson, Kristen'in yolunun üzerinde durmuş, ona bakmasını izliyordu. Aralarındaki yaklaşık beş metrelik mesafeye bakılırsa, Jackson onun gözlerinde gördüğü şeyden hoşlanmamıştı.

Üzüntü.

Acıtmak.

Boşluk.

Zaten hamile miydi? Gözlerini vücudunda gezdirdi.

Yeni Zelanda'da kış mevsimiydi ve her şeyiyle muhteşem görünüyordu. Lacivert bir paltonun altına kırmızı bir elbise ve uyumlu ayakkabılar giymişti. Saçları kıvrıkcıktı ve makyajı tamdı.

Bir adamla dışarı çıkmıştı.

Lanet olsun. Ama suçlayabileceği tek kişi kendisiydi. Onu bırakmıştı.

Göğsü sıkıştı, yumrukları kendisine ait olanı talep etme ihtiyacıyla sıkıldı.

Bana ait.

Ama yapması gereken bazı işler vardı. Jackson, ondan bir özür daha duymayı hak ediyordu ve Jackson, New York'ta yaptığı gibi çekip gittikten sonra, onunla pek şansı olduğuna ikna olmamıştı.

Ama elinden gelenin en iyisini yapmak için dünyanın öbür ucuna uçmuştu.

Daniel onu dünyanın dört bir yanına uçurmuştu. Dufort jeti Auckland Havalimanı'nda park halindeydi ve eğer Daniel'in istediği gibi olursa, kalkışta ikisini de New York'a geri götürecekti.

Onu almadan gitmiyordu.

Jackson, Kristen'i seviyordu ve onsuz hayatı eksik geliyordu. Bunu görmezden geliyordu ama uçuş sırasında, Kristen'in ne yaptığını anlayıp savunmasını gevşettikçe, son

birkaç haftadır ne kadar rol yaptığını aniden ve çarpıcı bir şekilde anladı.

Yavru kedisini geri istiyordu.

Devlet ihalesi kariyerinin en büyük başarısıydı, ama gece eve gidip ışıkları açtığında, boş lüks evine baktığında ev bomboştu.

Doldurulmuş olsa bile, Jackson onu Kristen'la paylaşmak istiyordu. Gözlerindeki gururu görmek, dışarı çıkıp onunla kutlama yapmak istiyordu.

Sadece o.

Her zaman sadece o vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, paltosunu daha sıkı sararak.

"Burada ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu ve birkaç adım attı.

Sonunda şoktan kurtuldu ve derin bir iç çekti. Adamın yanından hızla geçti.

"Zamanını boşa harcıyorsun, işte yaptığın bu. Eve git Jackson," diye çıkıştı, çantasından anahtarlarını çıkarıp kapıyı açmaya çalışırken.

Onları düşürdü.

Onları aldım.

Tekrar düşürdüm.

Jackson arkasından yaklaştı, sakince etrafına uzandı ve anahtarları elinden aldı. Elini beline koyup onu kenara çekti ve kapıyı açtı.

Anahtarları ona uzatırken ona baktı.

"Sana yüz kere mesaj attım," dedi Kristen, anahtarları sıkıca kavramış ve hareketsiz duruyordu.

"Yedi kere," dedi, elini sıkı sıkı tutarak, yüzüne uzanmamaya çalıştı.

"Altı tane fazla." Kristen evinin içine baktı.

"Bunu hak ediyorum," diye cevapladı, ona dokunmak için can atıyordu. "İçeride konuşabilir miyiz?"

"HAYIR."

"Tamam aşkım."

"Eve git," diye fısıldadı, gözleri yavaşça ona doğru kalktı.
Ama acıyı gördü. Karşılıksız aşkı gördü.
Ama öyle olmadı.

"Hayır," diye cevapladı ve bu sefer elini uzatıp parmaklarının arkasını nazikçe yanağında gezdirdi.

Dudakları aralandı, sonra birbirine bastırıldı.

"Bunu yapamam Jackson. Amerika'dan aramalıydın. Ya da mesaj atmalıydın. Böyle aniden ortaya çıkman çok fazla." Kristen bir santim geri çekildi.

"Aslında plan da buydu. Beni görmezden gelecektin." Dudağının kenarı seğirdi. "Ki öyle de yaptın."

Gözleri onun yüzünde gezindi.

"İş için mi buradasınız?" diye sordu, gözlerinde güvensizlik vardı.

"Eğer seni geri kazanmak iş ise, o zaman evet."

"Hayır. Hayır. Hayır." Kristen onu iterek içeri girdi.

Kapının eşiğinde durdu ve ellerini tekrar paltosunun içine soktu. Yüzünü ona doğru çevirip içeri davetini bekledi.

"Hayır," dedi tekrar, eli kapıdaydı.

"O zaman konuşmaya hazır olana kadar arabamda oturacağım." Jackson yolun karşısındaki siyah SUV'ye başıyla işaret etti.

Kristen ona dik dik baktı, arabaya baktı ve tekrar ona baktı.

"Tamam. Hadi bakalım." Kapıyı kapattı.

Jackson gülümsedi.

İyi olmuş.

Ama o kolay kolay pes etmeyecekti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı Kristen, yatak odasına doğru koridorda yürürken.

Jackson Wiles Yeni Zelanda'daydı.

Burada.

Aman Tanrım.

Kanı anormal bir hızla akıyordu ve kalp krizi geçireceğinden emindi. Kristen çantasını yatak odasındaki sandalyeye bıraktı ve parmak uçlarında pencereye doğru yürüdü.

"Neden parmak ucunda yürüyorum?" diye homurdandı. "Öğğ."

Perdeleri hafifçe aralayıp yolun karşısına baktı. Jackson SUV'ye biniyordu ve onun koltuğunu yatırıp rahat etmesini izledi. Sonra aracın iç aydınlatması söndü.

Pffttt.

Lüks çatı katı dairesi ve oda servisi olmadan ancak beş dakika dayanabilirdi.

Aptal zenginler.

Onu içeri almayacaktı. Onu tekrar hayatına almayacaktı. Kesinlikle onu öpmeyecekti.

Hâlâ var olduğunu bildiği sevgiyi hissetmesine izin vermeyecek ve tekrar incinme riskini almayacaktı.

Bip, bip.

Atladı.

Bok.

Jackson. Ben gitmiyorum.

Yapacaksın, diye cevap verdi.

Kristen yatağının ucuna oturdu ve tırnağını çiğnedi.

Ya tuvalete gitmesi gerekirse?

Ona bir battaniye götürmeli mi?

Kristen ayağa kalktı ve volta attı.

İsteddiği buydu. Hayır, boyun eğmeyecekti. Son birkaç hafta içinde istediği zaman özür dileyebilirdi ama kadın tek bir kelime bile duymamıştı.

Üzgünüm.

Teşekkürler. Tamam, hoşça kalın.

Kristen kendine kaşlarını çattı.

Bu çocukçaydı.

Ama mesele şu ki, onu tekrar görmek bedenini ve zihnini altüst ediyordu. Kendini onun güçlü, kalın göğsüne atıp, onun kocaman kollarını kendisine doladığını hissetme ihtiyacı dayanılmazdı.

Anahtarları aldığı anda hissettiği ufak dokunuş, hâlâ vızıldayan bir elektrik yükü yaratmıştı içinde. Tanıdık odunsu kokusu, içini ısıtıyordu.

Lanet olsun ona.

Ondan nasıl nefret edebilir ve aynı zamanda onu nasıl isteyebilirdi?

Hayır, ondan nefret etmiyordu. Hâlâ hatırladığı kadar muhteşemdi. Unutmuş da değildi gerçi. Ekranı ağlayıp bağırırken fotoğraflarına milyonlarca kez bakmıştı.

Jackson'la geçirdiği bir dakika, Todd'la geçirdiği bir gecedен sonra hiç hissetmediği milyonlarca şeyi hissetmesine neden olmuştu. Hiç de öyle değildi.

Tanrı, o kararlı bakışları, dolgun dudaklarındaki hafif gülümseme ve ömür boyu sürececek bir zevk vaadiyle, onda bir sıcaklık yaratıyordu.

Eğer seni geri kazanmak iş ise, evet.

Neden şimdi?

Ona aşık olması mümkün değildi. Bir erkek sevdiği kadına bunu yapmazdı. Belki de aptal bir adam...

Farzedelim...

Dur, oraya gitme kızım.

Gerçekten onun kendisini gün batımına götürüp sonsuza dek mutlu yaşamak için burada olduğunu mu düşünüyordu?

Ben ne kadar da aptalım.

Eğer bir bebeği olacaksa, onunla veya herhangi biriyle uzun mesafeli bir ilişkiye giremezdi.

Değilse. Öyleydi.

O kapıyı kapatıp yoluna devam etse daha iyi olurdu. Hem de tamamen. Jackson'ın da aynısını yapması gerekiyordu.

Kararını veren Kristen ayağa kalktı ve tekrar perdeye doğru yürüdü.

O hala oradaydı.

Düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden hızlıca bir duş aldı ve bir kot pantolon ve sweatshirt giydi. Kalın çoraplar giydikten sonra mutfığa gidip su ısıtıcısını açtı.

Sonra ona mesaj attı.

İçeri gel, konuşalım. Sonra gidebilirsin.

İki dakika sonra kapıya doğru yürüdü ve açtı. Jackson orada bekliyordu.

İçeri girdi.

Kapıyı kapattı.

Arkasını döndüğünde, doğrudan ona çarptı. Jackson onu vücuduyla sardı ve kız ona karıştı.

Hata.

Sadece bu seferlik, diye söz verdi kendi kendine, çünkü onun sıcaklığı ve enerjisi, New York'tan ayrıldığından beri ihtiyaç duyduğu ve özlediği her şeyi ona veriyordu.

JACKSON, Kristen'ı tekrar kollarına alırken, "TANRIYA ŞÜKÜR," diye düşündü. Sanki evren bir ışık yakmış ve her şey yeniden aydınlanmıştı.

Gözlerini kapatıp uzun, yumuşak saçlarının vanilyalı bal kokusunu içine çekti. Güvende olduğunu ve burada durup onu koruyabileceğini bilmek, hayatında hissettiği en ilkel duyguydu.

Jackson onu çok seviyordu.

Ama o bunu bilmiyordu.

Sperm donörü olsun ya da olmasın, hiçbir erkekle lanet olası bir bebek yapmasına izin vermeyecekti. Eğer bu kadının içine sperm koyan biri varsa, o da kendisiydi.

Onun kadını.

Bu, hayatının sunumu olacaktı. Kazanacağı en önemli sözleşme.

Umutla.

Kristen geri çekildi, gözleri bir anlığına onun gözleriyle buluştu, sonra tekrar yere düştü.

"Bir içecek ister misin? Sıcak çikolata yapıyorum," dedi Kristen, çoraplarıyla ayakları yerde yürürken.

İnanılmaz tatlıydı.

"Viskiniz var mı?" Bakışları üzerine sırttı. "Elbette viskiniz var."

"Seninki gibi süslü şeyler değil," dedi ve dolabı açıp ona bir şişe ve bardak çıkardı.

Haklıydı.

Öyle gösterişli, hatta yarı düzgün şeyler de değildi.

Jackson evine göz gezdirdi. Sade bir şekilde döşenmişti. Duvarda düz ekran televizyonun karşısında bir kanepede ve iki koltuk, köşede ise tablolar, bir yemek masası ve sandalyeler vardı. Köşeden mutfığa doğru uzanan bir yol vardı.

Onun ve arkadaşlarının fotoğrafları.

Harper'ı tanıdı.

Saksı bitkileri ve yumuşak mobilyalar. Doğal tonlara uyumlu sıcak renklerde yastıklar. Kanepede bir battaniye ve sehpanın üzerinde boş zamanlarını nasıl geçirdiğine dair ipuçları veren bir kitap.

Jackson ceketini çıkarıp koltuğun arkasına bıraktı. İşte o zaman ceketini fark etti.

Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarının yanında doğurganlık broşürleri vardı.

Bok.

Sürecin ne kadarındaydı?

Kristen sıcak çikolatasını ve bir bardak viskiyi alıp mutfaktan çıktı ve ona uzattı.

"Otur," dedi bir sandalyeyi işaret ederek.

Bardağı aldı, parmakları onun parmaklarına değdi ve gözleri aynı arzuyla buluştu.

Jackson oturduğunda, doğrudan can damarına yöneldi. Planlanmamış bir şeydi ama birden düştü. Çoğunlukla arabasına döndüğünden beri bunu kafasına taktığı için.

"Bu gece randevun vardı," dedi Jackson, sesi boğuktu.

Kaşları kalktı, sonra kısıldı. "Evet."

Dişlerini sıkarak başını salladı, sonra ucuz viskisinden büyük bir yudum aldı.

İsa, Meryem'in ve bütün azizlerin annesi, korkunçtu.

Boğazını defalarca temizledi ve Kristen gülümsemesini saklamaya çalıştı. Bir aydan uzun süredir yüzünde gördüğü ilk mutluluk belirtisiydi. Tanrım, özlemiş olmalıydı.

Kendi gözleri parladı.

"Seni mutlu etmek için çamaşır suyu içmem gerekirse, bunu düşünürüm," dedi ve bardağı önündeki masaya bıraktı.

Gülümsemesi soldu.

"Kahretsin, Kris. Özür dilerim. Kahvaltıda asla çekip gitmemeliydim." Elini saçlarından geçirdi. "Aklımı kaçırdım."

Kristen başını salladı.

"Bak, anlıyorum. Annen hasta. Addy ve Liv'e asla söylememeliydim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum ama bu bir istisna değil-"

"Ne yaptığını biliyorum. Daniel söyledi. Ben bir aptalım," dedi Jackson sözünü keserek. Özür dilemek için burada değildi.

Kristen içkisinden bir yudum aldı.

"Buraya gelerek ne olacağını sandın Jackson? Çünkü dürüst olmak gerekirse, geri dönemem. Beni incittin." İçeceğini masaya koydu. "Beni bir kez kandırırsan, yazıklar olsun sana. Beni iki kez kandırırsan, yazıklar olsun bana. Daha önce de bu yollardan geçtik."

Jackson kaşlarını çatarak uzun bir süre ona baktı. Neyden bahsediyordu? İki farklı durumlar.

İlk başta, ailesine ulaşmak için onu kullandığını düşünmüştü. Ama öyle olmamıştı. Jackson ondan gerçekten hoşlanmıştı. Dufort'ların evinin açık kapısı ise pastanın üzerindeki çilek olmuştu. Bunu konuşmuşlardı.

Bu sefer korkuyla annesine doğru koşacaktı.

Siktir et.

Bunu bir kez ve herkes için açıklığa kavuşturuyordu.

"Çok karmaşık bir hikâyeye kapılmışsın. Bunun için üzgünüm. Annem hayatım boyunca bana yalan söyledi. Beni bu dünyaya getirmekle ilgili birçok yalan vardı. Doğumda ölen ikiz kız kardeşimin varlığı da dahil."

Ağzı açık kaldı.

"Johnathan'a Jessica'dan hiç bahsetmedi. Hiçbirimize pek bir şey anlatmadı," dedi Jackson, viskiye bakıp buna değmeyeceğine karar vererek. Boğazının arkasındaki deriye ihtiyacı vardı.

Jackson gömleğinin düğmelerini açtı, siyah kaşmir kazak kollarının üzerine katladı ve ön kollarına doğru sıyırdı.

Gözleri onun hareketlerini takip etti ve oradaki arzuyu gördü.

Göğsünde umut çırpınıyordu.

"İkiziniz mi var?" diye fısıldadı.

"Evet. Aslında hayır," diye cevapladı gülümseyerek. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Annem dışında kimseyle konuşmadığım bir konu bu. Şimdi de Johnathan."

Kristen başını salladı. "Vay canına."

"Birinin üniversite harçlarımı karşıladığını öğrendiğimden ve hayatımda bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir ipucu aldığımdan beri annem bana soru sormamam konusunda uyardı." Jackson başını iki yana salladı. "Dinlemeyeceğimi bilmeliydi."

"Muhtemelen öyledir," diye cevapladı Kristen, ona hafifçe gülümseyerek.

"Evet." Gülümsemesine karşılık verdi, sonra gülümsemesi yüzünden silindi. "Ama beni uyarmak için geçerli bir sebebi vardı. Olanlar korkunçtu. Şimdi bana her şeyi anlattı."

Kristen oturup dinledi.

"Demek istediğim, kafa karıştırıcı bir dönemdi," dedi Jackson. "Annem ölüyor ve onu kaybedip yalnız kalmaktan çok korkuyordum. Babam olduğunu sandığım Trevor bu yılın başlarında öldü. Johnathan'la tanışıp Jenna'yı sevdiğini keşfettiğimde, annemin beni uyardığı Pandora'nın kutusunu açtığımı fark ettim.

"O kontrol edebileceğin bir adam değil. Ona sağlığı hakkında bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum."

"Kahretsin, çok üzgünüm."

Jackson'ın gözleri onun gözlerine kaydı. "Hayır. Yanılmışım."

Viskisinden bir yudum daha almayı tercih etti.

Pişman oldum.

"Johnathan'ın hastalığını öğrendiğinde, ona gitmesini engelleyemediğimi biliyordum." Jackson başını salladı. "Kendimi sorumlu hissettim ve şoka girip... öleceğinden korktum. Kulağa ne kadar mantıksız gelse de."

Kristen'in gözleri yaşlarla doldu. "Annemi kaybetmek istemedim."

Başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Babamı bulma konusundaki bencilliğim onun ölümüne yol açsaydı..."

Kristen odanın karşısına geçip önünde çömeldi ve ellerini bacaklarına koydu. "Aman Tanrım, Jackson. Anladım." Eliyle bir bacağını ovuşturdu. "İyi mi?"

"Kırılğan biri ama Johnathan'ı, Johnathan'ın onu sevdiği kadar seviyor." Jackson, yüzünü eliyle kavradı. "New York'a taşındı. Johnathan'la birlikte olmak için."

"Ah," dedi Kristen şaşkınlıkla irkilerek. "Bunu beklemiyordum."

Gözleri, yeni yıkanmış yüzüne ve hâlâ nemli saçlarına kaydı. "Çok güzelsin, Kris."

Ayağa kalktı.

"Hayır. Yapamam Jackson," dedi geri çekilerek.

Jackson ayağa kalktı. "Beni affedemez misin?"

Başını iki yana salladı. "Seni affediyorum. Ama buraya gelmemeliydin. Hayatımda bazı büyük kararlar aldım ve bunlar seni kapsamıyor. Kimseyi kapsamıyor."

"Öyle duydum tatlım. Ama üzgünüm, bu olmayacak. Eğer birinin çocuğunu doğuracaksan, o benimki olacak."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kristen nefes nefese kaldı. "Biliyor musun?"

Harper ona asla söylemezdi. Peki ya Daniel? Hayır, o özel bir insandı ve bunun ne kadar önemli olduğunu bilirdi.

"Daniel ağzından kaçırdı," dedi Jackson ve inledi. "Bunu yapmasına sevindim."

Aferin sana. Çok sinirliyim.

"Ee? Bebek beklediğimi öğrenip dünyanın öbür ucuna mı uçacaksın? Neden? Ailenle işlerin yoluna girdiğini duyduğuma sevindim ama bana çok kötü davrandın. Donör olmayı mı düşündün? Gelip penisini içime sokacaksın?"

Öfke her yanını sardı.

Daniel ona bunu nasıl söylemeye cesaret eder? İster kaytarsın ister kaymasın.

Evet, öfkesinin ne kadar ironik olduğunu farkındaydı.

Kaşlarını kaldırdı. "Yani, bunun bir noktada gerçekleşeceğini umuyordum ama önce bilmeni isterim ki, seni hâlâ seviyorum. Senden özür dilemek ve sensiz yaşayamayacağımı kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım, Kristen Holle."

Ağzı açık kaldı.

Deli miydi?

Jackson bir adım daha yaklaştı ve ellerini kalçalarına koydu.

Neler oluyordu?

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet," diye cevapladı, aynı yumuşak sesle. "Aklımda olmadığın tek bir gün bile olmadı. Keşke yatağымda, mutfağымda, banyomda olup dişlerini fırçalasan diye dilediğim günler oldu."

Boğazından hafif bir ses çıktı.

Eli saçlarında gezindi.

"Eve varır varmaz özür dilemek istedim ama sanırım seninle tekrar konuşursam, çekip gidemeyeceğimi biliyordum. Korkmuştum. Sanırım senin benim için doğru kişi olduğunu hep biliyordum." Jackson'ın gözleri yumuşak ışıktaydı.

"HAYIR."

"Evet tatlım. Sen benimsin."

Nefes alamıyordu.

Onu mu istiyordu?

Jackson onu sahipleniyordu.

Sonra aradaki boşluğu kapatıp sıcak, yumuşak dudaklarını onunkilere bastırdı. "Benimle evlen. Bebeğimi doğur. Hayatının geri kalanını benimle geçir, Kristen. Seni seviyorum."

Onunla evlenmek mi?

Kadın cevap veremeden, adam dilini içeri soktu ve ağzını öyle bir tutku ve hakimiyetle ele geçirdi ki, kadın tüm düşüncelerini kaybetti.

Şu anda neler oluyor?

Her zamanki gibi, Kristen'in bedeni tamamen onun iddiasına teslim oldu, ağzı açıldı ve kolları ona dolandı. Kristen onu kendine doğru kaldırdı.

Aman Tanrım, onun dokunuşunu ne kadar da özlemişti.

Arzusunu, ihtiyacını bir kez daha hissetmek.

Birbirlerinin ağızlarını yaladılar ve Jackson, fiziksel olarak mümkün olan her yerini vücuduna bastırarak onu sıkıca tuttu.

Onu vücudundan aşağı kaydırırken, kadın ona baktı. Ayakkabısız, bu uzun boylu yakışıklı adamdan çok daha kısaydı.

Aman Tanrım, onu çok özleyecekti.

Çünkü bunun işe yaramayacağını biliyordu.

"Yapamam," dedi başını sallayarak. "Ailemi terk edemem. Tüp bebek tedavisi görüyorum. Ben..."

"Durmak."

Jackson onu kucaklayıp bacaklarını vücuduna doladı. Onu yatak odasına kadar götürdü, yolunu kolayca buldu çünkü alışkın olduğu o devasa lüks ev değildi burası.

"Jackson."

"Bana beni sevdiğini söyle," diye emretti.

"Bunu yaptığımı biliyorsun," dedi, adam onun sweatshirt'ünü çıkarırken.

"Bana bebeğimi doğurmak istediğini söyle." Kot pantolonunu odanın karşısına fırlattı ve kendi üstünü de çıkardı.

Ağzı sulanarak, kaslı ve muhteşem göğsüne baktı, ısladığını hissettikçe içi ısınıyordu. Haftalardır hiç ıslanmadığı kadar ıslanmıştı.

"Söyle bana."

Kristen, sutyenini açmasına ve külotunu tamamen çıplak kalana kadar itmesine izin verdi. Dudakları onunkine düştü, bu seferki öpücük çok daha tutkuluydu.

Sonra kot pantolonu kayboldu.

"Sana gitmeyeceğimi söylemiştim. Sana söylemiştim, sen benimsin." Jackson bacaklarını açıp aralarına çömeldi.

Yalamak.

Aman Tanrım.

Gözlerini tutarken daha da uzun ve yavaş bir yalama daha yaptı.

"Bir bebek mi istiyorsun tatlım? Hadi en güzel bebeği yapalım. İki, üç. Kaç tane istersen."

"Sen delisin," dedi odaklanmaya çalışarak.

"Sana deli oluyorum." Klitorisini sertçe emdi.

Kristen yatağa geri düştü ve Jackson onu yerle bir ederken gözlerini kapattı. Orgazmı yıldırım gibi çarptı. Hızlıca. Ve ansızın.

Aman Tanrım, onu ne kadar uzun zamandır istiyordu.

Sonra üstüne tırmanıp dudaklarını tekrar ele geçirdi. Elleri göğsüne, sonra da saçlarına kaydı.

"Bu gerçek değil."

"Hissettin mi?" dedi Jackson, penisinin başı onun içine kayarken.

Daha fazlasını isteyerek eğildi.

"Bu sana gerçek geliyor mu?" diye sordu, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri birbirine kilitlenmişti. "Bana bebeklerimi istediğini ve benim olduğunu söyle Kristen."

İkisi de beklerken, adamın başı onun vajinasının girişinde zonkluyordu.

Kristen onu istiyordu.

Onu her zaman istemişti.

Nasıl olduğunu bilmiyordu. Konuşulacak çok şey vardı ama Jackson Wiles'ı tüm benliğiyle seviyordu ve onun çocuklarını doğurma fikri kalbinin hızla çarpmasına ve neredeyse göğsünden fırlayacak gibi olmasına neden oluyordu.

"Evet, kahretsin. Bebeklerini istiyorum," diye bağırdı adam içine girerken.

Sonra durdu.

"Ben de. Bana evleneceğini söyle," diye homurdandı.

"Hayatın pahasına olmaz. Bundan çok daha romantik bir şekilde evlenme teklif etmelisin," dedi, inleyerek ve onun altında kıvranarak.

Gülümsemesi havai fişek gibi parladı. "Tamamdır."

Sonra onun penisi onun içine girip çıkıyordu, vücudu kavisleniyor ve meme uçları onun kaslı göğsüne sürtünüyordu.

"Kris, siktir et, kendini inanılmaz hissediyorsun," diye inledi Jackson.

"Daha fazla, daha sert. Buna ihtiyacım var," diye yalvardı.

"Penisimin etrafını sar, bebeğim. Bu, aman Tanrım," diye bağırdı Jackson. "Bu tur kısa sürecek."

Gülümsedi, sonra adamın eli klitorisini bulunca bir inilti daha mırıldandı ve bir sonraki orgazmı oluşmaya başladı.

Hayatının her günü böyle mi geçiyor?

Evet lütfen.

JACKSON ÇEVİRDİ VE sırtüstü uzandı, Kristen'ı üzerine çekti. Bacakları sarkıyordu ama adam aletini onun içine kaydırды.

Bağlantı önemliydi.

"Az önce bir bebek yaptık." Sırıttı.

"Tamam asker, sakın ol. O kadar kolay değil," diye homurdandı Kristen.

"Eh, pratik yapmaya devam etmeliyiz. Gece gündüz. Israrcıyım." Dudaklarını tembelce öptü ve saçlarını yüzünden çekti. "Kahretsin, seni özledim."

Kristen dirseğini onun omzuna yasladı. "Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Seninle evleniyorum."

"Çok kibirli."

"Aileni görmek için istediğin kadar sık buraya gelebiliriz," dedi, bunun onun için önemli olduğunu bilerek. "Bir uçak alacağım."

Geri çekildi. "Ne?"

"Uçak. Havada uçan şeyler. Jet." Sırıttı.

"Ne olduklarını biliyorum. Yani... Nasıl?"

Sözleşmeyi nasıl güvence altına aldığını ve Appopolis'te yaptığı değişiklikleri anlatmaya başladığında içi sıcaklıkla doldu.

"New York mu?" diye içini çekti.

"Tatlım, buna sen de dahilsin. Harper ve kızlara yakın olacaksın. Aileni özleyeceğini biliyorum ama sana söz veriyorum, ne zaman istersen buraya geri dönebilirsin."

Kristen dudağını ısırды.

"Seni seviyorum. Evet demiyorum çünkü senin penisin içimde değilken bana bunu sormak zorundasın."

Jackson başını eğdi. "Bu bana evlenme teklif etmek için çok sınırlı bir zaman kazandıracak çünkü seni her saniye becermeyi planlıyorum. Bu bebekleri istiyorum."

Kristen, gözleri nemlenince sıırttı. "O zaman bunu geçici bir evet olarak kabul et. Şimdi, benimle tekrar seviş. Barışmak için bolca vaktin var."

Çıplak ve seksi poposuna bir şaplak attı. "Evet, efendim."

SON SÖZ

Bir hafta sonra

JACKSON, Kristen'in omzuna kolunu atmış bir şekilde kanepede oturmuş, Daniel'in büyük ekranında maçı izliyordu.

"Yani bu ragbiye hiç benzemiyor, değil mi?" diye sordu Kristen ve hem kendisi hem de Daniel ona kaşlarını çatarak baktılar.

"Aman Tanrım. Onu ben başlatacağım, söz veriyorum. Cevap hayır ve ne yaparsan yap, futbol hakkında asla kötü bir şey söyleme. Her zaman olduğu gibi," dedi Harper.

Harper'ın yazar arkadaşı Emma güldü. "Yeni Zelanda'da beyzbol var mı?"

Harper omuz silkti ve Kristen'a baktı.

"Sanırım öyle. Biz aslında spor hayranı değiliz," dedi Kristen.

"Artık öylesin." Jackson ayaklarını sehpa uzattı. "Bebeklerimiz futbol ve beyzbol oynayacak. Ayrıca basketbol da."

Kristen ona biraz ileri gittiğini gösteren bir bakış attı.

Umurunda değildi. Baba olmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Jackson, gezegendeki en iyi baba olacaktı.

"Önce onu hamile bırak, Jackson." Daniel başını salladı. "En azından bir yüzük taksaydın."

Jackson, Kristen'in sol elini kaldırdı ve dört karatlık kare elması ıskalayarak parmak eklemlerini öptü.

"Kesinlikle öyleydi, hem de çok romantik bir şekilde," dedi Kristen. "Babam hâlâ bu gerçeği kabullenmeye çalışıyor ama annem ona aşık oldu, bu yüzden onu ikna etmeye çalışıyor."

"Ve başım belada," diye belirtti Harper. "Neyse, en iyi arkadaşım New York'ta yaşıyor, yani şeytani planım işe yaradı."

Jackson güldü. "Kim olduğumu bile bilmiyordun."

"Sen öyle düşünüyorsun," diye cevapladı Harper kaşlarını oynatarak.

"Onu boş ver. Bir gerilim romanı yazıyor ve böyle oluyor." Kristen başını iki yana salladı.

Jackson, Daniel'e bir bakış attı ve Emma gülerken Daniel onaylarcasına başını salladı.

Vay canına. Bu çılgınlıktı.

Bir hafta boyunca Yeni Zelanda'da kalmışlar, Kristen'in eşyalarını toplayıp New York'a gönderilmelerini beklemişler ve ardından ABD'ye dönmüşler.

İşvereni sinirlenmişti ama bir aylık ihbar süresini karşılamak için bir miktar parayı ortaya dökmüştü ve adam aniden daha mutlu olmuştu.

Paranın bu şekilde çalışması ne kadar da ilginç.

Jackson çatı katı dairesinin satın alma işlemini hızlandırmak zorunda kalmıştı, ancak Daniel'in ipleri elinde tutması sayesinde, oraya vardıklarında daire hazırды.

"Bize nasıl evlenme teklif ettiğini anlat." Emma elini çenesine koydu.

Kristen ona sıırttı.

Waitakere Sıradağları'nda yürürken Jackson dizlerinin üzerine çöktü. Güzel, yemyeşil bir çalılık yürüyüş yolu. Bunu tam bir şelalenin önünde yaptı.

"Ve onlara diğer kısmı da anlat."

Kristen homurdandı. "Yağmur yağmak üzereydi ve su fıskırması bir gökkuşağı oluşturmuştu. Kendisinin yarattığı konusunda ısrar ediyor."

Jackson, Daniel'in gözlerini devirdiğini gördü ve sessizce güldü, göğsü inip kalkıyordu.

"İlk başta onu göremedim. Gökkuşağına ve şelaleye bakıyordum. Orası çok güzel."

Doğruydı. Onun dönmesini beklemek sanki milyonlarca yıl sürmüş gibiydi.

"Sonunda elini çekmek zorunda kaldım ve döndüğünde kafası karışmıştı. Çok komikti." Jackson sırttı. "Bana baktığında anında gözyaşlarına boğuldu."

"Yani, hemen değil."

"Hemen canım. Şu lanet şelaleden daha fazla su," diye takıldı Jackson.

"O bir aptal," dedi Kristen kızlara.

"Ama sen onunla evleniyorsun." Emma içini çekti ve telefonunu çıkardı.

"Kaçamaz. Onu kaçırdım," dedi Jackson. "Ama ona, 'Bunu yapacağımı biliyordun,' dedim ve ne yaptın?"

Kristen güldü. "Önemli olmadığını söyleyip devam etmesini işaret ettim."

"El salladı. Bana. Devam et."

Bu sefer Daniel kahkaha attı.

Kristen, ikisinin de geri kalanını paylaşmayacağını bilerek ona sırttı. Ne söyleyeceğini tam olarak planlamamıştı ama kelimeler akıp gitmişti.

"Kristen Holle, hayatımın en saçma anında karşıma çıktın. Hayatım berbattı ve nereye ait olduğumu bilmiyordum. Kim olduğumu da. Seninleyken, tam olarak kim olduğumu ve nerede olmak istediğimi biliyorum. Seninle. Kocan olarak."

Onun elini avucunun içine almıştı.

"Karım olur musun?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı akarken başını salladı ve hayatında duyduğu en güzel kelimeyi söyledi.

"Evet."

Amerika Birleşik Devletleri'ne döndüklerinde, bir kuyumcunun onlara birkaç yüzük vermesini ayarlamıştı ve Kristen ikisinin de beğendiği bir tanesini seçmişti.

Yüzüğünü onun parmağında görmek çok hoşuna gidiyordu.

Ve bir gün, çocuğu onun içinde büyüyordu.

Tahmin edildiği gibi, annesi Kristen'ı hemen sevmiş ve saatlerce sohbet etmişlerdi. Johnathan, ziyaretlerinin ardından öğleden sonra onu şaşırtmıştı.

"Jackson, benim adımı almanı istiyorum."

Ağzı açık kalmıştı.

"Trevor hiçbir zaman baban olmadı ve bana o adamla yakın bir ilişkin olmadığını söyledin. Yani, özellikle bu genç hanımla evlenmeden önce yapmak istediğin bir şeyse, yapabilirsin."

Jackson annesine bakmıştı ve annesi gülümsemişti.

Sonra gözleri Kristen'ın gözlerine takıldı. "Ne düşünüyorsun?"

"Karar senin," diye cevaplamıştı. "Ama bu beni resmen Bayan Dufort ve Harper'ın görünmesi yapar, bu yüzden tamamen destekliyorum."

"Karım olacağın için heyecanlı olman gerekiyor," diye takıldı.

"Ah, öyleyim bebeğim. Öyleyim." Dizine vurdu ve annesi güldü.

Hayatındaki en önemli iki kadın mutluydu. Babasına başını salladığında, bu durum yüreğini doldurmuştu. "Teşekkür ederim. Benim için bir onurdur."

Johnathan, Trevor konusunda haklıydı. Onun sadakatini hak etmiyordu.

Annesinin mutluluk gözyaşlarını dinleyin.

Dufort soyadını almak doğru bir şey gibi gelmişti. Özellikle de üvey kardeşlerinin onu aralarına kabul ettiğini bildiği için. Neredeyse doğal gelmişti.

Daniel'in telefonu bip sesiyle cebinden çıkarıp kaydırıldı.

"Aman Tanrım, bütün bu yürüyüşlerden ayaklarım ölüyor," dedi Emma. "Şoförünüz bile olsa."

"Aynen," diye onayladı Harper. "Masajlara ihtiyacımız var. Yarın için randevu alalım. Var mısın Kris?"

Jackson'a baktı. "Evet. Tabii bu adam bensiz birkaç saat idare edebilirse."

"Hayır. Ölürüm," dedi dudaklarını öperek. "Elbette. Onu almak için arabayı ayarlayabilir misin Harper? Yarın bizimkini kullanacağım. Kristen için henüz ayrı bir şoför ve araba ayarlamadık."

"Çok tuhaf," dedi Kristen ona doğru eğilerek.

"Alışacaksın. Artık zengin bir kadınsın bebeğim," dedi Jackson.

Kardeşleriyle kıyaslandığında, artık bu sözleşmeyi imzalamıştı. Neredeyse yirmi beş yaşındaydı ve henüz yolun başındaydı.

"Bildiğim her şeyi ona öğreteceğim," dedi Harper. "Alışmak biraz zaman alıyor."

"Daha fazla kitap içeriği." Emma ellerini ovuşturdu.

Jackson, Daniel'a baktığında başını iki yana salladı. "Milyarderler hakkında yazıyor. Sorma, güven bana. Sorma. Sorma."

Kızlar hep birlikte kıkırdadılar.

"Neyse. Haberim var," dedi Daniel telefonunu uzatarak. "Büyükanнем vefat etti."

Bu sefer kızların hepsi nefes nefese kalmıştı.

"Babamdı. Logan ona mesaj attı."

Jackson, babaannesiyile tanışma fırsatı bulamamıştı. Zamanı kısıtlıydı ve ne kadar hoş olsa da, önceliği Kristen'dı.

"Cenaze birkaç gün içinde. Logan her şeyi ayarlayacak ve yarın Philadelphia'dan gelecek."

Harper, Emma'yı dürttü.

"Dur," dedi Emma ve kızardı.

Harper kıkırdadı. "Ne? Ondan hoşlanıyorsun. Nedenini anlayabiliyorum. Bence biraz çekici."

"Sen ne halt ediyorsun," diye homurdandı Daniel.

"Öyle değil," diye alay etti Harper.

"Başka nasıl kabul edilebilir ki?" diye sordu Daniel, ona bakarak.

Jackson güldü ve Kristen'ı kucağına çekti. "Dufort ailesine hoş geldin bebeğim. Hiçbir gün sıkıcı geçmiyor."

Daniel homurdandı.

Logan ve Emma'nın ateşli aşkını okumak için [BURAYA](#) tıklayarak Karanlık Teslimiyet'i edinin. Ya da hemen sayfayı çevirerek ilk bölümü okuyun!

Ayrıca, eğer buharlı paranormal aşk romanlarını seviyorsanız Vampir Prensi'ne göz atın - ÜCRETSİZ ve en çok satan vampir serim Moretti Kan Kardeşleri'nin ilk kitabı! İlk bölümü okumak için sayfayı çevirin.

BİRİNCİ BÖLÜM

Willow tezgaha yaslandı ve yavaşça ona kadar saydı.

Ultrason uzmanını otuz dakikadan fazla süredir bekliyordu. Saat akşamın yedisiydi ve bekleme odasındaki tek kişi olduğu için neden bu kadar uzun süre beklediği belli değildi.

Sabrı tükeniyordu.

Tık, tık, tık.

Yokluğunda resepsiyon görevlisinin dikkatini çekmek için yaptığı incelikli girişim işe yaramıyordu. Burası, olmak isteyeceği son yerdi; ancak bir aydan uzun bir süre önce bileğini incitmişti ve düzenli tedaviler işe yaramıyordu, bu yüzden osteopati onu ultrasona göndermişti.

Ultrasonlarla bir sorunu yoktu; sorun, gününden aldığı zamandı. Willow, yeni medya ilişkileri işinde, yüksek maaşlı ama talepkar müşterileriyle kendi ihtiyaçlarını nasıl dengeleyeceğini hâlâ öğreniyordu.

Kliniğin geç saatlere kadar açık olduğunu öğrendiğinde, saat yedide eve varıp kalan yemekleri ısıtıp işine geri dönebilmek umuduyla altı buçukta randevu almıştı.

Ama otuz dakika sonra hâlâ bekliyordu. Facebook'ta gezinmiş, tüm Instagram gönderilerine kalp koymuş ve bir tweet atmıştı.

"Affedersiniz," diye seslendi olabildiğince kibar bir şekilde. "Merhaba!"

Az önce onu karşılayan resepsiyonist köşeden başını uzattı. Elinde telefonunu tutuyordu ve bu kesintiden rahatsız olmuş gibiydi.

Willow içten içe iç çekti. Kız muhtemelen tik tak sesi çıkarıyordu, ya da çocuklar artık buna ne diyorsa. Yaşlı olduğu söylenemezdi ama evet, bu onun tarzı değildi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim" -hayır, etmiyorum-
"Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

Kız, göğsü inip kalkarak rahatsızlığını gizlemeye bile çalışmadı. Bilgisayarına yürüdü ve güçlkle bastırıldığı öfkeyle tuşlara basmaya başladı. Büyük bir SUV'nin farları kaldırıma yanaşınca ikisi de gözlerini kıstı. Willow gözlerini kapatıp bakışlarını kaçırdı.

"Bakayım," dedi kız, arabayı kullanan kişi farları söndürdükten sonra. "Yakında müsait olur. Daha önce bir gecikmemiz oldu, bu da birikmiş iş yüküne yol açtı."

Willow dişlerini gıcırdattı.

"Ah."

Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştirdi, sonra konuşmanın nasıl devam edebileceğini hayal ederek yerine geri döndü.

Bana neden söylemedin ki, o zaman yeniden planlayabilirdim?

Aman, fazla uzun sürmeyecek. Sadece yarım saat.

Bu benim vereceğim bir karardı. Bu kararı benden sen aldın.

Hanımfendi, sakın olun.

Bana sakın olmamı söyleme, tik tak-

"Ah, geri döndüler," dedi resepsiyonist, varsayımsal argümanını yarıda keserek; bu arada, argümanı kazanıyordu.

O kazanıyordu.

Willow, SUV'den inen iri adamlara baktı.

"Onlar kim?"

Erkeklerin hepsi siyah giyinmişti. Deri ve kottan oluşan kıyafetleri onları serseri gibi göstermeliydi, ama yine de bir zenginlik havası vardı. Belki de büyük SUV'larından, kıyafetlerinin kalitesinden ya da bileklerindeki iri, parlak saatlerden kaynaklanıyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Hepsi inanılmaz derecede yakışıklıydı, sanki bir film setinden fırlamış gibiydiler. Kaba ama cilalı.

"Bilmiyorum. Son birkaç haftadır, her gece revirlere gitmeden önce düzenli olarak geliyorlar."

Sonra tam da bunu yaptılar. Altı adam da sıkı bir grup halinde yürüdüler ve sanki gizli servistenmiş gibi tek bir esmer adamın etrafında toplandılar. Willow, adamın anonim kalmayı uman bir ünlü mü yoksa politikacı mı olduğunu merak etti. Ya da belki de çok fazla televizyon izlemişti.

"Yukarıda ne tür tedavi yapıyorlar? Kozmetik mi?" Çılgınca bir tahmindir ama neden gece geç saatlerde düzenli olarak tedaviye gizlice giriyordun ki?

Kız, testosteron yüklü manzaradan bakışlarını kaçırdı ve omuz silkti.

"İşte mesele bu; kimse gerçekten bilmiyor. Son zamanlarda gece geç saatlere kadar çalışıyorlar. Garip."

Willow, uzun ve kendinden emin adımlarını izleyerek ilerlemelerini izledi. Dışarıda gökyüzü kararmıştı, ancak sokak lambaları etrafa altın rengi bir ışık saçıyor ve iyi bir görüş sağlıyordu.

Haklıydı; hepsi son derece çekiciydi, her biri ortalama bir erkekten daha uzundu, geniş omuzları, kalın boyunları ve sağlam uylukları vardı.

"Belki de güvenlidirler?"

"Hmm, kim bilir?" diye mırıldandı kız, parmağını telefon ekranında gezdirirken.

Seyircisini kaybetmesine rağmen, "Güvenlik görevlileri çok sıcak olmalı," diye ekledi küçük bir sırıtışla.

Aniden bir adam başını çevirip doğrudan ona baktı. Geriye doğru adım atarken kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı, nefes nefese kalmıştı.

Gümüş rengi, uhrevi bakışları onu olduğu yerde tutuyor gibiydi. Adamın gözleri kısılmıştı ama bakışları tehditkâr değildi. Bakışmaya devam ederken, kadın vücudunun ve yüzünün beklenmedik bir şekilde ısındığını hissetti.

"Ne?"

Ne?

Büyü bozulunca Willow'un gözleri resepsiyoniste kaydı.

"Ne?" diye sordu Willow.

"Ah, özür dilerim. Bir şey söylediğini sanmıştım."

Gözleri bir an daha üzerinde kalan adama baktı, sonra adam yanında duran adama döndü ve hayatına devam ederek rahat bir şekilde güldü.

Bu iyiydi. Ancak aniden garip ve mantıksız bir kayıp hissine kapıldı.

"Willow Thompson-Davies mi?"

Aniden döndü ve ultrason teknisyeninin elinde bir iPad ile kendisini selamladığını gördü.

"İyi misin?"

Willow gözlerini kırıştırdı. "Evet. Ah, evet, ben sadece... boş ver. Merhaba."

"Ben Mark. Beklettiğim için özür dilerim; çılgın günlerden biriydi," dedi, külotları eritecek güçte bir sırıtışla.

Çantasını kaptı ve tedavi odasına kadar onu takip etti, acaba Candid Camera'nın yeniden yayınlanmasıyla şaka mı yapıyorlar diye merak ediyordu.

Bunu görebiliyordu.

Şimdi Willow'un, tıp doktoru kılığında bir erkek striptizci tarafından karşılandığını görüyoruz. Dışarıdaki adamların bir an sonra ona katılıp bir Magic Mike gösterisi yapacaklarını bilmiyor.

"Hadi şimdi pantolonunu çıkaralım."

Willow'un ağzı açık kaldı. Mark yine sırıttı ve soldaki kapıyı işaret etti. "Hemen içeri gir ve önlüğünü giy."

İngilizce olmayan sözcükler mırıldanmaya başlayınca yüzü alev alev yandı.

Gerçekten sevişmeye ihtiyacım var.

Belli ki akıllı bir karış havadaydı ve yakışıklı adamın sırıtışından anlaşıldığı kadarıyla onun rahatsızlığından zevk alıyordu.

Otuz dakika sonra, onu resepsiyona kadar takip etti. Gözleri hemen dışarıya kaydı ve gümüş gözlü adamını ve bir diğerini bir elektrik direğine yaslanmış halde buldu. Randevusu boyunca onu düşünmekten kendini alamamıştı.

Gözlerinin yokluğu, vücudunda kurtulamadığı buz gibi bir ürperti yaratmıştı.

Esmer ve baskın bir güzelliği vardı. Kulaklarının hemen altına kadar uzanan dalgalı siyah saçları ve güçlü, erkeksi bir çenesi vardı. Buradan bile, son zamanlarda tıraş olmadığı anlaşılıyordu; bu da ona kadınların sevdiği o seksi havayı veriyordu. O da onlardan biriydi.

Giydiği ceket kaslı üst vücudunu daha da belirginleştiriyordu ve elini kot pantolonunun cebine soktuğunda tişörtü ve pantolonu, ipeksi zeytin yeşili teninin birkaç santimini ortaya çıkaracak kadar ayrıldı.

Farkında olmadan dudaklarını yaladı. Mark başını çevirdi. Nefes alamıyordu. Bir an bakışlarını ondan ayırmadı, sonra bakışlarını Mark'la bir ona bir ona çevirdi.

Mark konuşurken başını çevirdi. Mark yanındaki tezgaha cilveli bir şekilde yaslanmış, sırtıyordu.

"Sonuçları yarın öğleden sonra osteopatınıza göndereceğim. Sizi arayıp sonuçları konuşacaklar."

"Yani bana hiçbir şey söyleyemezsin," diye tekrar sordu şansını deneyerek.

Başını iki yana salladı. "Benim uzmanlık alanım görüntü almak. Teşhisi uzmanınıza bırakıyorum."

"Hiç mi ipucu vermedin?" Gülümsedi ve kirpiklerini indirdi. Yıllardır flört etmemişti, bu yüzden gözüne bir şey kaçmış gibi görünüyordu.

Şüphesini doğrularcasına güldü ve eline bir kağıt parçası tutuşturdu. "En ufak bir ipucu bile yok. Şimdi defol git."

"Tamam." Güldü ve resepsiyoniste son bir bakış attıktan sonra çantasını omzuna asıp kapıdan çıktı.

Tüm sokak zeki kadınlar gibi Willow da koyu renk giyimli adamlara bakmıyormuş gibi yaptı ama kendine hakim olamadı. İkinci adam da iri ve kaslıydı ama birkaç santim daha kısaydı. Kendini son derece yırtıcı bir tavırla tutuyordu ve bu, gümüş gözlü adamda olmayan tehlikeli bir hava veriyordu. Ya da en azından o kadar değil. Willow, onların asker veya bir tür güvenlik görevlisi olduğundan emindi.

Onlara yaklařtıķķa, aracına başka türlü ulařamadıķı için, göğsündeki kalp atışları daha da şiddetleniyordu.

Etrafındaki işyerleri ışıklarını söndürüyor, akşamları kepenk kapatıyordu ama etraf yakındaki sokak lambalarıyla aydınlanıyordu, bu yüzden kendini yeterince güvende hissediyordu.

Adamlar aşırı iri olabilirlerdi -ve Tanrım, kafalarından ellerine, bacaklarına ve kollarına kadar öyleydiler- ama bu onları tehlikeli yapmıyordu. Hatta, şişkin pazılara bayılıyordu. Genellikle. Bugün, i  sesi ona dikkatli olmasını söylüyordu.

Birkaç adım öteye geçtiğinde, içinde bir coşku hissetti. "Who Let the Dogs Out" şarkısı gece havasını doldururken, sessiz gerginliēi bir zil sesi bozdu.

Willow, gümüş gözlü adama baktı ve dudaklarının köşesi seēirince kalbi bir anlıēına durdu. Arkadaşı telefonunu açtı ve birkaç adım uzaklaştı. Gümüş Gözler direktten uzaklaşıp onu izledi. Tehditk r bir hareket deēildi ama Willow'u gerdi.

"Sana zarar vermeyeceēim" dedi.

"Hayır. Yapamazsın," diye cevapladı, uyarırcasına gözlerinin içine bakarak.

Gülümsemesi büyüdü, güçlü çenesi yumuşadı ve vücuduna sıcak titremeler yayıldı. Orada bulunması gereken bir sıcaklık deēildi bu.

"İyi kız."

Tanrım, çok yakışıklıydı. Tam kıvamında bir kötü çocuktu, bir kaşık klaslıkla. şimdi daha da yaklaşınca, kot pantolonunun ne kadar iyi oturduēunu ve deri ceketinin de tasarımcı imzası tařıdıēını görebiliyordu. Kendine hakim olamadan yanakları kızardı ve ona utangaç bir gülümsemeye baktı.

Lanet olası hain beden.

Kızarıklıēı yüzünden ařaēı doēru yayıldı, göğsüne ve en derinlerine kadar indi.

Benim neyim var?

Onun uzanıp kendisine dokunması için mantıksız bir ihtiyaç duydu. Ona dokunması için.

Keşke parmaklarımı o pazıların ve saçlarının üzerinden geçirebilseydim.

Willow çaresizliği karşısında gözlerini yumdu. Daha önce bir adama bu kadar çabuk tepki vermemişti. Tanrım, sevişmeye ihtiyacı vardı.

Belki dikkati dağılmasaydı, onları görebilir ve köşeden uçarak gelen kaykaylı çocuk grubundan kaçınabilirdi. Onlardan kaçmaya çalışırken, bileği kırılınca utançla küfretti. Kolları havada sallanan Willow düşmeye başladı, başı çöp kutusuna çarptı ve...

Uçuyor muyum?

Büyük eller onu yakaladı ve nazikçe ayaklarının üzerine yerleştirdi, sabit tuttu.

"İyi misin?"

İkisi de etraflarına, özür dileyerek hızla oradan uzaklaşan çocuklara baktılar.

Titreyen Willow derin bir nefes aldı ve pantolonunun yırtılmadığından emin olmak için ellerini vücudunda gezdirdi.

"Kahretsin, teşekkür ederim," dedi başının arkasını ovuşturarak. Yakında orada güzel bir yumru oluşacaktı. "Beni nasıl bu kadar çabuk yakaladın?"

Omuz silkti. "Spor yapıyorum."

"Şaka yapmıyorum," diye cevapladı hiç düşünmeden.

Willow ayak bileği üzerinde sendeleyip elinden kurtulunca küçük bir kahkaha attı.

"Ciddiyim ama, teşekkür ederim. Tanrım, muhtemelen yine aptalca bir ultrasona ihtiyacım olacak." Willow kliniğe baktı ve yüzünü buruşturdu. Ultrason uzmanı hâlâ tezgahın üzerine eğilmiş sohbet ediyordu. Arkasını döndüğünde, o gümüş gözlerin ona kısıldığını gördü.

"O adam seni taciz mi etti? Ben—"

"Hayır. Öyle bir şey yok," diye hemen cevapladı, adamın cevabına şaşırarak. "Sadece uzun bir bekleyişti ve

sabırsızlanıyorum."

İkna olmamış gibi başını salladı.

Biraz daha sendeledi. "Hey, dinle, bunu buzluğa kaldırsam iyi olacak. Beni yakaladığın için teşekkürler." Willow ona minnettar bir gülümsemeyle baktı, çantasını düzeltti ve aksayarak yürümeye başladı.

"Bekle," dedi, emrini bağırarak ve onu tekrar şaşırtarak. "Böyle araba kullanamazsın."

Haklıydı. Ayak bileğinin şiştiğini ve başının zonklamaya başladığını hissedebiliyordu. Evi arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ama direksiyon başında olması hâlâ güvenli değildi.

Willow, Uber'den sipariş verirse arabasını bırakmanın ne kadar güvenli olacağını düşünerek etrafına bakındı.

"Elbette..." Döndü, sallandı ve adam bir kez daha onu sabitledi.

"Seni eve bırakayım."

Ne? Ah, hayır, kesinlikle hayır.

"Hayır, buna gerek yok."

Akıllıca da değildi. Kazaya rağmen vücudu, onun yanında patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Her konuştuğunda, içinde bir titreşim hissediyordu.

"Bir Uber çağıracağım." Willow telefonunu çıkarıp kolunu beline doladı. İçindeki cehennem azabına rağmen, şokun yarattığı ürpertiye hissedebiliyordu.

Diğer adam telefon görüşmesini sonlandırdı.

"Şimdi de zor durumdaki genç kızları mı kurtarıyorsun?" Sırıttı, sonra Silver Eyes ceketini çıkarıp kızın omuzlarına attığında bir kaşını kaldırdı.

"Bu sıkıntılı kızı evine bırakıyorum. Anahtarları ver bana." Elini uzatıp çenesini önlerindeki binaya doğru kaldırdı. "İşini bitirene kadar ben de dönmüş olurum."

O mu? Kimdi o?

Ceket sıcaktı ve içine erimek istediği nefis, erkeksi bir kokuya sahipti. Hafifçe inledi ve belki de biraz kıpırdandı. Yine de Willow kendini sokak zekasına sahip biri olarak

görüyordu. Hayatı boyunca Los Angeles'ta yaşayıp yabancılarla arabalara binerek hayatta kalmamıştı.

"Sıkıntıda değilim." Ceketini çıkarıp geri vermeye başladı, o güzel kokunun kaybının yasını sessizce tutuyordu.

Eve bırakma teklifini kabul etmeyecek ya da onunla aynı araca binmeyecekti. Güçlü ve koruyucu bir tipe benziyordu ama bu ona güvenebileceği anlamına gelmiyordu. Göğüs kaslarına da.

Ceketini yerine geri itti. "Başını çarptın ve zar zor ayakta durabiliyorsun. Sana yardım edeyim, kadın."

Kadın?

Ha, öyle miymiş yani?

Nasıl bir adam olduğunu tam olarak biliyordu. Evet, koruyucuydu. Ama aynı zamanda baskın ve buyurgandı. Yatakta muhtemelen inanılmazdı ama yatak dışında tam bir kontrol manyağıydı. Ne yazık ki, bu tür erkeklerle aşk-nefret ilişkisi yaşıyordu. Bu erkekler onu tahrik ediyordu ama kontrol edilmekten nefret ediyordu.

Yoksa benden daha güçlü bir erkeği hiç mi tanımadım?

"Dediğim gibi, bir Uber çağıracağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye homurdandı. Gerçekten bir homurtu gibiydi.

Şaşırarak telefonundan başını kaldırdı, içinde bir ürperti vardı. "Ne?"

Bir şeylerin ters gittiğini hissettim.

"Güvenli değil" dedi.

Gözlerini kıstı, arkadaşına baktı, sonra durumu yumuşatmak için güldü. "Adını bile bilmiyorum. Yabancısın. Düşüşümü yakaladığın için minnettarım ama gecenin bir vakti bir yabancıyla arabaya binmem."

Tamam, o kadar da geç değildi ama yine de. Bu adam onu aptal mı sanıyordu? Burası Los Angeles'tı, Tanrı aşkına. Dar, sıcak pantolonunun içinde silah saklıyormuş gibi görünen biriyle arabaya binmek aptalca ve sorumsuzcaydı.

Bunun bir silah olduğunu sanmıyorum.

Willow ceketini çıkarmaya başladı ama yine onu durdurdu.

"Frank. Benim adım Frank."

Arkadaşı öksürdü. İkisine de kısık gözlerle baktı. "Adın Frank değil." Onu gücendirmemiş olmayı umuyordu. Ama ciddi, Frank?

"Tamam, tamam, adım Brayden. Artık adımı biliyorsun, hadi seni eve bırakayım."

"Yani şimdi sadece isim uydurup arabana binmemi mi bekliyorsun? Hayır, hayır, hiçbir şey. Olmayacak." Geri çekildi, ceketini çıkardı ve koyacak bir yer aradı.

"Bray, ne yapıyorsun? İnsanı bırak da Vincent'i bekleyelim."

İnsan mı? Peki Vincent kimdi?

Ceketini elinden aldı, elini sıktı ve bir an derin bakışlarını üzerinde tuttu. Willow büyülenmiş ve donakalmış hissetti. Sonra arkadaşına döndü.

"Hayır. Ona yarın güneş doğmadan önce görüşeceğimizi söyle. Araca ihtiyacım olmayacak."

"Ah, kahretsin."

Küstah, seksi bir herifin oğlu—

"Gel," dedi Brayden, yapay ışıktaki parlayan gümüş gözleri kararlı bir şekilde.

Adam aşağı uzanıp onu öyle hızlı bir şekilde kollarına aldığı anda ağzı açık kaldı ki, bunu hiç tahmin edemedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Gözlerini kapat." Ona bakarken sesi boğuktu.

"Ne—"

"Gözlerini kapat. Daha kolay olacak."

Nedenini açıklayamıyordu ama onları kapattı ve tüm evreninin sarsıldığını hissetti.

**Brayden ve Willow'un (çok!) buharlı aşkını VAMPİR
PRENS'te ÜCRETSİZ okumaya devam etmek için**

başığa tıklayın!

BİRİNCİ BÖLÜM

Logan, beyaz keten peçetesiyle dudaklarını silip tabağının yanındaki masaya koydu. Kuzeni Daniel'in Beşinci Cadde'deki çatı katı dairesinin lüks yemek odasında hazırladığı yemeğini bitirdiğini göstermek için çatal bıçak takımı çoktan kenara atılmıştı.

Aşçısı muhteşemdi.

Taze yeşil sebzeler ve sıcak ekmeklerle yapılan sade Tavuklu Orzo, mükemmel bir şekilde pişirilmişti. Logan biraz gurme olduğu için, tadına baktığında bu lezzeti takdir etti.

Gözleri yukarı kalktı ve hemen masanın aşağısında oturan seksi esmere yöneldi.

Emma.

Daniel'in karısı olan, aşk romanı yazarı ve Harper'ın arkadaşı. İronik bir şekilde, ağzını ona sokmak için can attığı için ağzı dolu dolu bir laftı. En azından bacaklarının arasındaki mesafeyi.

Kaba mı? Muhtemelen, ama hiç de üzgün değildi.

Öyle olması gerekirdi aslında.

Büyükannesinin cenazesi için New York'a gitmişti, sıradan bir hafta sonu için değil.

Bir oğlan mı?

Zorlu.

Logan 1.90 boyundaydı, geniş bir göğsü vardı ve evdeki spor salonunda o kadar çok zaman geçiriyordu ki kolları iş tişörtlerine rakip oluyordu.

İyi paraydı, çünkü bunları Tom Ford ve Armani gibi markalardan satın almıştı.

Logan da otuz dört yaşındaydı ve Dufort kuzenlerinin en büyüğüydü. Kardeşi Aiden otuz bir, kız kardeşi Jessica ise yirmi sekiz yaşındaydı.

En büyük kuzeni Daniel, Aiden'dan hemen sonra doğmuştu ve Logan, Fletcher ve Hunter'ın tam yaşlarından

emin değildi çünkü anne ve babaları o dönemde birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Nedenini biliyordu.

Logan kuzenlerinin bunu yapıp yapmadığından emin değildi.

Bir iş adamı olarak Logan, babalarının bozulmuş ilişkisine rağmen yıllar önce ona ulaşabilirdi, ama buna büyükannesi de dahildi. Ona yeterince yakındı, bu yüzden herhangi bir düşmanlık yaratmaya değmezdi.

Ve hayat bir şekilde gerçekleşti.

Üniversite. Ev satın almak. Evlenmek.

Ve şimdi boşandılar.

"Demek cenaze yarın," dedi Daniel, peçeteye yaptığı hareketi taklit ederek.

"Saat on bir. Sekreterine takvimine yazmasını söyledim," dedi Daniel'ın karısı Harper. "Gitmememin senin için bir sakıncası olmadığından emin misin? İstersen gidebilirim."

Logan, Emma'nın tavuğunun son parçasını dudaklarına götürmesini izledi. Ayrıldılar ve dili çatalını kavrayıp kapattığında gözleri onunkilerle buluştu.

Gözlerini ayırmadı.

Logan onun kendisini becermek istediğini bilmesini istiyordu.

O da bunu yaptı.

Hafifçe donup kalırken yanakları ısındı, gözleri kocaman açıldı ve aşağı baktı.

Logan'ın dudakları seğirdi ve gülümsemeye doğru kalkmakla tehdit etti. Bu günlerde pek sık yapmadığı bir şeydi.

"Hayır, sen kitap işine git," dedi Daniel.

"Bu bir kitap olayı değil. Bir kitap konferansı," dedi Harper, Emma'ya bir bakış atarak. "Binlerce okuyucu bizi görmeye gelecek. Tabii diğer yazarlar da."

Daniel ona baktı ve Logan onun kendi gülümsemesiyle mücadele ettiğini görebiliyordu.

"Kitap konferansı. Anladım," dedi Daniel, sonra Logan onun ciddileşmesini izledi. "David seninle geliyor, bu yüzden bana karşı gelme. Arkada kalabilir veya kutuları kaldırabilir, ama gidecek."

Harper içini çekti.

"David kim?" diye sordu Logan.

"Kişisel güvenlik görevlisiyim," dedi Harper gözlerini devirerek.

Daniel bir milyarderdi; babasının sıfırdan kurduğu küresel Dufort Otel zincirinin CEO'suydu. İki erkek kardeşi de kuruluştaki üst düzey görevlerde bulunuyordu ve üçü de şirketin eşit çoğunluk hissesine sahipti.

"O bir adam değil. Mor kalpli eski bir deniz piyadesi," dedi Daniel gözlerini devirerek.

"Vay canına, harika bir fikir," dedi Emma. "Cidden, bir sonraki kitabım çok ateşli olacak."

Şarap kadehini dudaklarına götürdüğünde kaşları tembelce kalktı. Bu gece yanında Edmond Vatan Sancerre Clos le Neore getirmişti. Daniel'ın parası yetmiyordu ama iyi bir porsiyondur ve tavukla mükemmel bir uyum sağlıyordu.

"Bu benim kitabım mı?" diye takıldı Logan.

"Bu senin kitabın değil. İçki sektöründeki zengin, şey, iş adamlarını Google'da arıyordum ve senin adın çıktı." Emma daha da kızardı ve hafifçe gülmeye çalıştı.

Başarısız olmak.

Onun varlığından etkilenmişti ve bu hoşuna gitmişti. Onu sinirlendirmek istiyordu.

Logan da öyle bir pislikti işte.

Ve kadınlar da götlerden hoşlanırdı. İster itiraf etsinler ister etmesinler.

Belki eski karısı hariç. Görünüşe göre.

Harper masanın karşısındaki arkadaşına sırtıttı.

"Ne?" diye sordu Emma, biraz sinirlenmiş gibi görünerek.

Sarsılmış.

Kasıklarına bir sıcaklık çöktü. Gerçi penisi de uyanık değildi. Kadın, bir avuçtan fazla göğsünü ve ince belini

vurgulayan bir elbise giymişti. Uzun saçları topuz yapılmıştı ve başını geriye yatırırken saçlarını nasıl çekip yumruklayacağını en az yirmi kez hayal etmişti.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce.

Harper omzunu kaldırdı ve sırtışı genişledi.

Aman Tanrım. Hayır.

Eğer Daniel'in karısı onları çöpçatanlığa çağırmayı düşünüyorsa yanlış yolda ilerliyordu.

Logan sikildi.

O kimseyle çıkmadı.

Ve kesinlikle tekrar evlenmeyecekti.

Logan'ın bunu açıklığa kavuşturması gerekiyordu. Özellikle de aralarındaki kimya bu şekilde artmaya devam ederse. Onu son birkaç gündür ikinci kez görüyordu.

"Pekala, sonsuza dek mutlu sonla bitmediği sürece doğru yoldasın," dedi Logan, daha rahat olmak için ağırlığını sandalyesine vererek.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Emma, gözlerinde meydan okumayla.

"Çünkü benim gibi adamların sonsuza dek mutlu yaşama şansı yok. Biz zevk alıyoruz. Gücümüz var. Kontrolümüz var." Logan şarabının kalanını bir dikişte içti. "Aşk mı? Hayır."

"Sapkın şeyler yazıyor, bu yüzden seni iyi temsil edecekler." Harper gülerek, attığı çatal bıçak takımını tabağına dizdi. "Şimdi, tatlıyı kim yiyecek?"

Sapık mı?

Aman Tanrım, pantolonunun içindeki horozu seğiriyordu.

Tam da ona göre bir şeydi bu.

Gözleri Emma'nın üzerinde kilitlenen Logan, ona en karanlık, en çekici bakışını attı. "Ah, kesinlikle buna varım."

Yavaşça yutkunması, boğazının titremesi, ne demek istediğini tam olarak anladığını gösteriyordu.

Ne teklif ediyordu.

Logan, yarınki cenaze töreninden sonra Philadelphia'ya dönmeden önce New York'ta geçireceği birkaç günü vardı.

Logan'ın, kitap konferansı için Chicago'dan birkaç günlüğüne şehre geldiğini zaten öğrenmişti.

"Emma mı?" dedi Harper. "Daniel'in de öyle yapacağını biliyorum."

Esmer kadın boğazını temizledi. "Hayır, teşekkürler. Tatlıya düşkün değilim."

Ama eminim sen çok tatlısındır.

Logan onu tatmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

**Logan ve Emma'nın ateşli, karanlık milyarder aşkı
Dark Surrender'ı hemen izleyin.**

AYRICA JULIETTE N. BANKS TARAFINDAN

MORETTI KAN KARDEŞLERİ

Buharlı paranormal romantizm

Vampir Prensi - ÜCRETSİZ

Vampir Koruyucusu

Vampir Casusu

Vampirin Noel'i

Vampir Suikastçısı

Vampir Uyandı

Vampir Sevgilisi

Vampir Kurt

Vampir Savaşçısı

Vampirin Yemini

Vampirin Kaderi

MORETTI KAN KURTLARI

Buharlı paranormal şekil değiştiren romantizmi

İddia Edilen Kurt - ÜCRETSİZ

Alfa Kurt

DUFORT HANEDANI

Buharlı milyarder romantizmi

Günahkar Görev - ÜCRETSİZ

Yasak Dokunuş

Toplam Sahiplik

Sınırsız Arzu

Karanlık Teslimiyet

Acımasız Günaha

ÖLÜMSÜZLER DİYARI

Buharlı paranormal fantezi romantizmi

Başmeleğin Kalbi

Başmelek Yıldızı

ÖLÜMSÜZLER DİYARI

Buharlı paranormal fantezi romantizmi

Başmeleğin Kalbi

Başmelek Yıldızı

İLETİŞİMDE KALALIM

Yeni çıkan veya çıkacak kitaplarım, yeni serilerim ve ücretsiz çekilişlerim hakkında bilgi almak için VIP KİTAP KULÜBÜME katılın.

Katılmak için BURAYA tıklayın.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın, grup sorularını cevaplayın ve unutmayın ki bu R18!

ÖZEL OKUYUCULAR FACEBOOK GRUBU

Artı...

BENİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN
BENİ BOOKBUB'DA TAKİP EDİN
BENİ GOODREADS'TE TAKİP EDİN

Telif Hakkı Juliette N. Banks 2022

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

